

Єдність — у Христі

Деніс Фортін

ЗМІСТ

Вступ. Наша єдність – у Христі	2
Урок 1. 29 вересня – 5 жовтня. Творіння і гріхопадіння	4
Урок 2. 6-12 жовтня. Причини роз'єднаності	13
Урок 3. 13-19 жовтня. «Щоб усі були одне»	23
Урок 4. 20-26 жовтня. Ключ до єдності	33
Урок 5. 27 жовтня – 2 листопада. Досвід єдності в ранній Церкві	43
Урок 6. 3-9 листопада. Образи єдності	53
Урок 7. 10-16 листопада. Коли виникають конфлікти	63
Урок 8. 17-23 листопада. Єдність у вірі	72
Урок 9. 24-30 листопада. Найпереконливіший доказ	81
Урок 10. 1-7 грудня. Єдність і порушені взаємини	90
Урок 11. 8-14 грудня. Єдність у поклонінні	100
Урок 12. 15-21 грудня. Організація та єдність Церкви	110
Урок 13. 22-28 грудня. Остаточне відновлення єдності	119

НАША ЄДНІСТЬ – У ХРИСТІ

Церква – це Божа родина, члени якої разом здійснюють служіння, навчаються й поклоняються. Зосереджуючи свій погляд на Ісусі як своєму Вожді спасіння й Викупителі, Церква покликана проповідувати Добру вістку про спасіння всім народам.

Про це йдеться у вірвченні Церкви адвентистів сьомого дня: «Церква – спільнота віруючих, які сповідують Ісуса Христа як Господа і Спасителя. Як спадкоємці Божого народу зі старозавітних часів, ми викликані з цього світу й об'єднані для богослужіння, братерського спілкування, пошукання в Слові, здійснення Вечері Господньої, а також для проголошення Євангелія усьому світу та служіння людству» (Основи віри, с. 12).

Яким є наше уявлення про Церкву та її членів? Церква – це громада віруючих в Ісуса, які виявляють послух Господу і збираються для спільного поклоніння й служіння Йому. Вони можуть зустрічатися в домашніх церквах і у великих громадах (див. Римл. 16:10, 11). Під церквою також мають на увазі будівлю, у якій збираються християни для поклоніння Богам.

У Новому Завіті читаємо про церкву як групу віруючих, які жили на певній території. Наприклад, коли Павло говорить про церкву в Галатії, він указує на існування кількох місцевих громад, а Петро – на безліч громад у містах і селищах цього регіону (див. Гал. 1:2; 1 Петра 1:1).

Під церквою мається на увазі й група людей, які належать до певної деномінації або називають себе тим чи іншим ім'ям, яке відображає їхні переконання й уклад життя.

Однак усі ці визначення не повні. У ширшому розумінні Церква – це народ Божий по всій Землі. І хоч Христос має

вірних послідовників серед різних конфесій (багато з них зрештою приєднається до Божого останку; див. Івана 10:16; Об'явл. 18:1-4), у цьому кварталі ми зосередимо увагу на Церкві адвентистів сьомого дня й на тому, що означає для нас єдність у Христі.

У пункті 14 вірвчення «Єдність у тілі Христа» читаємо: «Церква – одне тіло, хоч її члени покликані з кожного племені, покоління й народу. У Христі ми всі перетворюємося на нове творіння. Тому расові, культурні, національні, інтелектуальні та соціальні відмінності не повинні розділяти нас. Ми рівні перед Христом, Котрий Своїм Духом об'єднав нас із Собою й один з одним. Споглядаючи Ісуса у Святому Письмі, ми поділяємо одну віру й надію і здобуємо прагнення служити всьому людству. Ця єдність бере свій початок у єдності триєдиного Бога, Котрий робить нас Своїми дітьми» (Основи віри, 14).

Мета цього посібника з вивчення Біблії – показати нам як адвентистам сьомого дня, що говорить Боже Слово про християнську єдність. У Писанні ми знаходимо численні поради та настанови про те, як досягнути єдності в Христі й повною мірою відчутти переваги цього Божого дару. Ці питання ми детально розглянемо протягом кварталу.

Деніс Фортін – професор богослов'я в семінарії адвентистів сьомого дня університету Ендрюса, штат Мічиган, США. Працюючи в семінарії з 1994 року, Фортін очолював програму «Магістр богослов'я», виконував обов'язки заступника декана, декана, завідувача кафедрою богослов'я і християнської філософії.

ТВОРІННЯ І ГРІХОПАДІННЯ

Біблійні тексти для дослідження:

Бут. 1:26, 27; 1 Івана 4:7, 8, 16; Бут. 3:16–19; 11:1–9;

Пам'ятний вірш:

«Господь його вивів надвір та й сказав: "Подивися на небо, та зорі злічи, коли тільки потрапиш ти їх полічити". І до нього прорік: "Таким буде потомство твоє!" І ввірував Аврам Господеві, а Він залічив йому те в праведність» (Бут. 15:5, 6).

Історія Божого народу розпочинається з творіння людей та їхнього трагічного гріхопадіння. Щоб зрозуміти природу єдності в Церкві, потрібно усвідомити, яким був первісний задум Бога при творінні, а також необхідність відновлення людини після гріхопадіння.

Перші розділи Біблії розповідають про те, що Бог передбачив для людства життя однією сім'єю. На жаль, ця єдність була втрачена після гріхопадіння. Саме гріх спричинив відокремленість і розділення з Богом та іншими людьми. Це були трагічні наслідки непослуху. Розділення простежується вже в поведінці Адама та Єви в момент, коли Бог уперше наблизився до них після того, як вони з'їли заборонений плід (див. Бут.

3:8-11). Отже, однією з найважливіших цілей Плану спасіння разом з іншими є відновлення первісної єдності.

Авраам, батько Божого народу, став однією з ключових постатей серед людей у Божому Плані спасіння. Слово Боже зображує Авраама як великий приклад праведності через віру (див. Римл. 4:1-5). Саме ця віра споріднює Божий народ і об'єднує із Самим Господом. Бог діє через людей, щоб відновити втрачену єдність і сповістити Свою волю заблудлому людству.

Неділя, 30 вересня

ЛЮБОВ ЯК ОСНОВА ЄДНОСТІ

Історія творіння, викладена в Буття 1 і 2, розповідає про досконалу гармонію, яка панувала наприкінці творчого тижня. Останні слова Бога: «Вельми добре воно» (Бут. 1:31) – вказують не тільки на естетичну красу, а й на відсутність найменшої ознаки зла або розбрату після завершення творіння цього світу й людей, які мали його наповнити. Початкова мета Бога в процесі творіння включала гармонійне і взаємозалежне співіснування всіх форм життя. Це був прекрасний світ, створений для людської сім'ї. Усе було досконалим і гідним Творця. Початковий задум Бога щодо світу полягав у тому, щоб у ньому панували любов, єдність і гармонія.

Прочитайте Бут. 1:26, 27. Що ці вірші повідомляють про унікальність людини порівняно з іншими створеними істотами, описаними в Бут. 1 і 2? _____

У книзі Буття йдеться про те, що тільки людину Бог створив за Своїм образом. «І сказав Бог: "Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою..." І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:26, 27). Хоч богослови протягом століть обговорюють значення цього образу й характер Самого Бога, багато уривків Писання свідчать про те, що Бог – це любов.

Прочитайте 1 Івана 4:7, 8, 16. Згідно з цими текстами, якими ми були створені та як це вплинуло на споконвічну єдність при творінні? _____

Оскільки Бог є любов, люди також наділені здатністю любити, причому так, як не можуть інші земні істоти. Створення за образом і подобою Бога має на увазі таку здатність. Однак любов може проявляться лише у взаєминах з іншими.

Понеділок, 1 жовтня

НАСЛІДКИ ГРІХОПАДІННЯ

Наслідки гріхопадіння масштабні. З непослуху Адама та Єви почався розрив гармонійної взаємозалежності між усіма живими істотами. Окрім того, воно спричинило роз'єднаність, незгоду й розбрат серед людей, що простежується й сьогодні. Порушення гармонії відразу позначилося на поведінці Адама та Єви, які спробували перекласти вину за гріхопадіння на інших (див. Бут. 3:12, 13). Відтоді ситуація значно погіршилася.

Прочитайте Бут. 3:16–19; 4:1–15. Як ці вірші показують наслідки гріха та його вплив на гармонійний світ, створений Богом? _____

Непослух Адама та Єви призвів до подій, які згодом вплинули на все Боже творіння. Світ природи почав страждати від наслідків гріха (див. Римл. 8:20–22). Людські взаємини також погіршилися. Брати Каїн і Авель, які мали проявляти любов і піклуватися один про одного, розділилися, тому що один з них бажав керуватися власними егоїстичними нахилами, замість того щоб діяти згідно з Божими приписами. Він знехтував Божою моделлю богослужіння. Це відчуження призвело до насильства й смерті. Однак гнів Каїна був спрямований значною мірою на Бога. Він злився на Господа (див. Бут. 4:5) і свою злість зганяв на Авелі. Згодом непокора значно погіршила людські взаємини.

«І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її – тільки зло повсякденно» (Бут. 6:5). Це зло врешті-решт призвело до потопу й неймовірного спустошення створеного Богом світу. Однак навіть тоді Господь не відмовився від людського роду, а зберіг останок – Ноя і його сім'ю, щоб відновити втрачене.

Після потопу Бог дав Ноеві та його сім'ї обітницю. Веселка в небі була ознакою заповіту між Господом і людьми, вона завжди нагадувала їм про обітницю, турботу, доброту й милосердя Бога (див. Бут. 9:12–17; Ісаї 54:7–10). Господь уклав заповіт з Ноем і відновив Свій початковий задум єдиної людської сім'ї, вірної Йому і Його Слову.

Яким чином гріх вносить дисгармонію? Яке рішення ви можете прийняти сьогодні, щоб допомогти відновити гармонію у своєму житті, а також тих, хто перебуває у сфері вашого впливу?

Вівторок, 2 жовтня

ПОДАЛЬШІ ВІДОКРЕМЛЕНІСТЬ ТА РОЗ'ЄДНАННЯ

Прочитайте Бут. 11:1–9. Яка подія поглибила проблему відокремленості й роз'єднання? _____

Далі Біблія розповідає про будівництво Вавилонської вежі, змішування мов і подальше розсіяння людей, які до цього говорили однією мовою. Імовірно, приваблені красою земель між ріками Євфрат і Тигр і родючістю ґрунту, деякі з нащадків Ноя вирішили побудувати собі місто й вежу в Шинейарському краю на території нинішнього Іраку (див. Бут. 11:2).

Археологічні дослідження свідчать, що від ранніх історичних часів Месопотамія була густонаселеним регіоном. Серед народів, які населяли Месопотамію, були шумери, відомі своїм умінням писати на глиняних табличках. Крім того, вони вміло будували будинки й досягли успіхів у виготовленні ювелірних виробів, інструментів та предметів побуту. Розкопки також виявили численні вежеподібні храми, присвячені різним божествам.

Нащадки Ноя, які оселилися в Шинейарському краї, незабаром забули Бога й дану обітницю: ніколи більше не наводили на світ потоп. Вавилонська вежа мала стати пам'ятником їхньої небаченої мудрості й майстерності. Бажання «вчинити для себе ймення» (Бут. 11:4) було одним з основних мотивів цього будівництва. «За Божим задумом люди мали зберегти єдність

за допомогою істинної релігії. Коли ідолопоклонство й багатобожжя зруйнували цей внутрішній духовний зв'язок, вони втратили не тільки єдність релігії, а й дух братерства. Тому такий план, як будівництво вежі з метою зберегти зовнішніми засобами втрачену внутрішню єдність, ніколи не досягнув би успіху» (Біблійний коментар АСД, т. 1, с. 284, 285).

Гріхопадіння Адама та Єви порушило єдність людського роду й первинний Божий план. Наслідком цього стало неналежне поклоніння, широке поширення по всій землі зла й аморальності та врешті-решт розподіл людства на безліч різних культур, мов і рас, які відтоді часто протистоять одне одному.

Які практичні кроки можна здійснити, щоб подолати болісний поділ рас, культур і мов хоча б на рівні церкви?

Середа, 3 жовтня

АВРААМ ЯК БАТЬКО БОЖОГО НАРОДУ

Три монотеїстичні світові релігії – юдаїзм, християнство та іслам – звертаються до Авраама як до праотця. Християни простежують духовну спорідненість з Авраамом. Коли він був покликаний покинути свою країну в Месопотамії, то отримав обітницю, що в ньому «благословляться... всі племена землі!» (Бут. 12:3, див. також Бут. 18:18; 22:18). Це благословення дарує Ісус.

Прочитайте Євр. 11:8–19; Римл. 4:1–3 і Гал. 3:29. Які елементи віри Авраама простежуються в цих віршах і як вони пов'язані з ідеєю християнської єдності? Згідно із зазначеними віршами, яка найважливіша складова християнської єдності? _____

Як батько всіх віруючих, Авраам демонструє у своєму житті ключові елементи християнської єдності. По-перше, він виявляв послух. «Вірою Авраам, коли був покликаний іти на місце, яке мав одержати в спадок, – послухався і пішов, не знаючи, куди йде» (Євр. 11:8). По-друге, він зберіг віру в Божі обітниці. «Вірою прибув до обіцяної землі, мов до чужої, оселившись у шатрах з Ісааком і Яковом – співпадкoємцями тієї самої обітниці, бо він очікував міста з підва-

линами, творцем і будівничим якого є Бог» (Євр. 11:9, 10). По-третє, Авраам вірив у те, що Господь дасть йому сина і що одного разу його нащадки будуть такими ж численними, як зірки. Тому Бог виправдав його через віру (див. Римл. 4:1–3). По-четверте, Авраам довіряв Божому Плану спасіння. Коли Господь звелів йому принести в жертву Ісаака на горі Морія, це стало найбільшим випробуванням віри Авраама (див. Бут. 22:1–19; Євр. 11:17–19).

Старий Завіт характеризує Авраама як Божого друга (див. 2 Хронік 20:7; Ісаї 41:8). Притаманні йому віра, непохитний послух і впевненість в обітницях Господа роблять життя цієї людини прикладом, яким має бути наше християнське життя.

Протягом наступних кількох днів подумайте про свої дії та слова. Як вони характеризують вашу віру?

Четвер, 4 жовтня

ОБРАНИЙ БОЖИЙ НАРОД

Бог покликав Авраама бути Його слугою та обрав для Себе народ, який відкривав би Його світові. Ці покликання й обрання були актом Божої любові та благодаті й відігравали важливу роль у Його плані відновлення всього людства після спричинених гріхопадінням руйнувань і роз'єднаності. Священна історія Святого Письма відкриває діяння Бога на шляху до відновлення, і важливою складовою цього плану був народ завіту – Ізраїль.

Згідно з текстами П. Зак. 7:6–11, для чого Бог покликав Ізраїль бути Його народом? Чому Він обрав нащадків Авраама? _____

Бог обрав Ізраїль Своїм народом з любові до людства. Господь уклав заповіт з Авраамом та його нащадками, щоб зберегти знання про Бога, а також звершити викуплення людства (див. Псал. 67:3). Бог обрав Ізраїль завдяки Своїй безмежній любові. Нащадкам Авраама не було чим хвалитися, і в них не було підстав претендувати на любов Бога. «Не через численність вашу понад усі народи Господь уподобав вас та вибрав вас, бо ж ви найменші зо всіх народів» (П. Зак. 7:7).

При виборі Свого народу Бог керується власною системою цінностей. Якщо люди при виборі лідерів звертають увагу на силу, мудрість і самодостатність, то Господь для служіння Йому обирає тих, хто усвідомлює свою слабкість, невігластво і немічність, визнаючи, що ніхто не гідний слави (див. 1 Кор. 1:26-31).

Проте зверніть увагу на дані Ізраїлю переваги: «Бог бажав, щоб ізраїльський народ був Його хвалою і славою. Їм були даровані всі духовні переваги. Бог не відмовляв їм ні в чому, що могло сприяти формуванню такого характеру, який би гідно представляв іншим Його Самого.

Послух Божому Закону сприяв би їхньому надзвичайному процвітанню перед лицем народів світу. Той, Хто міг дати їм мудрість і здібність до всілякої мистецької роботи, і надалі залишався їхнім Учителем, ушляхетнюючи та звеличуючи їх через дотримання Його законів. Якби ізраїльтяни виявили послух, вони були б захищені від хвороб, що уражали інші народи, та обдаровані силою інтелекту. Слава, велич та сила Бога мали виявитися в їхньому добробуті. Вони повинні були стати царством священиків. Бог наділив їх усіма здібностями, щоб вони зробилися найвидатнішим народом на Землі» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 288).

Які паралелі можна провести між стародавнім Ізраїлем і нами, адвентистами сьомого дня, у тому, що стосується Божих благодінь і нашого покликання? Поділіться своїми відповідями в класі Суботньої школи.

П'ятниця, 5 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Патріархи і пророки», розділи «Творіння», с. 44-51, «Покликання Авраама», с. 125-131.

Початкова Божа мета створення людства також відображена в запровадженні інституту сім'ї (див. Бут. 2:21-24) і суботи (Бут. 2:1-3). Субота була призначена для всього людства, на що ясно вказує Ісус Христос у Марка 2:27, 28. Універсальний характер суботи простежується вже в книзі Буття – Бог відділив сьомий день не тільки за 2 000 років до покликання Ізраїлю як Свого народу завіту, але й до

гріхопадіння. Субота мала б величезну об'єднувальну силу, якби всі люди її дотримувалися! За Божим наміром, день спокою мав нагадувати нащадкам Адама та Єви про їхній нерозривний зв'язок з Господом і один з одним. «Субота й сім'я були засновані в Едемі, і, за Божим задумом, вони нерозривно пов'язані. У суботу, більше, ніж будь-коли, можна жити життям Едему. Господь очікує, що члени наших сімей навчатися спілкуватися в роботі й навчанні, у богослужінні й відпочинку, що батько буде священиком у домі й разом з матір'ю стануть вчителями та друзями своїх дітей» (Е. Уайт. Виховання дітей, с. 535).

Питання для обговорення:

1. Яким чином книга Буття, розповідаючи про створення жінки з ребра Адама, розкриває надзвичайно тісний зв'язок між чоловіком і дружиною? Чому Бог, описуючи близькі взаємини, які Він прагне мати зі Своїм народом, порівнює ці взаємини з подружнім союзом?
2. Хоч історія Вавилонської вежі розповідає про те, що етнічна та мовна різноманітність не була частиною початкового Божого плану щодо людства, як ми можемо подолати це розділення, характерне для сучасного покоління? Як досягти єдності й гармонії в Церкві, що складається з представників різних народів і мовних груп?
3. Що спільного між покликанням стародавнього Ізраїлю як особливого Божого народу й нашим покликанням як адвентистів сьомого дня? Які уроки можна почерпнути із цих паралелей, що допоможуть нам бути вірними Божественному покликанню в Христі?

Висновок:

За Божим задумом, людська сім'я мала жити в гармонії та єдності. Непослух наших прабатьків порушив Божий план. Проте Господь закликав Авраама заснувати народ, щоб через нього виконати обітницю про відновлення, яка здійснилася тільки в Христі.

П'ЯТИДЕННЕ НАВЧАННЯ

Ендрю Макчесні, Адвентистська місія

У студентів-адвентистів, що бажають стати медичними працівниками, надалі не виникатиме труднощів через відмову навчатися по суботах, адже в Республіці Бангладеш відкрився перший адвентистський медичний коледж, де вони зможуть навчатися.

Триповерхова будівля, у якій розміщено коледж, побудована завдяки приношенням тринадцятої суботи. Споруда розташована на території кампуса Бангладеської адвентистської семінарії та коледжу в Калиакаїрі, що неподалік столиці країни Дакки.

«Звідси сотні місіонерів вирушать територією всієї країни, що стане справжнім благословенням з Небес. Нехай Бог благословить цей навчальний заклад! – сказав голова Всесвітньої церкви Тед Вільсон на церемонії відкриття коледжу наприкінці 2016 року.

Навчальний заклад, розрахований на 100 студентів, відкрили 2017 року. На побудову нового коледжу вартістю 400 тисяч доларів – з десятьма класами, чотирма лабораторіями, конференц-залом та іншими приміщеннями – було виділено 150 тисяч доларів, принесених у тринадцяту суботу третього кварталу 2015 року, а решта коштів – від спонсорів з Південної Кореї.

Со Самуель, президент Південного Азійсько-Тихоокеанського дивізіону, вважає відкриття коледжу значним досягненням, яке було б неможливим без пожертвувань тринадцятої суботи.

«Це ціла віха в історії, – переконаний Со. – Перший адвентистський медичний інститут у Республіці Бангладеш!»

Навчальний заклад також пропонує бангладеським студентам-адвентистам можливість здобувати медичну освіту в рідній країні.

«Для адвентистської молоді Республіки Бангладеш відкриття такого коледжу важливе, адже це єдине місце, де вони можуть вивчати медицину, дотримуючись суботи», – розповідає Кевін Костелло, замісник виконавчого секретаря дивізіону.

Дякуємо вам за приношення, котрі допомогли здійснити цей проект і відкрити адвентистський медичний коледж у Республіці Бангладеш.

ПРИЧИНИ РОЗ'ЄДНАНОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

П. Зак. 28:1-14; Єрем. 3:14-18; Суд. 17:6; 1 Сам. 12:1-16; 1 Кор. 1:10-17; Дії 20:25-31.

Пам'ятний вірш:

«Страх Господній – початок премудрости, а пізнання Святого – це розум» (Прип. 9:10).

Старозавітні пророки неодноразово закликали Ізраїль підкорятися вказівкам Господа. Непокора й безтурботність привели до відступництва й роз'єднаності. Послух Божим законам був засобом, який оберігав євреїв від природних наслідків гріха й освячував їх серед численних чужих народів.

Покора волі Господа мала встановити гармонію серед народу й зміцнити рішучість разом протистояти поширенню язичницьких і нечестивих практик поклоніння. Божий намір полягав у тому, щоб Його народ був святим і свідчив про Нього навколишнім народам.

Після того як Господь вивів євреїв з Єгипту, їм було сказано: «Дивіться, – навчив я вас постанов та законів, як наказав мені Господь, Бог мій, чинити так серед того Краю,

куди ви входите, щоб посісти його. Бережіть, і виконуйте їх, бо це мудрість ваша та ваш розум на очах народів, що вислухають усіх постанов тих та й скажуть: Тільки він мудрий та розумний народ, цей великий люд!» (П. Зак. 4:5, 6).

Звичайно, якби Божий народ залишився вірним, він був би щедро благословенний і слугував благословенням для інших. Однак невірність призвела до безлічі проблем, зокрема роз'єднаності.

Неділя, 7 жовтня

«ВЕРНІТЬСЯ, ДІТИ НЕВІРНІ»

Історія ізраїльського народу сповнена драматичних розповідей про непослух і анархію, покаяння й тимчасову покору Богові, нове відступництво й нові нещастя. Цей сценарій повторювався знову й знову. Щоразу, коли Божий народ свідомо виконував Його волю, він був благословенний мирним життям. Коли ж народ не слухав Господа, прямуючи своїм шляхом, його життя було наповнене війнами й конфліктами. Ще до того, як Ізраїль увійшов до Обітованого краю, Бог передбачав цю закономірність і запропонував рішення, яке допомагає уникнути таких жакливих наслідків.

Прочитайте П. Зак. 28:1-14. Які благословення отримав би Ізраїль, якби народ був слухняний Божій волі?

Прочитайте Єрем. 3:14-18. Який урок ми можемо почерпнути зі зверненого до Ізраїлю заклику покаятися й навернутися до Господа? Що це говорить нам про Божу любов і терпіння до Свого народу?

У книзі Єремії є дивовижний опис Бога, безмежно люблячого, милосердного і великодушного до Свого народу, незважаючи на повстання, розділення та ідолопоклонство цих людей. Господь постійно закликає Свій народ повернутися до

Нього й покаятися у відступництві. Знову й знову Бог обіцяє людям відновлення й надію на майбутнє.

«Вернися, відступна дочко Ізраїлева! говорить Господь. Не зверну Я Свого обличчя у гніві на вас, бо Я милостивий, – говорить Господь, і не буду повік стерегти Свого гніву. Тільки пізнай же провину свою, бо ти проти Господа, Бога свого повсталася, і грішила з чужими під деревом кожним зеленим, і Мого голосу ви не почули, говорить Господь» (Єрем. 3:12, 13).

Слова Єремії були проголошені під час загального нехтування Божим Словом. Хоч за часів царя Йосії почалися деякі реформи, більшість людей не відчувала духовної потреби користися Богу. Їхні гріхи, ідолопоклонство та егоїстичні нахили стали причиною духовного й політичного занепаду. Чим більше люди ухилялися від виконання Божої волі, тим трагічнішою була їхня доля в майбутньому. Однак Господь через Єремію закликав їх отямитися. У Бога було краще майбутнє для людей, і Він прагнув повернути їх до процвітання, єдності й повноцінного життя. Але це могло статися тільки в тому разі, якщо вони посвятили б своє життя Господу й жили вірою.

Яка, на вашу думку, різниця між послухом і непослухом у вашому житті?

Понеділок, 8 жовтня

ТЕ, ЩО ЗДАЄТЬСЯ СПРАВЕДЛИВИМ

Книга Суддів показує численні негативні наслідки того, що євреї не дотримувалися волі Господа. Незабаром після завоювання ізраїльтянами Ханаана люди почали наслідувати хибні релігійні практики ханаанців, тобто чинили всупереч повелінням Бога. І це було однією із серйозних проблем.

Прочитайте Суд. 17:6 і 21:25. Що наведені тексти повідомляють про проблеми, які виникли в Божого народу?

Ідеться про причини відокремлення й роз'єднаності серед Божого народу. Єдність нації мала ґрунтуватися на їхньому вірному послухові Господу заповіту – заповіту, який вони уклали з Ним. Роблячи те, що їм здавалося правильним,

схильні до впливу народів, які їх оточували, євреї наблизилися до катастрофи. Керуючись нахилами свого серця, ми як грішні істоти неминуче зіб'ємося з істинного шляху, яким Бог закликає нас іти.

Що повідомляється в наступних текстах про духовний стан ізраїльського суспільства за днів суддів?

Суд. 2:11-13 _____

Суд. 3:5-7 _____

«Через Мойсея Господь відкрив Своєму народові, до чого призводить невірність. Відмовляючись дотримуватися Його заповіту, ізраїльтяни відмовилися від Джерела життя і не могли отримувати Його благословень. Часом вони прислухалися до Божих застережень, тоді рясні благословення зливалися на Ізраїль, а через нього – на навколишні народи. Однак здебільшого вони забували Бога й високу перевагу бути Його представниками. Вони не служили Господу, як цього Він вимагав, і таким чином позбавили своїх ближніх духовного керівництва й святого прикладу. Вони мали намір привласнити плоди виноградника, управителями якого були поставлені. Їхня зажерливість викликала презирство навіть у язичників. Таким чином, характер Бога й закони Його Царства постали перед язичницьким світом у фальшивому світлі» (Е. Уайт. Пророки і царі, с. 20, 21).

Яким чином наші дії як членів Адвентистської церкви впливають на оточення? Що в нашому житті могло б справити на них сприятливе враження?

Вівторок, 9 жовтня

РОЗДІЛЕННЯ ІЗРАЇЛЬСЬКОГО НАРОДУ

Відступництво не сталося за одну ніч. Помилкові рішення, які приймав Божий народ протягом довгих століть, врешті-решт призвели до трагічних наслідків.

Прочитайте історію царя Рехав'ама в 1 Цар. 12:1-16. Що викликало трагічне розділення серед Божого народу?

«Якби Ровоам та його недосвідчені радники знали Божественну волю щодо Ізраїлю, вони прислухалися б

до прохання народу, котрий очікував рішучих реформ у системі управління. Але коли під час зустрічі в Сихемі їм випала для цього слушна нагода, вони не скористалися нею, через що назавжди втратили авторитет у більшості народу. Їхній рішучий намір зберегти й посилити гноблення, запроваджене Соломоном, явно суперечило Божим планам щодо Ізраїлю, і це дало людям достатньо підстав, аби за-сумніватися в справедливості таких дій. Цією безглуздою і жорстокою спробою утвердити свою владу цар і вибрані ним радники засвідчили про переповнення їхніх сердець гордістю, яку породжує високе становище і влада» (Е. Уайт. Пророки і царі, с. 90).

Що повідомляють наступні вірші про необхідність мудрості для прийняття правильних рішень? Де джерело справжньої мудрості?

Прип. 4:1-9 _____

Прип. 9:10 _____

Якова 1:5 _____

Історія Ровоама і його необачного рішення зробити важчою примусову працю для свого народу – сумна подія в житті Ізраїльського царства. Цар звернувся за порадою до двох груп радників, але скористався порадою менш досвідчених молодих людей – своїх ровесників. Це накликало нещастя на царство, яке його батько Соломон і дід Давид створювали протягом 80 років. Отримана порада – навести страх на народ заявою, що він перевершить у жорстокості батька, – була нерозумною порадою. Молоді люди вважали, що царю не личить на прохання народу зменшувати обсяг трудової повинності. Вони радили йому показати себе безжальним і жорстоким. Ровоам прислухався до молодих людей і проявив себе тираном, не гідним вірності свого народу. Це призвело до поділу, який не був частиною Божого задуму щодо Його народу.

Середа, 10 жовтня

РОЗКОЛ У КОРИНТІ

На жаль, проблема роз'єднаності Божого народу існувала й у новозавітний час.

Наприклад, перші чотири розділи Першого послання Павла до коринтян – це заклик до єдності. Перебуваючи в Ефесі, Павло почув, що в Коринтській церкві відбулося розділення. Тому він починає свого листа з великої за обсягом промови про церковну єдність і необхідність уникати розколу. Стурбований тенденцією, що намітилася, Павло прагне дати натхненну пораду для виправлення цієї несприятливої ситуації.

Згідно з 1 Кор. 1:10–17, що було причиною роз'єднаності, розбіжностей і сварок? _____

Павло був стурбований поведінкою своїх братів і сестер у Коринті, оскільки люди з оточення Хлої розповіли йому про сварки між ними. Вступні слова апостола показують ступінь його занепокоєння: «Благаю вас, брати, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, щоб не було між вами поділу, але щоб ви були поєднані однаковою розумінням і однією думкою». Бажаючи допомогти у вирішенні проблеми, Павло нагадує їм як християнам про необхідність бути «поєднані однаковою розумінням і однією думкою» (1 Кор. 1:10). Він прагне покласти край поділу незалежно від його причин.

Павло також нагадує коринтянам, що християни покликані йти за Христом, а не за людиною, якою би талановитою, обдарованою чи духовною вона не була. Хоч вони розділилися на кілька груп, апостол недвозначно заявив, що в такому поділі немає Божої волі. Він стверджував, що християнська єдність зосереджена на Христі та Його Голгофській жертві (див. 1 Кор. 1:13).

Така єдність бере початок в істині, яка міститься в розп'ятому Ісусі Христі й ні в кому іншому, незалежно від того, наскільки обдарованим і духовним наставником, проповідником чи лідером може бути ця людина. Біля підніжжя хреста всі рівні. Ми хрестимося в Ісуса, Котрий може очистити нас від гріха. Однак для єдності в Христі потрібно здійснювати практичні кроки.

Як адвентисти сьомого дня, ми повинні усвідомити, що не можна вважати само по собі зрозумілим нашу єдність віри й місії. Розділення й сварки також можуть підірвати єдність

нашої Церкви сьогодні, якщо любов і милість Христа не об'єднують нас із Ним.

Як ми можемо навчитися уникати тих небезпек, з якими зіткнувся Павло? Чому завжди потрібно бути обережними в прояві надмірної відданості комусь, крім Христа?

Четвер, 11 жовтня

«ПРИЙДУТЬ ДО ВАС ХИЖІ ВОВКИ»

Прочитайте Дії 20:25–31. Про що Павло попереджає керівників Церкви в Ефесі? Як можна було уникнути подібної ситуації? _____

Під час свого служіння Павло часто зустрічав опір, тому знав, що буде важко зберегти чистоту Євангелія Ісуса Христа. Прощаючись з ефесянами, він використовує образ вартового з Єзек. 33:1–6, щоб донести до лідерів думку: вони також відповідальні за збереження Євангелія й мають бути вірними пастирями своїх громад.

Для опису фальшивих учителів апостол використовує вислів «хижі вовки» (Дії 20:29). Це нагадує попередження Ісуса про лжепророків, які прийдуть в овечих шкурах (див. Матв. 7:15). Справді, лжевчителі з'явилися невдовзі після попередження Павла, вони зваблювали віруючих у створених ним азійських церквах. В Ефес. 5:6–14 і Колос. 2:8 апостол застерігає про це церкви в Малій Азії.

У Другому посланні до Тимофія Павло також попереджає Тимофія, відповідального за громаду в Ефесі (1 Тим. 1:3), про омани в церкві й безбожництво, що зростає в останні дні.

Прочитайте тексти 2 Тим. 2:14–19 і 3:12–17. Які поради дає Павло Тимофію щодо того, як протистояти лжевчителям і зберігати єдність Церкви? _____

По-перше, Тимофій повинен знати Біблію, бути «бездоганним працівником, який наставляє на принципи істини» (2 Тим. 2:15). Щоб уникнути непотрібних суперечок і домислів, необхідно правильно розуміти й викладати дане Богом

Слово. Біблійні істини мають бути правильно витлумачені, щоб жодна частина Святого Письмо не суперечила загальній картині, представлений у Біблії, і щоб запобігти неправильним тлумаченням, здатним підірвати віру людини в Ісуса. Другорядні питання мають бути підпорядковані принципам Божого Слова, які насправді будуть готувати віруючих до переможного життя в Христі. Друга рекомендація Павла Тимофію полягає в тому, щоб він уникав «пустих балачок» (2 Тим. 2:16). Несуттєві й абстрактні теми не повинні стати частиною вчення Тимофія, якщо він хоче бути гідним і вірним служителем. Такі розмови ведуть до ще більшого нечестя й не повчають віруючих (див. 2 Тим. 2:16). Тільки істина веде до благочестя й гармонії серед віруючих. Тимофій повинен сам уникати таких помилок і закликати до цього своїх підопічних, тому що такі прогріхи заражають церкву, подібно до онкологічного захворювання (див. 2 Тим. 2:17). Послух Слово Божому є протиотрутою від хибного вчення (2 Тим. 3:14-17), яке загрожує єдності Церкви.

Яким чином ми захищаємо Церкву від людей, що сіють своїми хибними вченнями розбрат і розділення?

П'ятниця, 12 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Пророки і царі», розділ «Поділ царства», с. 87-98; «Дії апостолів», розділ «Вістка застереження і благання», с. 298-308.

«Господь бажає, щоб Його обрані слуги навчилися об'єднуватися. Декому, звичайно, може здатися, що контраст між їхніми талантами й здібностями співпрацівників надто великий, і він перешкоджатиме їм діяти єдиним фронтом. Проте коли ці брати усвідомлять, що потрібно проповідувати різним людям, і, можливо, хтось відкине істину, яку проповідує один працівник, і відкриє своє серце Божій істині тільки тоді, коли істину інакше представить йому інший працівник, – тоді брати, імовірно, спробують працювати спільно. Їхні таланти, якими б різними вони не були, можуть перебувати під контролем одного Духа. У кожному слові й

дії проявлятиметься доброта й любов. У міру того як кожен працівник вірно працюватиме на дорученому йому місці, відповідь на молитву Христа про єдність Своїх послідовників стане реальністю, і тоді світ дізнається, що це Його учні» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 483).

Питання для обговорення:

1. Для людей цілком природно робити те, що здається правильним. Постмодернізм, який кидає виклик ідеї інтелектуального або морального авторитету, може призвести до моральної анархії, про яку попереджає Біблія. Як кожен з нас зокрема й Церква загалом зможемо протистояти цій загрози?
2. Поміркуйте про історію царя Ровоама і поділ Ізраїлю (див. 1 Цар. 12). Які уроки ми можемо почерпнути з неї?
3. Яких заходів слід вжити керівникам та членам громади, щоб допомогти запобігти конфліктам і розколу в помісній церкві? Наскільки важливо вирішувати проблеми, що виникли, до того, як вони стануть масштабними? Як ми, члени Адвентистської церкви, можемо уникнути такої пастки, з огляду на досвід коринтян?
4. Дослідіть контекст уривка Прип. 6:16-19, де згадується про розбрат. Що може допомогти запобігти розладу у вашій громаді?

Висновок:

У Біблії ми знаходимо ситуації, які привели до роз'єднаності між людьми. Коли народ Божий жив у послуху Закону, поділ йому не загрожував. Інциденти епохи суддів, а також періоду правління Ровоама свідчать про початок роз'єднання. Навіть у новозавітні часи збереглася загроза роз'єднання. Правильне розуміння Божого Слова й зусилля, спрямовані на покору йому, – наш найкращий захист від роз'єднаності й розколу.

БЛАГОСЛОВЕННИЙ СПІВ

Елвіс Думитру

Я – пастор. Мій дідусь, Геразе Думитру, котрий упродовж усього життя був православним віруючим, у похилому віці порадив моєму батькові: «Якщо ти колись захочеш належати до єдиної істинної Церкви, відвідай Церкву адвентистів сьомого дня!»

Батько жив тоді в маленькому селищі Ратешти, Румунія. Слова дідуся запали в його душу, спонукали розшукати Адвентистську церкву й укласти заповіт з Богом у період комуністичних ідей у Румунії. Я виріс в адвентистській сім'ї, і ми з братом звершуємо пасторське служіння в адвентистських громадах.

Як мій дідусь дізнався про адвентистів?

Історія розпочалася на початку 1960-х років у селі Ратешти, розташованому на відстані 135 кілометрів від румунської столиці Бухареста. У селі проживало лише восьмеро адвентистів, і влада, проводячи антирелігійну кампанію, наказала їх заарештувати. Приїхав візник, який на запряженому кіньми возі мав доставити адвентистів до в'язниці.

Віз трясся на вибоїнах ґрунтової дороги, до в'язниці співали гімни. Візник слухав їх, вражений чудовими словами про Христа та Його любов, розмірковуючи: «Як можуть адвентисти дорогою до в'язниці так радісно співати про Ісуса?»

Через тиждень цьому ж візнику доручили привезти православного священника села до його церкви. Дорогою колесо воза потрапило у вибоїну, і священник вибухнув потоком проклять.

Візник був неприємно вражений почутим. «Чому, їдучи до церкви, священник проклинає Бога за яму на дорозі, адвентисти ж співали на славу Ісуса прекрасні гімни, коли їх везли до в'язниці?» – думав він.

Ці два випадки справили сильне враження на візника, і він вирішив дізнатися більше про адвентистів. Згодом цей чоловік уклав заповіт з Господом в Адвентистській церкві. Візник був хорошим другом мого дідуся і розповів йому цю історію.

Ратешти залишається маленьким селищем і сьогодні, але в ньому помітна активна діяльність сорока членів Адвентистської церкви.

Ми часто думаємо, що людям байдуже до нас, проте вони завжди спостерігають за нами. Заарештовані адвентисти на возі не знали, що візник чує їхній хвалебний спів і що їхня вірність сприяє появі двох поколінь адвентистів у моїй родині.

Елвіс Думитру, 26 років, помічник пастора Церкви адвентистів сьомого дня Куза-Воде в Бухаресті.

«ЩОБ УСІ БУЛИ ОДНЕ»

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 17:1-26; 1 Івана 5:19; Івана 13:18-30; 5:20-23; Марка 9:38-41; Об'явл. 18:4; 1 Івана 2:3-6.

Пам'ятний вірш:

«Та благаю не лише за них, а й за тих, хто повірить у Мене через їхнє слово, щоб усі були одне, – так, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, – щоб і вони в Нас були; аби світ повірив, що Ти Мене послав» (Івана 17:20, 21).

Євангеліє від Івана показує, що насамперед так непокоїло Ісуса, коли визначилася неминучість Його смерті. У п'яти найважливіших розділах (Івана 13-17) записані останні слова Ісуса та Його молитва, яку іноді називають «первосвященницькою» (розділ 17).

«Це відповідне визначення, тому що наш Господь у цій молитві говорить про жертвне служіння, у якому Він одночасно і Священик, і Жертва. Водночас це молитва про тих, за кого буде принесена жертва – за учнів, присутніх у верхній світлиці, і тих, хто згодом повірить у Христа через їхнє свідчення» (F. Bruce, *The Gospel of John*, p. 328).

У молитві Ісус висловлює турботу про єдність Своїх учнів і тих, хто повірить у Нього пізніше: «Та благаю не лише за них, а й за тих, що повірять у Мене через їхнє слово, щоб усі були одне, – так, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, – щоб і вони в Нас були; аби світ повірив, що Ти Мене послав» (Івана 17:20, 21).

Без усвідомлення значення цієї молитви неможливе повноцінне обговорення теми церковної єдності й нашої єдності з Христом. Про що молився Ісус, за кого і що означає Його молитва для нас сьогодні?

Неділя, 14 жовтня

ІСУС МОЛИТЬСЯ ЗА СЕБЕ

Первосвященицька молитва Христа поділяється на три частини. Спочатку Ісус молиться за Себе (Івана 17:1-5), потім за Своїх учнів (Івана 17:6-19) і, нарешті, за тих, хто пізніше повірить у Нього (Івана 17:20-26).

Прочитайте Івана 17:1-5. У чому суть молитви Христа і що вона означає для нас? _____

Спочатку Ісус помолвився за Себе. Раніше в Євангелії від Івана Христос зазначав, що Його час ще не настав (див. Івана 2:4; 7:30; 8:20). Однак тепер Він знав, що час Його жертви наблизився. Настав час драматичного завершення Його земного життя, і Христос потребував сили, щоб завершити Свою місію. Це був слухний момент для молитви.

Ісус прославив Свого Отця, виконавши Його волю, хоч для цього потрібно було витерпіти хрест. У тому, що Христос прийняв хрест, не було прояву фаталізму*, радше Він так розпорядився владою, яку Йому дав Отець. Христос помер не смертю поставленого перед неминучістю мученика, а охоче прославив Свого Отця, виконавши місію, заради якої прийшов на Землю: померти на хресті як Жертва за гріхи світу.

* Фаталізм – містична віра в неминучу долю, у те, що все у світі нібито задалегідь визначене таємничою силою, фатумом (*прим. редактора*).

Згідно з Івана 17:3, що таке вічне життя? Що означає знати Бога? _____

Насамперед Ісус говорить про те, що вічне життя полягає в нашому особистому пізнанні Бога. Це не спасіння ділами або знаннями, а досвід пізнання Господа завдяки тому, що Отець через Сина зробив для нас на хресті. Це пізнання стає реальним завдяки особистим взаєминам з Отцем. Люди схильні обмежувати знання фактами й деталями, але тут Ісус закликає до глибшого досвіду – особистих взаємин з Богом. Метою Першого приходу Христа було також направити людство в його пошуках більш значущого й спасенного пізнання Бога та єдності один з одним, що впливає з цього пізнання.

Знати про Бога і знати Бога – у чому відмінність між цими поняттями? Що допомогло вам пізнати Його?

Понеділок, 15 жовтня

ІСУС МОЛИТЬСЯ ЗА СВОЇХ УЧНІВ

Прочитайте Івана 17:9-19. Про що конкретно просить Ісус у молитві за Своїх учнів? _____

Потім Ісус молиться за Своїх учнів, яким загрожує серйозна небезпека втратити віру в Нього в майбутні дні, коли Його фізично не буде з ними. Тим самим Христос передає Своему Отцю турботу про них.

Молитва Ісуса – про захист учнів у світі. Христос не молиться за світ, оскільки знає, що він не живе за волею Отця (див. 1 Івана 5:19). Але оскільки світ – це місце, де учні будуть здійснювати своє служіння, Ісус молиться, щоб вони були збережені від зла у світі. Спаситель турбується про весь світ, адже Він прийшов спасти його. Однак поширення Євангелія безпосередньо пов'язане зі свідченням тих, хто йде й проповідує Благо вістку. Ось чому Ісус повинен заступатися за Своїх послідовників, щоб зло не здолало їх (див. Матв. 6:13).

Один учень, проте, був уражений злом. Раніше, того ж вечора, Ісус згадав, що один з них вирішив зрадити Його (див. Івана 13:18-30). Хоч Христос зауважив той факт, що Писання передбачило зраду Юди (див. Псал. 41:10), цей учень не був жертвою неминучої долі. Під час Таємної Вечері Ісус виявив до нього Свою любов (див. Івана 13:26-30). «На пасхальній Вечері Христос засвідчив Свою Божественність, виявивши наміри зрадника. Він послужив Юді з такою ж ніжністю, як і іншим учням. Однак Юда знехтував і цим останнім закликом любові» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 720).

Знаючи, що заздрість і ревності можуть розділити учнів, як це траплялося раніше, Христос молився про єдність між ними. «Отче Святий, збережи їх у Твоє Ім'я – тих, кого Ти Мені дав, – щоби були одне, як і Ми» (Івана 17:11). Така єдність не може бути досягнута людськими зусиллями. Вона є винятково результатом і даром Божественної благодаті. Єдність учнів обумовлена єдністю Отця і Сина, і вона стане обов'язковою умовою ефективного служіння в майбутньому.

Для служіння також необхідне освячення, або посвячення істині. Дія Божої благодаті в серцях учнів змінила їх. Адже, якщо їм потрібно було свідчити про Божу істину, то вона мала змінити їх.

Що означає бути «не від світу»? Що в нас і нашому способі життя робить нас людьми «не від світу»?

Вівторок, 16 жовтня

«ХТО ПОВІРИТЬ У МЕНЕ ЧЕРЕЗ ЇХНЕ СЛОВО»

Після того як Ісус помолився за Своїх учнів, Він розширив молитву, включивши «що повірять у Мене через їхнє слово» (Івана 17:20).

Прочитайте Івана 17:20–26. Яким було найбільше бажання Ісуса щодо тих, хто пізніше повірить у євангельську вістку? Чому так важливо, щоб ця молитва здійснилася?

Оскільки Отець і Син єдині, Ісус молився, щоб і ті, хто повірить, були єдині. У Євангелії від Івана Христос кілька разів згадав про єдність Отця і Сина. Вони ніколи не діють незалежно один від одного, але завжди єдині у Своїх діях (див. Івана 5:20-23). Вони настільки сповнені любові до грішного людства, що Отець був готовий віддати Свого Сина заради цього світу, а Син – віддати за нього Своє життя (див. Івана 3:16; 10:15).

Єдність, про яку говорить Ісус у Своїй молитві, – це єдність любові й місії. Вона проявляється у взаєминах Отця і Сина. «З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:35). Прояв такої єдності в любові слугуватиме для всіх підтвердженням їхніх взаємин як з Ісусом, так і з Отцем. «Щира єдність віруючих у Христа має стати переконливим свідченням істини Євангелія» (Andreas J. Köstenberger, *John: Baker Exegetical Commentary on the New Testament*, р. 498). Саме так світ дізнається, що Ісус є Спасителем. Інакше кажучи, єдність, про яку молився Ісус, не може бути невидимою. Як світ може переконатися в правдивості Євангелія, якщо не побачить любові та єдності серед Божого народу?

«Бог виводить Свій народ, щоб він стояв як одне ціле на фундаменті вічної істини... Бог прагне, щоб усі Його діти прийшли до єдності віри. Безпосередньо перед Своїм розп'яттям Христос молився про те, щоб Його учні були одним цілим, як Він єдиний з Отцем, і щоб світ повірив, що Отець послав Його. Ця найбільш зворушлива й чудова молитва через століття дійшла до нашого часу, вона особливо насущна сьогодні, оскільки в ній є слова: «Та благаю не лише за них, а й за тих, хто повірить у Мене через їхнє слово» (Івана 17:20). Як же ревно потрібно прагнути послідовникам Христа зробити своє життя відповіддю на цю молитву!» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 17).

Що ми робимо в нашому житті й у Церкві, щоб досягнути єдності? Якщо ми бажаємо, щоб наша Церква була єдиною, чому кожному з нас так важливо упокорювати свою егоїстичну природу?

ЄДНІСТЬ СЕРЕД ХРИСТІЯН

Прочитайте Марка 9:38–41 та Івана 10:16. Хто є істинним послідовником Христа, згідно з відповіддю Ісуса апостолові Івану? _____

Адвентисти сьомого дня схильні сприймати молитву Ісуса, записану в Івана 17, як прямий заклик до єдності своєї церковної деномінації. Ми повинні бути єдині як Церква, щоб виконати нашу місію і сповістити Трьохангельську вістку світу.

Однак що можна сказати щодо єдності з християнами інших конфесій? Як ми повинні ставитися до них у світлі того, про що молився Ісус?

Безперечно, ми віримо, що в Бога є вірні люди і в інших церквах. Крім того, у Біблії ясно сказано, що в Бога є вірні діти навіть у Вавилоні: «Вийди з неї, народе Мій, щоб не був ти спільником її гріхів і щоб ти не був захоплений її карами» (Об'явл. 18:4).

Водночас книга Об'явлення свідчить про велике відступництво серед тих, хто сповідує Ім'я Христа. Ми знаємо, що в останні дні багато неправдивих християнських течій об'єднуються між собою і з державою, щоб почати переслідування (див. Об'явл. 13:1-17). Тому адвентисти сьомого дня завжди проявляють обережність, коли звучать заклики до єдності з іншими церквами, і не беруть участі в екуменічному русі.

Як же тоді ми повинні ставитися до інших конфесій? Щодо спільного служіння адвентистів сьомого дня з християнами інших конфесій Еллен Уайт писала: «Коли людина повністю підкорить свою волю Богові, Святий Дух впливатиме на серця людей, котрим вона служить. Мені було показано, що ми не повинні цуратися активісток цього союзу [Жіночого союзу за християнське утримання]. Об'єднуючись з ними заради пропаганди повного утримання від спиртного, ми не повинні приносити в жертву свої переконання щодо дотримання сьомого дня, але можемо виказати їм своє схвалення щодо позиції, яку вони займають щодо питання утримання.

Відчинивши двері й запросивши їх до співпраці з нами в цій сфері, ми зможемо отримати допомогу від них, а вони зможуть почути від нас нові істини, які Дух Святий бажає зафіксувати в їхніх серцях» (Служіння благодійності, с. 163).

Говорячи про конкретну ситуацію, що виникла в часи Еллен Уайт, Дух пророцтва викладає принципи спільного служіння з християнами інших конфесій. Вони актуальні і в наш час.

По-перше, ми можемо співпрацювати з ними в соціальній сфері. По-друге, якщо ми об'єднуємося з цими людьми, то повинні робити це таким чином, щоб не скомпрометувати наші доктрини та принципи. По-третє, ми можемо й повинні використовувати цю «єдність», щоб поділитися з іншими дорогоцінними істинами, якими ми благословенні.

Четвер, 18 жовтня

ВІРА І ЛЮБОВ

В Івана 17:3 Ісус сказав, що вічне життя полягає в пізнанні Бога. Прочитайте 1 Івана 2:3–6. Що означає знати Бога? Як ми проявляємо наше знання Господа в повсякденному житті? _____

У сучасному суспільстві люди здебільшого прагнуть бути законслухняними громадянами, але вони часто применшують важливість дотримання Божих Заповідей. Деякі навіть стверджують, що Божа благодать скасовує заповіді. Проте це – не біблійне вчення: «Дотримання заповідей – не умова для пізнання Бога, а ознака того, що ми знаємо й любимо Його. Тому знання Бога – це не просто теоретичне знання, воно виявляється на практиці» (Ekkehardt Mueller, *The Letters of John*, p. 39). Сам Ісус акцентував на цьому увагу: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей», «Хто має Мої заповіді та виконує їх, той Мене любить» (Івана 14:15, 21). «З того дізнаємося, що ми любимо дітей Божих, коли любимо Бога та виконуємо Його заповіді. Бо це любов до Бога – дотримуватися Його заповідей! А Його заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:2, 3).

Прочитайте Івана 13:34, 35. Яку нову заповідь Ісус дав Своїм учням і як вона пов'язана з ідеєю єдності між Його послідовниками? _____

Повеління любити ближнього свого, як самого себе, не було новим. Його можна знайти у вказівках, даних Богом Мойсею (див. Левит 19:18). Новим стало повеління Ісуса учням любити один одного так, як Він полюбив їх. Приклад самовідданої любові Христа став новим етичним принципом для християнської спільноти.

Який чудовий приклад для нас! Дія благодаті – це безперервне служіння любові, сповнене самовідданих і ревних зусиль. Життя Христа було невпинним проявом дієвої любові й самопожертви на благо інших. Принцип, яким керувався Ісус, повинен визначати взаємини Його народу один з одним. Яким могутнім свідченням для світу була б така любов! Яка велика об'єднувальна сила полягає для нас у такій любові!

Як ми можемо навчитися проявляти щодо інших таку ж самовіддану любов?

П'ятниця, 19 жовтня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Велика боротьба», розділ «Непорухність Закону Божого», с. 443-446. Див. D. Fortin, J. Moon, *The Ellen G. White Encyclopedia*, «Ставлення до інших деномінацій», с. 763, 764; «Римо-католицька церква», с. 1110.

«Хоч Церква адвентистів сьомого дня – всесвітня Церква, що складається з безлічі помісних церков, адвентисти не стверджують, що є вселенською Церквою Христа. Вселенська Церква виходить за рамки будь-якої деномінації, складається з тих, хто вірить в Ісуса й прямує за Ним.

Богословське питання вселенської Церкви загострюється, якщо взяти до уваги відступництво в християнському середовищі, про яке йдеться в книзі Об'явлення. Чиста Церква з Об'явл. 12 протиставляється «блудниці» з Об'явл. 17, або великому місту Вавилону, яке також протиставляється нареченій

Агнця, святому місту або Новому Єрусалиму в Об'явл. 21 і 22. У першому столітті всесвітня Церква відносно добре простежується, чого не можна сказати про Церкву часів Середньовіччя.

Божа Церква складається з людей, які щиро вірять у Господа і яких Він знає. З іншого боку, адвентисти ототожнюють себе з особливим видимим Божим останком останнього часу з Об'явл. 12:17 і Об'явл. 12-14. Цей Останок має як локальний, так і вселенський характер (див. Об'явл. 2:24 і 12:17)» (Ekkehardt Mueller, “The Universality of the Church in the New Testament”, in *Message, Mission, and Unity of the Church*, ed., Ángel Manuel Rodríguez, p. 37).

Питання для обговорення:

1. Чому виконання молитви Ісуса, записаної в Івана 17, таке важливе для нашої Церкви? Що відкриває ця молитва про бажання Христа щодо сучасної Церкви?
2. Чи співпрацює ваша помісна церква з іншими християнськими конфесіями? Чи легко взаємодіяти з ними? Як ми можемо за необхідності співпрацювати з християнами різних конфесій, не компрометуючи при цьому жодну з довірених нам істин?
3. «Якби Божий народ прийняв світло, що сяяло для нього зі сторінок Слова Божого, він досягнув би тієї єдності, про яку молився Христос та писав апостол: “Одне тіло й один дух, – як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрещення” (Ефес. 4:3-5)» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 379). Про що свідчить наведена цитата? Як можна досягти цього в Церкві?

Висновок:

Первосвященицька молитва Ісуса, записана в Івана 17, нагадує про те, що для Христа важлива церковна єдність. Його молитва має стати нашою молитвою, і нам необхідно шукати способи зміцнити віру в Боже Слово. Наші взаємини, зокрема й з іншими християнами, повинні бути сповнені любові один до одного, якими б не були відмінності в богословських питаннях.

БОГ УТРУТИВСЯ

Ендрю Макчесні, Адвентистська місія

Френк Кентрілл, адвентистський пастор на пенсії, був приголомшений, коли лікарі поставили йому страшний діагноз – рак шкіри.

Утім, через два тижні сталося щось дивовижне: велика рана на його голові затягнулася, і приголомшені лікарі назвали те, що відбулося, чудом.

2014 року Френку поставили діагноз – меланома 4-ї стадії, різновид раку шкіри на голові. «Я був шокований, коли дізнався: якщо нові ліки не допоможуть, у мене мало шансів», – розповідає 72-річний Френк.

Пастор звершив над ним обряд елеєпомазання, і люди почали молитися за нього. Френк переніс низку операцій, курси хіміотерапії й імунотерапії за підтримки своєї дружини Марлен.

Проблеми виникли після операції, під час якої лікарі видалили велику пухлину в задній частині голови Френка, залишивши частину черепа відкритою. Медсестри перев'язали рану, розраховуючи, що шкіра на черепі згодом зростеться.

Спочатку рана добре заживала, але потім шкірна тканина перестала рости.

Одного разу колір відкритої частини черепа змінився з білого на жовтий. Пластичний хірург поставив Френку невтішний діагноз: частина кісткової тканини відмерла. Лікар проконсультувався з іншими хірургами, і було вирішено провести нейрохірургічну операцію. Передбачалося, що комплексна операція триватиме від восьми до десяти годин, і в її процесі лікарі мали замінити частину черепної кістки, що відмерла, на штучну.

«Ця новина приголомшила нас!» – зізналася Марлен.

Через декілька днів, коли Марлен змінювала Френку пов'язку, відмерла частина черепа відшарувалася разом з бинтом і залишилася в її руці.

«Я мало не впала від подиву!» – зізнається Марлен.

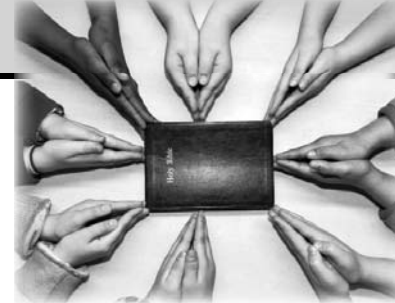
Під частиною черепа, що відшарувалася, вона побачила тканину, яка закрила діру.

Протягом наступних двох днів Френк відвідав трьох медичних фахівців, щоб дізнатися, що відбувається. Виявилось, що людський череп містить три шари, і внутрішня тканина почала рости під верхнім шаром, змусивши зрештою його відпасти.

За словами Марлен, медики визнали це чудом. Не розуміючи, вони запитували: «Хто доглядає за тобою?»

Френк і Марлен вказали на Бога як великого Лікаря. Операцію скасували, і Френка відправили додому.

«Бог знає, що відбувається, і вчасно втручається, – заявляє Марлен. – Нам залишається лише сказати: “Слава Господу!”».

КЛЮЧ ДО ЄДНОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

Ефес. 1:3-14; Гал. 4:7; Ефес. 2:11-22; 4:1-6, 11; Матв. 20:25-28; Ефес. 5:15-6:9.

Пам'ятний вірш:

«Відкривши нам таємницю Своєї волі, за Своїм уподобанням, яке раніше наперед ухвалив у Ньому для впорядкування повноти часів, щоб об'єднати в Христі все те, що на небі та що на землі» (Ефес. 1:9, 10).

Ефес був великим політичним і торговельним центром Малої Азії. Ефеська церква складалася з євреїв і язичників з різних верств суспільства. Така громада могла бути настільки ж схильною до конфліктів, як і навколишній світ, якби не Христос і не єдність, яку віруючі мали в Ньому як члени Його тіла. Саме тому центральною темою Послання до ефесян є турбота Павла про єдність послідовників Христа.

Концепція єдності, як говорить Павло, включає в себе два аспекти: єдність у Церкві, де євреї та язичники об'єднані в одному Тілі – Христі; і єдність у Всесвіті, у якому все небесне й земне об'єднується в Христі.

Джерелом такої єдності є Христос. У цьому посланні Павло неодноразово використовує вислови «у Христі», «з Христом»,

аби показати, що Бог здійснив для нас і для Всесвіту через життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа. Кінцева мета Бога в Плані спасіння – возз'єднати все за допомогою Христа. Ця єдність повністю буде вивлена тільки наприкінці часів.

Неділя, 21 жовтня

БЛАГОСЛОВЕННЯ В ХРИСТІ

Прочитайте Ефес. 1:3-14. Що, за словами Павла, ми отримуємо, перебуваючи в Христі? _____

Послідовникам Ісуса є за що дякувати Господу. У Христі Бог приймає нас як Своїх синів і дочок, які представляють Його світу. Щоб описати наші нові взаємини з Богом у Христі, Павло наводить цікаві паралелі. Порушуючи питання єдності, він говорить про усиновлення. У Христі ми стали дітьми Божими й належимо до Його сім'ї. Образ сім'ї також нагадує нам про заповіт між Богом та ізраїльтянами. У контексті послання Павла язичники, які приймають Ісуса як Месію, також є дітьми Бога, спадкоємцями обітниць, даних Ізраїлю (див. Римл. 8:17; 9:6-8; Гал. 3:29; 4:7). Цінність таких взаємин з Ісусом, або перебування у Христі, є основою християнської єдності. У посланні також ідеться про те, що споконвіку Бог прагнув об'єднати все людство в Христі. У Божій родині всі ми – Його діти, тому однаково улюблені й цінні.

Деяких бентежить згадане в уривку поняття призначення (див. Ефес. 1:5, 11). Обітниця, що Бог обрав нас для спасіння, може навести на думку, що деяких Бог обрав для смерті. Однак це – не біблійне вчення. Навпаки, Господь передбачив План спасіння ще до заснування світу, щоб усі могли спастися. «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16; 1 Тим. 2:6; Тита 2:11; 2 Петра 3:9). Бог наперед знає, хто прийме запропоноване їм спасіння, але це не те ж саме, що визначати рішення людини (Римл. 8:29). Спасіння пропонується всьому людству завдяки жертві Христа. Питання

полягає в наступному: як ми відгукнемося на цю пропозицію? Бог нікого не примушує до спасіння.

«На небесній нараді було прийняте рішення, що люди, хоч і стали злочинцями, не повинні загинути в непослуху, але через віру в Христа як свого Заступника й Поручителя можуть стати Божими обранцями, призначеними до усиновлення Ісусом Христом за Його вподобанням. Бог бажає, щоб усі люди спаслися; тому були вжиті всі заходи і Його Єдинородний Син заплатив викуп за людину. Загинуть тільки ті, які відмовилися стати усиновленими дітьми Бога через Ісуса Христа» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 6, с. 1114).

Понеділок, 22 жовтня

РУЙНУЮЧИ СТІНУ

Одні з найсуттєвіших розбіжностей серед людей обумовлені расовими, етнічними та релігійними відмінностями. У багатьох країнах у посвідченні особи зазначена приналежність до етнічної або релігійної групи, і ці відмінності часто пов'язані з привілеями або обмеженнями, з якими людям доводиться зустрічатися щодня. Коли виникають війни або конфлікти, такі маркери ідентичності й відмінностей часто стають причиною репресій та насильства.

У Ефес. 2:11-22 Павло вказує кращий шлях для християнської громади. Як наша єдність у Христі впливає на наші відмінності? Що було зруйновано смертю Ісуса на хресті?

Павло пропонує ефесянам згадати, яким було їхнє життя до того, як вони прийняли Божу благодать у Христі. Етнічні, культурні та релігійні відмінності породжували ворожнечу й конфлікти між групами людей. Однак Добра вістка в тому, що в Христі ми всі єдині й у нас один Спаситель і Господь. Усі ми належимо до Божого народу. «А нині, в Ісусі Христі, ви, що колись були далекими, кров'ю Христа стали близькими» (Ефес. 2:13).

Стародавній храм у Єрусалимі мав розділову стіну, яка означала відділення храму, що були доступні тільки для ет-

нічних євреїв. На цій стіні був напис, який під страхом смерті забороняв чужинцям йти далі. Саме в порушенні цієї постанови був обвинувачений Павло, котрий прийшов до храму після своєї місіонерської подорожі. Заарештованому апостолу було висунуто обвинувачення в тому, що він нібито провів до частини храму, призначеної для євреїв, ефесянина Трохима (див. Дії 21:29). У Посланні до ефесян Павло стверджує, що Христос «наш мир, Котрий зробив з двох одне, зруйнував Своім тілом серединну перегородку – ворожнечу» (Ефес. 2:14).

У Христі віруючі є нащадками Авраама й отримують «обрізання» серця. Фізичне обрізання як свідчення заповіді Авраама з Господом указувало на духовне обрізання, яке віруючі отримують у Христі (див. П. Зак. 10:16). «В Ньому ви були обрізані нерукотворним обрізанням, скинувши в Христовім обрізанні тіло плоті» (Колос. 2:11).

Прочитайте ще раз Ефес. 2:11-22. Чи зауважуємо ми в нашій церкві прояв того, про що написав тут Павло? Які завдання потребують рішення?

Вівторок, 23 жовтня

ЄДНІСТЬ В ОДНОМУ ТІЛІ

Павло практичний у своїх настановах, звернених до ефесян. Єдність між євреями та язичниками, між людьми різних культур та етнічного походження не є міфом або просто теорією; це реальність, яка потребує «щоб ви поводитися гідно звання, до якого були покликані» (Ефес. 4:1).

Згідно з Ефес. 4:1-3, яким чином християни можуть жити гідно свого звання в Христі? _____

Практичний результат прояву таких чеснот у житті християнина допомагає «зберігати єдність Духа в союзі миру» (Ефес. 4:3). Усі ці якості кореняться в любові (див. 1 Кор. 13:1-7), прояв якої зміцнює взаємини між братами й сестрами, сприяючи миру і єдності в християнській громаді та за її межами. Єдність у Церкві унікальним чином демонструє Божу

любов іншим людям. Церква покликана до такого свідчення, особливо під час чвар, розділень і воєн.

Прочитайте Ефес. 4:4-6. Яка важлива тема об'єднує ці вірші? _____

У перших віршах розділу Павло висловлює глибоку зацікавленість у єдності Церкви. Апостол закликає до неї (див. Ефес. 4:1-3), потім перераховує те, що об'єднує віруючих (див. Ефес. 4:4-6). Єдність – це особливість послідовників Христа (див. Ефес. 4:4-6); її потрібно постійно досягати й підтримувати (див. Ефес. 4:1-3), а також це майбутня мета, до якої ми прагнемо (див. Ефес. 4:13).

«Апостол закликає братів виявляти у своєму житті силу істини, яку він сповістив їм. Через лагідність і м'якість, терпіння і любов вони повинні були втілити у своєму житті характер Христа і благословення Його спасіння. Є тільки одне тіло й один Дух, один Господь і одна віра. Як члени тіла Христового, усі віруючі оживлені одним духом і однією надією. Розділення в Церкві ганьбить релігію Христа перед світом і дає привід ворогам істини виправдовувати свою поведінку. Настанови Павла були написані не тільки для Церкви його часу. Бог передбачив, щоб вони дійшли до нас. Що ми робимо для збереження єдності духу в союзі миру?» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 239).

Який вибір потрібно зробити саме зараз, аби бути впевненими, що ми живемо «гідно звання, до якого були покликані»?

Середа, 24 жовтня

ЦЕРКОВНІ ЛІДЕРИ І ЄДНІСТЬ

«А кожному з нас дана благодать згідно з даром Христа» (Ефес. 4:7). Спасіння – це дар, даний усім людям, які приймуть його, водночас деякі духовні дари даються певним людям для конкретної мети.

Прочитайте Ефес. 4:11. Які дари, пов'язані з керівництвом, Бог дає Церкві? _____

Згідно з Ефес. 4:12, яку мету переслідує Бог, наділяючи деяких членів Церкви особливими лідерськими дарами? Як ці дари взаємопов'язані? _____

У певному розумінні всі християни є служителями й слугами Бога та Євангелія. Усім віруючим у Христа адресоване Його доручення в Матв. 28:19, 20 – йти, робити учнями всі народи, хрестити й навчати. Служіння не є привілеєм обраних, таких як пастори й євангелісти або ж місіонери в далеких країнах. Це перевага й обов'язок усіх, хто носить ім'я Христа. Ніхто не може знехтувати місією поширення Євангелія, і жоден з керівників Церкви не може заявити, що його служіння особливе. Духовні дари керівництва дані для збудування Церкви. Церковні лідери необхідні для підтримки, заохочення та зміцнення єдності.

Список дарів лідерів свідчить про те, що їхнє призначення – допомогти Божому народу повернути тих, хто заблукав. Деякі покликані люди в Церкві відповідальні за допомогу іншим у їхньому служінні Христу й за навчання тіла Христового, «аж поки всі досягнемо єдності віри й пізнання Божого Сина, досконалого змужніння, міри зрілості повноти Христа» (Ефес. 4:13). У своєму служінні ми повинні керуватися методами Христа. Ісус прийшов, щоб послужити іншим, а не щоб служили Йому (див. Матв. 20:25-28). Ми повинні йти й робити так само.

Люди схильні до незалежності і не люблять бути підзвітними кому-небудь; зокрема така тенденція переважає в західному суспільстві. Однак Павло нагадує нам, що жоден християнин не є незалежним у цьому світі і що разом із духовними лідерами ми утворюємо спільноту віри, аби допомагати один одному в нашій спільній мандрівці. Усі разом ми є тілом Христовим.

Якими духовними дарами ви наділені і як ви використуєте їх для досягнення єдності вашої громади?

Четвер, 25 жовтня

ВЗАЄМИНИ В ХРИСТІ

Християнство – це релігія взаємин з Богом і один з одним. Безглуздо стверджувати, що маєш глибокі взаємини з Богом,

якщо вони не справляють позитивний вплив на взаємини з іншими людьми. Християнство не може існувати у вакуумі. Принципи єдності, які Павло обговорює в Посланні до ефесян, також застосовні й до наших стосунків з іншими людьми.

Прочитайте Ефес. 5:15–21. Що Павло повідомляє у вірші 21? Який зв'язок між підкоренням і єдністю? _____

Повеління коритися одне одному прямо пов'язане з фразою «наповнюйтеся Духом» в Ефес. 5:18. Наповнення Святим Духом виявляється і через покору один одному, тобто через дбайливе, сповнене смирення й турботи ставлення до людей. Безперечно, для більшості людей таке ставлення не є вродженим, це результат перебування Святого Духа в наших серцях, дар того ж Духа, який об'єднує всіх віруючих у Христі. З цього погляду, підкорення – це внутрішня якість, яка виражає нашу повагу до Христа і Його жертву за нас.

Прочитайте Ефес. 5:22–6:9. Який вплив на наші людські стосунки справляє взаємне християнське підпорядкування вдома й на робочому місці? _____

Значною мірою єдність у Церкві залежить від єдності в християнській родині. Павло зазначив, що єдність, любов і повага, які мають бути в стосунках чоловіка і дружини, слугують прикладом самовідданої любові Христа до Божої Церкви. Таким чином, від чоловіків, дружин і всіх членів Церкви потрібна хриstopодібна повага як у родині, так і в Церкві. Ця якість також має проявлятися у взаєминах між дітьми і батьками, працівниками і роботодавцями, підлеглими і начальниками. Гармонія і миролюбність повинні панувати в наших оселях і наповнювати наше церковне життя.

Які принципи з наведених сьогодні біблійних віршів ви можете застосувати у взаєминах із членами вашої родини або колегами?

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Свідчення для Церкви», т. 9, розділ «Дух єдності», с. 179-188.

«Христос не поділяв людей за їхньою національною приналежністю, за їхнім становищем у суспільстві чи віровченням. Книжники і фарисеї хотіли з посланих Небом дарів отримати зиск тільки для своєї нації і позбавити цієї переваги іншу частину Божої сім'ї. Однак Христос прийшов зруйнувати будь-яку стіну розділення. Він прагне показати, що Його дар милості й любові так само безмежний, як повітря, світло або дощові потоки, що освіжають землю.

Своїм життям Христос заснував таку релігію, у якій немає місця касті, у якій юдеї і язичники, вільні і раби пов'язані узами братерства і рівні перед Богом. У Своїх діях Христос не керувався політичними міркуваннями. Він не робив різниці між ближніми і далекими, друзями і ворогами. Його серце було звернуте до душ, спраглих води життя» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 190, 191).

Питання для обговорення:

1. Поміркуйте над таким твердженням: «У четвертому розділі Послання до ефесян Божий план викладено настільки ясно й просто, що всі Його діти можуть твердо покластися на істину. Тут ясно показані засоби, які Він передбачив для збереження єдності Своєї Церкви, необхідної для того, щоб її члени демонстрували світу здоровий релігійний досвід» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 6, с. 1117). Що в Ефес. 4 вказує на єдність Церкви? Що ми можемо зробити для зміцнення цієї єдності?
2. Питання єдності тісно пов'язане з необхідністю покори й підкорення. Хіба можлива була єдність у Церкві без цих якостей? Якщо ми горді, переконані в правильності наших поглядів і не хочемо слухати

інших, у нас немає шансів на єдність. Як ми можемо навчитися покори й підкоренню?

3. Як можна досягти внутрішньоцерковної єдності, якщо ми не завжди з усім згодні?

Висновок:

У Посланні до ефесян Павло пише про те, що означає для християн перебувати «у Христі», і дає багато порад щодо цього. Спасіння в Ісусі кардинально змінює наше повсякденне життя. Усі наші людські взаємини, зокрема між братами і сестрами в Церкві, перетворюються силою Христа, виявленою в нашому житті. І ця переміна відіграє вирішальну роль у зміцненні єдності.

ХРЕЩЕННЯ ТЕРОРИСТКИ

Філіп Баптісте

Аміна відбуває п'ятирічний термін ув'язнення в Східно-Центральній Африці. Вона була заарештована дорогою до Індії, де планувала підірвати великий об'єкт.

Проте постійні візити пастора адвентистів сьомого дня сприяли тому, що вона відмовилася від своїх радикальних поглядів щодо ісламу й нещодавно прийняла хрещення в Адвентистській церкві.

«Я славлю Бога за пастора, котрий постійно молився за мене й відвідував у складний для мене час!» – говорить Аміна.

З міркувань безпеки Адвентистська місія не розголошує повного імені Аміни та її місцеперебування. Вона в камері самотнього ув'язнення за скоєний тяжкий злочин: Аміна готувала напад після навчання в радикальних мусульманських лідерів, які переконували, що вона стане праведною і житиме в раю, якщо усуне зло.

Спочатку Аміна негативно сприймала пастора, чий відвідування були організовані начальством тюрми. Проте згодом вона змінила думку, адже зустрічі відбувалися поза її камерою, і так вона мала змогу вийти на сонячне світло.

Спочатку Аміна відмовила пастору в проханні помолитися за неї, сказавши, щоб він молився за себе. Утім, пастор таки помолвився й надалі продовжував це робити.

Після кількох зустрічей служитель був змушений поїхати в справах на кілька тижнів. Аміна сумувала за візитами пастора і за його відсутності читала Біблію, яку той залишив у її камері.

Через декілька місяців Адвентистська церква організувала у в'язниці серію євангельських зустрічей, запросивши на них і Аміну. Вона погодилася відвідувати їх заради спілкування з іншими ув'язненими. Дівчина відкривала для себе Христа. Коли пастор зробив заклик до хрещення, Аміна вийшла вперед, бажаючи присвятити своє життя Ісусу. Невдовзі вона уклала заповіт з Богом.

Аміна розповідає, що не розуміє, як під час зустрічей з пастором вона втратила інтерес до своєї колишньої віри. Аміна впевнена, що Бог допустив її ув'язнення, прагнучи явити їй Свою істину. Тепер вона бажає привести до Бога своїх друзів.

Філіп Баптісте, помічник президента Східного Центрально-Африканського дивізіону.

ДОСВІД ЄДНОСТІ В РАННІЙ ЦЕРКВІ

Біблійні тексти для дослідження:

Дії 1:12-14; 2:5-13; Об'явл. 14:12; Дії 2:42-47; 4:32-37;
5:1-11; 2 Кор. 9:8-15.

Пам'ятний вірш:

«Перебували вони постійно в навчанні апостолів і в братерській спільності, в ламанні хліба та в молитвах» (Дії 2:42).

Церковна єдність є результатом спільного духовного досвіду в Ісусі Христі, Який є істиною. «Я є дорога, правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:6). У спільній духовній подорожі і праці міцніють братерські узи. Перші адвентисти мали такий досвід у Міллеритському русі. У 1844 році вони об'єднали свої серця, намагаючись знайти пояснення розчаруванню, яке їх спіткало. Цей досвід сприяв виникненню Церкви адвентистів сьомого дня і відкрив істину про суд перед Другим приходом Христа.

Життя і служіння учнів Ісуса після Його вознесіння на Небеса – приклад єдності віруючих з різних верств суспільства,

яке досягнуте силою Божого Слова, молитви й духовного спілкування. Це можливо й сьогодні.

«Я вважаю, що духовне спілкування є особливо важливим елементом спільного поклоніння... Ніщо не замінить християнину того духовного зв'язку, який об'єднує його з іншими віруючими і з Господом Ісусом Христом... Спаситель спочатку повертає людину до Себе, а потім об'єднує її з іншими віруючими у Своему тілі – Церкві» (Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship*, p. 91).

Неділя, 28 жовтня

ДНІ ПРИГОТУВАННЯ

В останні години перед Своєю смертю, проведені з учнями, Ісус обіцяв, що не залишить їх самих. Інший Утішитель, Святий Дух, супроводжуватиме їх у служінні. Він мав нагадати учням те, що говорив і робив Ісус (див. Івана 14:26), і повести їх до повної істини (див. Івана 16:13). У день Свого вознесіння Христос повторив цю обітницю. «Ви ж за кілька тих днів будете хрещені Духом Святим... але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас» (Дії 1:5, 8). Святий Дух був даний, щоб учні отримали силу для свідчення в Єрусалимі, Юдеї, Самарії і аж до краю Землі (див. Дії 1:8).

Прочитайте Дії 1:12-14. Що робили учні протягом цього десятиденного періоду? _____

Ці десять днів були періодом інтенсивної духовної підготовки й усамітнення, протягом якого учні ділилися своїми спогадами про Ісуса, Його вчинки, настанови й чудеса. Вони перебували «однодушно в молитві» (Дії 1:14).

«Чекаючи на виконання обітниці, учні впокорювали свої серця в щирому розкаянні та визнавали своє невір'я. Пригадуючи слова, сказані Христом перед Його смертю, вони краще розуміли їхнє значення. У їхній пам'яті оживали забуті істини, вони переказували їх один одному. Учні докоряли собі за те, що мали неправильне уявлення про Спасителя. Одна за одною перед ними проходили сцени з Його диво-

вижного життя. Роздумуючи про це чисте й святе життя, вони усвідомлювали, що жодна праця не видаватиметься їм надто важкою, жодна жертва не буде надто великою, аби тільки своїм життям вони могли б засвідчити про красу Христового характеру. О, якби можна було наново прожити ці три роки, наскільки іншою була б їхня поведінка! О, якби можна було знову побачити Вчителя, як віддано намагалися б вони довести Йому свою любов, як щиро жалкували б з приводу того, що засмучували Його своїми словами та вчинками невір'я. Але їх потішала думка, що вони прощені. Учні вирішили, наскільки можливо, спокутувати своє невір'я, безстрашно свідкуючи світові про Спасителя... Усунувши всі розбіжності, усяке прагнення до першості, вони згуртувалися в християнське братство» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 36, 37).

Що б ви хотіли змінити у своєму практичному християнському житті? Яким чином ваше жалкування про минуле спонукає прагнути до кращого майбутнього?

Понеділок, 29 жовтня

ВІД ВАВИЛОНА – ДО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

Духовна підготовка учнів, що відбулася після вознесіння Ісуса, досягла своєї кульмінації під час подій П'ятидесятниці. У першому тексті йдеться про те, що в день злиття Святого Духа учні були «однодушно разом» (Дії 2:1).

У Старому Завіті П'ятидесятниця була другим з трьох великих свят, на якому мав бути присутнім кожен ізраїльтянин чоловічої статі. Святування відбувалося на п'ятдесятний день (грец. *Пентекосте*) після Пасхи, тоді євреї приносили Богу як подяку перші плоди свого літнього врожаю. За часів Ісуса свято П'ятидесятниці, імовірно, включало також святування отримання Закону на горі Синай (див. Вих. 19:1). Це підтверджує важливість Божого Закону як невід'ємної частини християнської вістки про Ісуса, Чия смерть пропонує кожному розкаяному грішникові прощення за порушення Закону. Не дивно, що один з найважливіших текстів останніх днів стосується як Декалогу, так і Євангелія: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12).

Як і тоді, коли Мойсей отримав Десять Заповідей на горі Синай (див. Вих. 19:16-25; Євр. 12:18), у день П'ятидесятниці відбулися численні надзвичайні явища. «Раптом з неба долинув шум, наче подув бурхливий вітер, і наповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, наче вогняні, й осіли на кожного з них. І всі вони наповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як Дух велів їм промовляти» (Дії 2:2-4).

Прочитайте Дії 2:5-13. Яке значення цієї особливої події?

П'ятидесятниця була радісною подією, святом подяки Господу за Його щедрість. Мабуть, тому учнів помилково прийняли за п'яних (див. Дії 2:13-15). Божа сила особливим чином проявилася в чуді говоріння різними іноземними мовами, які розуміли присутні. Євреї з усієї Римської імперії, що прийшли в Єрусалим на свято, почули вістку про Ісуса Месію – кожен на своєму діалекті (див. Дії 2:8).

Дивовижним чином П'ятидесятниця допомогла на певний час повернути назад процес розпорошення людської сім'ї та утворення етнічних груп, який почався за часів Вавилонської вежі. Чудо благодаті зробило можливим возз'єднання людської сім'ї. Єдність Божої Церкви в глобальному масштабі свідчить про природу Його Царства, у якому буде відновлене все, що було втрачене у Вавилоні.

Вівторок, 30 жовтня

ЄДНІСТЬ СПІЛКУВАННЯ

У відповідь на проповідь Петра й заклик до покаяння і спасіння близько трьох тисяч осіб виявили бажання прийняти Ісуса як Месію, повіривши у виконання старозавітних обітниць, даних Ізраїлю. Бог працював над серцями всіх цих людей. Багато з тих, які прибули здалеку, вже чули про Ісуса і, можливо, вирушили до Єрусалима з надією побачити Його. Деякі, очевидно, бачили Христа й чули Його звістку про спасіння, але не наважилися стати Його послідовниками. У день

П'ятидесятниці Господь чудовим чином втрутився в життя учнів і використовував їх як свідків воскресіння Христа. Тоді люди зрозуміли, що можуть отримати прощення своїх гріхів в ім'я Ісуса (див. Дії 2:38).

Прочитайте Дії 2:42-47. Чим займалися перші послідовники Ісуса, що становили співтовариство віруючих? Чим обумовлена їхня дивовижна єдність? _____

Зазначимо, що першою спільною справою громади ново-навернених було вивчення апостольського вчення. Біблійне навчання – важливий засіб для сприяння духовному зростанню тих, хто недавно здобув віру в Христа. Спаситель дав доручення Своїм учням навчити їх «зберігати все, що Я заповів вам» (Матв. 28:20). Нова громада проводила час, слухаючи історії апостолів про Христа – Його життя і служіння, проповіді й повчання, притчі й чудеса. Усі ці розповіді вказували на виконання пророчих Писань.

Віруючі також проводили час у молитві, і в ламанні хліба. Складно сказати, чи стосується вислів «ламання хліба» обряду Вечері Господньої, чи просто вказує на спільну трапезу, мабуть, і те, й інше (див. Дії 2:42, 46). Члени нової громади регулярно проводили разом час як у Єрусалимському храмі, який залишався для них основним місцем поклоніння, так і в приватних будинках. Вони їли й молилися разом. Молитва – життєво важливий елемент спільноти віри й невід'ємна складова духовного зростання. Нова громада проводила час у поклонінні. У Біблії написано, що все це вони робили «постійно» (Дії 2:42).

Невпинне духовне спілкування віруючих сприяло їхній добрій репутації в Єрусалимі. У Писанні читаємо, що нові віруючі перебували, «маючи милість у всіх людей» (Дії 2:47). Безперечно, результати діяльності Святого Духа в їхньому житті справили сильне враження на оточення і свідчили про те, що Ісус був справжнім Месією.

Які уроки може почерпнути ваша місцева церква з наведеного прикладу єдності, духовного спілкування і свідчення?

ЩЕДРІСТЬ І ЖАДІБНІСТЬ

Лука повідомляє, що одним з природних результатів братського спілкування послідовників Ісуса незабаром після П'ятидесятниці була їхня взаємна підтримка. «А всі, що повірили, були разом і мали все спільне. І продавали маєтки і майно та ділили це всім, хто потребував» (Дії 2:44, 45).

Спільне користування власністю не було вимогою громади, а стало добровільним виявом любові один до одного. Крім того, це було конкретною формою вираження їхньої єдності. Така взаємна підтримка тривала протягом певного часу, про що написано в Новому Завіті, зокрема в книзі Дії 4, 5.

У цьому контексті необхідно розглядати історію про Варнаву. Він був багатою людиною і володів землею. Продавши своє майно на благо громади, ця людина принесла гроші апостолам (див. Дії 4:36, 37). Варнава згадується як приклад для наслідування.

Прочитайте Дії 4:32-37 і 5:1-11. Порівняйте поведінку Варнави з поведінкою Ананії й Сапфіри. У чому полягала фатальна помилка подружжя, за яку воно поплатилося життям? _____

Відкрито обманувши Святого Духа, ці люди також проявили зажерливість і жадібність. Очевидно, жоден гріх не може зруйнувати братнє спілкування і любов швидше, ніж егоїзм і жадібність. Якщо Варнава, який виявив братську любов і турботу, – позитивний приклад у ранній Церкві, Ананія та Сапфіра – негативний. Лука відкрито розповідає історію про недостойних членів громади.

Остання з Десяти Заповідей (Вих. 20:17) – про жадібність – відрізняється від інших. Якщо решта заповідей говорить про слова й дії, які є порушенням Божої волі щодо людини, остання заповідь – про те, що приховане в серці. Гріх жадібності зароджується в думках. Жадібність і егоїзм – не стільки видимі гріхи, скільки стан гріховної людської природи. Вони стають видимими тільки тоді, коли

проявляються в егоїстичних діях, таких як вчинок Ананія і Сапфіри. У певному сенсі остання заповідь говорить про корінь зла, яке проявляється в діях, засуджених усіма іншими заповідями. Жадібність цієї подружньої пари, як і Юди, відкрила шлях для впливу сатани, що привело їх до обману Самого Бога.

Як ми можемо викоринити жадібність у нашому житті? Чому хвала і вдячність за те, що маємо, є сильною протитрутою від цього зла?

Четвер, 1 листопада

ПАМ'ЯТАТИ БІДНИХ

Спільне використання матеріальних ресурсів було видимим проявом єдності в ранній Церкві. Щедрість, описана в перших розділах книги Дії, простежується і в подальших розділах, коли Павло закликає церкви, засновані ним у Македонії та в Ахаї, жертвувати на потреби бідних у Єрусалимі (див. Дії 11:27-30; Гал. 2:10; Римл. 15:26; 1 Кор. 16:1-4). Це приношення повинно було підтвердити той факт, що віруючі язичники піклуються про своїх єврейських братів і сестер у Єрусалимі. Незважаючи на культурні та етнічні відмінності, вони утворюють одне тіло в Христі та сповідують одне і те ж Євангеліє. Допомога нужденним не лише являла світу єдність Церкви, а й зміцнювала її.

Прочитайте 2 Кор. 9:8-15. Яким, за словами Павла, буде результат щедрості, виявленої церквою в Коринті?

Досвід єдності в ранній Церкві показує, які дії сьогодні нам потрібно здійснити. Однак цієї єдності навряд чи можна досягнути без посвячення всіх віруючих. Лідери громади в той час вважали своїм обов'язком зміцнювати єдність у Христі. Любов між чоловіком, дружиною і дітьми потребує щоденного посвячення. Це ж стосується і єдності віруючих, яка підтримується і проявляється різними способами.

Єдності в ранній Церкві сприяли молитва, поклоніння, братнє спілкування, спільне бачення і вивчення Божого

Слова. Віруючі не лише усвідомлювали свою місію – проповідувати Євангеліє всім народам, але й розуміли, що їм потрібно проявляти любов і турботу один про одного. Вони були щедрі, надавали підтримку іншим на рівні місцевої громади і на рівні співпраці між церквами, незважаючи на великі відстані між ними.

«Їхня добродієність свідчила про те, що вони не марно прийняли Божу благодать. Що, як не освячення Духа, могло викликати таку щедрість? Для віруючих і невіруючих це було чудом благодаті» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 344).

Яким чином ви і ваша громада зазнали переваги прояву щедрості щодо інших? Які благословення отримують ті, хто допомагає людям?

П'ятниця, 2 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Дії апостолів», розділ «П'ятидесятниця», с. 35-46.

«Така щедрість віруючих була наслідком злиття Святого Духа. Навернені в євангельську віру “мали одне серце й душу”. Їх об'єднувала одна спільна мета – успішне завершення дорученої їм місії; срібллюбству не мало бути місця в їхньому житті. Їхня любов до братів і справи, якій вони присвятили себе, була сильнішою за любов до грошей та маєтків. Їхні вчинки свідчили, що вони цінують людські душі більше, ніж земні багатства.

Так буває завжди, коли Божий Дух оволодіває життям. Люди, серця котрих сповнені любов'ю до Христа, наслідуватимуть приклад Того, Хто заради нас збіднів, щоб ми збагатилися Його убозтвом. Гроші, час, вплив і всі інші дари, отримані з Божих рук, вони розцінюють лише як засіб для поширення вістки Євангелія. Так було в ранній Церкві; коли члени сучасної Церкви силою Духа позбудуться любові до світського й охоче жертвуватимуть, щоб їхні ближні могли почути Євангеліє, – проголошувані ними істини справлятимуть могутній вплив на слухачів» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 70, 71).

Питання для обговорення:

1. Проаналізуйте чинники єдності ранньої Церкви, розглянуті в уроці цього тижня. Якими сьогодні мають бути наші дії як віруючих людей? Чого нам не вистачає порівняно з тим, що мали віруючі в той час?
2. Яким чином приклад новозавітних церков, які зібрали щедрі пожертвування для бідних у Єрусалимі, надихає нас на аналогічне служіння сьогодні? Як у вашій громаді вирішують інші соціальні проблеми? Які методи слід використовувати місцевим громадам, щоб допомагати суспільству, матеріально підтримуючи бідних і задовольняючи інші потреби?
3. Які уроки можна почерпнути із сумної історії Ананії та Сапфіри? Наскільки важлива фраза, записана в Дії 5:5 і 5:11, про «великий страх», який охопив церкву через ці дві смерті?

Висновок:

Рання Церква швидко зростала, тому що учні Ісуса цілеспрямовано готувалися до злиття обіцяного Святого Духа. Братнє спілкування й спільна віра цих людей були засобом, що Святий Дух використовував для підготовки їхніх сердець до П'ятидесятниці. Після П'ятидесятниці Святий Дух продовжив перетворювати нову спільноту віруючих, що проявилось в їхній щедрості, співчутливому ставленні один до одного і в швидкому духовному й кількісному зростанні Церкви.

З РОКЕРА – У ЛІКАРІ

В'ячеслав Кошкодан

У віці шістнадцяти років я був рокером, слухав «Нірвану» та «Металіку», відростив довге волосся й носив драгий одяг. Я проводив ночі на дискотеках, розпиваючи алкоголь і курячи марихуану в маленькому містечку колишньої радянської Республіки Молдова.

Потім я познайомився з членом Адвентистської церкви, котрий не засуджував мене, натомість розповідав про свою любов до Ісуса. Він поцікавився, чи я читав Біблію.

Через деякий час я замислився, чому ця людина хоче, щоб я читав Біблію. Якось увечері я взяв Боже Слово з собою на дискотеку й почав читати. Біблійна історія здалася мені казковою, і я не сприймав прочитане серйозно. Однак продовжував читати, і відбулося щось дивне. Моє життя почало змінюватися. Те, що раніше мені подобалося, більше не цікавило мене.

Одного разу, перебуваючи вночі на дискотеці, я озирнувся навколо й подумав: «Що я тут роблю?» Я пішов додому й більше ніколи не повертався. Удома я продовжував читати Біблію, ставив знайомому адвентисту багато запитань, почав дотримуватися суботи.

Незабаром я вступив на медичний факультет Кишинівського університету. Заняття були шість разів на тиждень, з понеділка по суботу, але я сказав декану, що не можу навчатися по суботах. Він відповів, що в такому разі мені потрібно змінити спеціальність.

Удома я став на коліна й почав молитися: «Боже, якщо Ти хочеш, щоб я став лікарем, допоможи мені!» Коли я молився, мені спало на думку поговорити безпосередньо з викладачем, що проводив заняття по суботах. Я розповів йому про свою віру, і він дозволив мені виконувати завдання іншого дня.

Через шість років мої однокурсники дивилися на мене з повагою. «Ти навчався п'ять днів на тиждень замість шести, – говорили вони, – проте оцінки в тебе кращі, ніж у нас! Як тобі це вдалося?»

Я відповів: «Я навчаюся в Бога, Він – мій Учитель». Насправді ж Господь – більш ніж Учитель. Завдяки Йому я став новою людиною.

Нині мені тридцять три роки, у мене є дружина і троє дітей. Роботу лікаря я поєдную з служінням пастора й директора відділу здоров'я Адвентистської церкви в Молдові.

Немає нічого неможливого для людини, котра живе з Ісусом. Якщо Христос зміг змінити мене, Він зможе змінити будь-кого.

Частина приношень тринадцятої суботи четвертого кварталу 2017 року допомогла перебудувати колишній пансіонат на табір для слідопитів і офіс конференції в Молдові. Дякуємо вам за ваші приношення.

ОБРАЗИ ЄДНОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

1 Петра 2:9; Вих. 19:5, 6; Ефес. 2:19–22; 1 Кор. 3:16, 17; 1 Кор. 12:12–26; Івана 10:1–11; Псал. 23.

Пам'ятний вірш:

«Бо як тіло одне, але має багато членів, так і всі члени: хоч їх багато, становлять одне тіло, – так і Христос» (1 Кор. 12:12).

Кожен, хто вивчає Біблію знає, що вона наповнена образами й символами, які вказують на реалії, що перевершують за своїм масштабом ці образи й символи. Наприклад, біблійна система жертвоприношень символізує найвищу реальність – жертву Ісуса і Божий План спасіння загалом.

У Біблії використовується безліч образів, зокрема, таких як вода, вогонь і вітер. Залежно від контексту ці образи символізують духовні й богословські істини. Наприклад, коли Ісус сказав: «Вітер віє, де хоче, і ти чуєш його шум, але не знаєш, звідки приходить і куди прямує. Так буває з кожним, хто народжений від Духа» (Івана 3:8), Він представив Святого Духа в образі вітру.

У Біблії використано ряд образів для опису притаманної Церкві єдності, яку Бог закликає показати світу. Кожен окремий образ не є повним, але в сукупності вони свідчать про єдність Церкви, розкриваючи ставлення віруючих до Бога, Церкви, до суспільства загалом, а також взаємини послідовників Христа один з одним.

Цього тижня ми розглянемо деякі образи і те, як вони відображають ідею єдності в Христі.

Неділя, 4 листопада

БОЖИЙ НАРОД

Прочитайте 1 Петра 2:9; Вих. 19:5, 6; П. Зак. 4:20; 7:6. Що повідомляють ці тексти про особливий статус Божого народу? _____

Церква – це Божий народ, котрий називає Господа своїм Отцем і Спасителем і котрий був викуплений Христом та слухняний Йому. Цей образ підкреслює концепцію: у Бога був Свій народ на Землі від початку дії Плану спасіння, а також існує наступність між старозавітним Ізраїлем та новозавітною Церквою. Від днів Адама, патріархів та Авраама, які жили до і після потопу, Бог укладав заповіт зі Своім народом, аби вони виявляли Його любов, милосердя і справедливість усьому світу.

Божий народ названий «рід вибраний», «царське священство» і «святий народ». Ці терміни вказують на те, що віруючі люди відокремлені для особливої мети: «аби звіщати чесноти Того, Хто вас покликав із темряви до дивного Його світла» (1 Петра 2:9). Ці вірші також співзвучні опису характеру милостивого Бога у Вих. 34:6, 7. «Бог придбав Церкву як Своє особливе надбання, щоб її члени могли відобразити Його дорогоцінні риси характеру у своєму житті й проголосити Його милість і милосердя до всіх людей» (Біблійний коментар АСД, т. 7, с. 562).

Прочитайте П. Зак. 7:6-8. Що спонукало Бога обрати нащадків Авраама як Свій народ? Як це можна застосувати в наш час? _____

Можливо, у вас виникне запитання: яка нація сьогодні заслуговує таку характеристику, як «святий народ» (ще один образ Церкви)? Жодна. Усі народи й етнічні групи складаються з людей, які не заслуговують на Божу любов і благодать. І хоч Біблія закликає нас бути святим (відокремленим) народом, вона також навчає, що обрання і призначення Ізраїлю ґрунтувалися виключно на Божій любові, а не на людських заслугах. Формування народу Божого – це обумовлений любов'ю акт творіння. Незважаючи на гріх і відступництво нації, Бог дотримав дану Аврааму обітницю, що через його насіння, Христа, Він спасе Свій народ. Обрання Божого народу було такою ж дією благодаті, як і його спасіння. Це нагадує нам про те, що всіх нас викликала до духовного життя незаслужена милість Бога.

Чому необхідно завжди пам'ятати про священну істину: наше спасіння ґрунтується на тому, що здійснив для нас Христос, а не на тому, що ми самі можемо зробити для себе, навіть як «Божий народ»?

Понеділок, 5 листопада

БОЖИЙ ДІМ

Інший образ народу Божого в Новому Завіті – дім або домогосподарство Бога. Образ будівлі, яка складається з каміння, підкреслює складний і взаємозалежний характер людських взаємин у Церкві. Петро називає християн «живе каміння» (1 Петра 2:5). Цю метафору використано, щоб підкреслити такі якості, як сталість і міцність.

Прочитайте Ефес. 2:19-22. Які ключові ідеї висловлює Павло в уривку? Що цей образ говорить нам про єдність у Церкві? _____

У цьому уривку Павло об'єднує два образи Церкви: один статичний – дім або будівля; інший живий – домогосподарство, що складається з людей.

Саме по собі каміння не дуже цінне, але побудована з каменів будівля може протистояти бурям життя. Жоден

християнин не може встояти, залишаючись самотнім «каменем», він має бути пов'язаний з іншим «камінням». Щоб будинок був міцним, у нього повинна бути міцна основа, фундамент. Цією основою є Ісус Христос, Котрий є і наріжним каменем Божого храму (див. 1 Кор. 3:11). Церква припинила б існування, якби не зробила Христа наріжним каменем своєї діяльності. Фундамент Церкви – Ісус Христос: Його життя, смерть, воскресіння й повернення. Церква утворює спільноту віруючих, об'єднаних для того, щоб ділитися зі світом Доброю вісткою про Ісуса. Ця вістка допомагає зрозуміти, Хто такий Христос, що Він здійснив для нас та здійснює в нас, що Він пропонує людині, котра прийме Його як Господа і Спасителя?

Образ домогосподарства, заснованого на взаєминах людей, також значущий. Це знайомий образ батька і матері, братів і сестер. Сімейні зв'язки можуть бути дуже тісними, і відданість родині часто перевершує всі інші зовнішні зв'язки. Відданість, вірність – це важливі складові єдності.

Члени Церкви також є частиною однієї великої родини. Ми пов'язані між собою, оскільки належимо до однієї людської сім'ї через нашого спільного прабатька Адама, через Ісуса, другого Адама, та через наш досвід «нового народження». Таким чином, ми об'єднані один з одним не тільки завдяки спільним доктринальним істинам, яких дотримуємося, а й спільному досвіду навернення й нового життя в Ісусі.

На жаль, не всі мають позитивний досвід життя в дружній родині. Тому цей образ не для всіх зрозумілий. Як церква може стати родиною, яку ці люди ніколи не мали?

Вівторок, 6 листопада

ХРАМ СВЯТОГО ДУХА

Ще один образ, який використовує Павло, – образ храму Бога або Святого Духа. З його допомогою створюється картина розкішної величної будівлі. В 1 Кор. 6:19 про наше тіло говориться як про храм Святого Духа, а в 1 Кор. 3:16, 17 Павло використовує цей образ, указуючи на найбільш священну й багату будівлю Близького Сходу в давнину – Божий храм.

Прочитайте 1 Кор. 3:16, 17. Що означає ототожнення Церкви з храмом Святого Духа? Про що попереджає Павло?

Говорячи про Церкву, Павло не має на увазі буквальный храм або місце перебування Бога. На це вказує використання займенника другої особи множини – «ви». Ця метафора стосується всіх членів громади. Усі християни Коринта разом і кожен зокрема утворюють храм Святого Духа, і в духовному сенсі Бог перебуває серед них і в них.

Як зазначає Павло, Господь перебуває в християнській спільноті, і той, хто спробує знищити її, зазнає покарання. Основою такої спільноти і присутності Бога в цьому храмі є єдність віруючих. Павло попереджає про наслідки дій тих, хто намагається підірвати єдність Церкви.

Раніше в цьому розділі Павло вказував на те, що може перешкодити єдності, – «заздрість, суперечки» (1 Кор. 3:3). Така поведінка є реальною загрозою для християнської спільноти. Іншими словами, конфлікти в Церкві можуть зруйнувати Божий храм. Тому Павло закликає членів Церкви уникати такої поведінки і прояву негативних якостей.

Коли в сучасній Церкві виникають конфлікти, тоді слушною буде порада Павла коринтянам: «Благаю вас, брати, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, щоб не було між вами поділу, але щоб ви були поєднані однаковим розумінням і однією думкою» (1 Кор. 1:10).

Заздрість, боротьба і чвари – це проблеми, з якими Церква зіткнулася не тільки за часів служіння Павла. І сьогодні в громадах виникають такі ж негативні явища. Яка роль кожного з нас у тому, щоб вирішувати такі проблеми, не ставлячи під удар єдність Божої церковної сім'ї?

Середа, 7 листопада

ТІЛО ХРИСТА

Розглянемо ще один образ Церкви, який красномовно свідчить про єдність її різних частин, – тіло Христа. «Бо як

тіло одне, але має багато членів, так і всі члени: хоч їх багато, становлять одне тіло, – так і Христос... Ви – тіло Христа, а окремо ви члени» (1 Кор. 12:12, 27).

Подібно до того як тіло – це цілий організм, який складається з безлічі різних частин, кожна з яких виконує свою функцію, так і Церква є тілом Христа.

Прочитайте 1 Кор. 12:12-26. Як образ єдиного тіла, що складається з багатьох частин, можна порівняти з вашою місцевою громадою, а також з усесвітньою Церквою адвентистів сьомого дня? _____

У 1 Кор. 12 Павло висловлює глибоку думку про те, що справжня християнська єдність виявляється не просто в розмаїтті і, звичайно ж, не всупереч різноманітності, а через різноманітність. Не дивно, що саме Святий Дух є джерелом такого прояву різноманітності. Подібно до того як людське тіло наймовірніше єдине й різноманітне, такими ж чудовими характеристиками володіє тіло Христа, чії повнота й багатство виражаються через єдність.

Цей образ безпосередньо пов'язаний з нинішньою всесвітньою Божою Церквою. Протягом останніх кількох десятиліть Адвентистська церква стрімко зростала. Вона складається з людей різного походження, представників різних культур і соціальних верств. Етнічні, расові, культурні та вікові відмінності не повинні розділяти віруючих у Христа. Ця різноманітність під впливом Святого Духа має перетворитися на потужну об'єднувальну силу, розкриваючи важливу істину: незважаючи на зазначені відмінності, ми всі єдині в Христі.

Біля підніжжя хреста ми всі рівні, незалежно від того, хто ми або звідки прийшли. У міру того як у навколишньому світі дедалі частіше трапляється розділення, Церква повинна показати, що єдність в різноманітті можлива. Божий народ може продемонструвати цілющу і примирливу силу Євангелія.

У посланнях Павла говориться про те, як можна досягти цього ідеалу. «Христос – Голова Церкви, Він же – Спаситель тіла» (Ефес. 5:23). «Він є Головою тіла – Церкви» (Колос.

1:18). Оскільки кожен віруючий духовно пов'язаний з Христом, усе тіло живиться однією їжею. Тому ми не можемо переоцінити важливість вивчення Слова Божого, виконання його настанов та роль спільного досвіду поклоніння й молитви за єдність у тілі Христа.

Четвер, 8 листопада

ВІВЦІ І ПАСТУХ

Прочитайте Івана 10:1-11. Як метафора Церкви як пастви відображає ідею єдності? Див. також Псал. 23.

Більшість людей, які проживають у великих промислових містах, зараз рідко цікавиться такою галуззю сільського господарства, як тваринництво, і мало хто знає про взаємини між вівцями й пастухами. Коли ж Ісус свого часу розповідав цю притчу, люди добре розуміли Його. Коли Він сказав: «Я – Пастир Добрий», слухачі відразу ж провели паралель із Псал. 23:1: «Господь – то мій пастир». Цей образ був не тільки зрозумілий для них, а й ніс певне емоційне навантаження. У давнину – як і сьогодні – на Близькому Сході пастухи дбайливо доглядали за своїми вівцями, незважаючи на всі труднощі. Образ пастуха – один з найбільш зворушливих образів, який використовує Писання для опису характеру Бога і Його взаємин з народом.

Розглянемо образ Божого народу як пастви. Вівці справляють враження беззахисних і нетямущих тварин. Тому вони мають потребу в доброму пастухові для захисту й керівництва. Іноді через необережність вівці губляться, а пастух шукає їх і повертає до отари. Молодих овець часто потрібно носити, вони потребують особливого догляду. Пастухам необхідно терпіння й розуміння. Цей образ дуже влучний, щоб охарактеризувати Церкву. При наявності близьких взаємин з Пастирем члену Церкви не слід боятися – з Ним він здобуває все.

У цій притчі Ісус також зазначив, наскільки важливо для вівці слухати голос пастуха. За необхідності можна захистити

кілька отар овець, загнавши їх до обгородженого місця. А як їх потім розділити? Для цього пастух повинен стати біля дверей кошари й покликати своїх овець. Вони упізнають знайомий голос і прийдуть до нього. «Коли він усіх своїх овець веде, то йде перед ними, а вівці йдуть за ним, бо знають голос його» (Івана 10:4). Для Церкви життєво важливо слухати голос Пастиря. Насправді, єдність і безпека народу Божого залежать від їхньої близькості до Бога і безпосередньо пов'язані з їхнім послухом.

Люди зазвичай не люблять, коли їх порівнюють з вівцями. Чому ж для Церкви найкраще підходить саме це порівняння? Що цей образ говорить про нашу потребу в Пастирі й про необхідність підкорятися Його голосу?

П'ятниця, 9 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Христос – надія світу», розділ «Божественний пастир», с. 476-484; «Поради для Церкви», розділ «Церква на Землі», с. 240-243.

«У контексті Єрусалимського храму, а також греко-римських споруд, автори Нового Завіту використовують метафору храму, щоб показати віруючим святість Церкви, роль Бога в становленні і зростанні Церкви, характер діяльності Христа і Святого Духа, а також солідарність віруючих усередині Церкви. Запозичений з архітектури образ вказує на статичність. Однак ця метафора відображає також динамічний процес, тобто процес будівництва. Нам потрібно представляти не статичний образ, незакінчену будову, а історію процесу будівництва. Церкві даний дивовижний привілей покійно демонструвати у своєму житті «храм Живого Бога» (2 Кор. 6:16)» (John McVay, “Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology”, in *Message, Mission, and Unity of the Church*, ed. Ángel Manuel Rodríguez, p. 52).

Питання для обговорення:

1. Поміркуйте над біблійними символами Церкви. Який образ вас найбільше приваблює і чому? Які метафори

для опису Церкви можна знайти в наступних уривках: 1 Тим. 3:15; 2 Тим. 2:3-5? Що вони повідомляють про Церкву?

2. «Бог бажає, щоб Його народ був об'єднаний міцними зв'язками християнського братерства. Для процвітання Церкви необхідна довіра між братами, а під час релігійних криз потрібна єдність дій. Один необережний крок чи необдуманий учинок може призвести Церкву до таких труднощів і випробувань, які їй не подолати протягом багатьох років» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 3, с. 446). Згідно з наведеними словами, наскільки важливо берегти церковну єдність? Яку роль відіграє кожен з нас у виконанні цього священного завдання?
3. В уроці за неділю було наголошено: як «Божий народ» у питанні спасіння ми повинні покладатися винятково на Його благодать, а не на свої заслуги. Насправді, хіба не наша залежність від Бога робить нас «Божим народом»? Чи згодні ви з цим?

Висновок:

У Новому Завіті використані різні метафори й порівняння, аби проілюструвати як характер, так і місію Церкви; показати, що Бог уважно спостерігає за Своїм народом та оберігає його. Ці образи свідчать: як представники Божого народу, ми нерозривно пов'язані між собою та потрібні одне одному задля виконання праці, до якої покликані.

ПЕРЕТИН КОРДОНУ

Володимир

Коли я був на пасторській конференції в іншій країні, друзі попросили мене відвезти на батьківщину коробку з релігійною літературою. Там було близько ста книг. Я виявив бажання допомогти, але моя країна строго контролює розповсюдження релігійної літератури.

«Я візьму коробку тільки в тому разі, якщо водій автобуса погодиться взяти відповідальність на себе!» – сказав я друзям.

Водії автобусів часто погоджуються взяти додатковий вантаж за готівку, і водій мого автобуса погодився допомогти за сто доларів. Ми з другом сіли в автобус і налаштувалися на довгий шлях.

Уночі ми прибули на кордон, і водій підійшов до мене із запитанням про вміст коробки. Він хотів знати, що говорити митникам. Дізнавшись, що в коробці християнські книги, він дістав стодоларову банкноту з кишені й повернув її мені. «Простіше провезти кокаїн через кордон, ніж християнську літературу», – сказав він.

У нас із другом не було вибору. Ми стали на коліна поряд з автобусом і перепакували книги у свої валізи. Перед тим як стати в чергу пасажирів для перетину кордону, ми ще раз помолилися. Людина перед нами поклала свої сумки на транспортер, що вів до сканера, і перетнула кордон. Потім і ми поставили свої валізи на транспортер. Митник натиснув кнопку, щоб транспортер почав рухатися, але він був нерухомий. Чоловік щосили натиснув на кнопку й вилаявся. Однак транспортер так і не спрацював.

Митник подивився на нас. «Гаразд, ідіть!» – сказав він, указуючи жестом, щоб ми забрали валізи з транспортера.

Через декілька хвилин ми з другом підійшли до другого прикордонного посту, щоб потрапити до моєї рідної країни. Ми знову поставили валізи на транспортер, і митник натиснув кнопку. Транспортер не працював! Митник звернувся до нас зі словами: «Беріть сумки й проходите!»

Лише перетнувши кордон, ми насмілилися озирнутися назад. Митник зупинив жінку, що йшла за нами, і почав оглядати її багаж. Опинившись на своїх місцях в автобусі, ми подякували Богові.

У суботу жінка – член Церкви – розповіла дивовижну історію. Уночі її розбудив голос зі словами: «Молися за свого пастора!» Вона не знала, що я здійснивав поїздку, і думала, що я вдома. Голос повторив слова: «Молися за свого пастора!». Тоді жінка стала на коліна й молилася близько години.

Я запитав її, о котрій годині вона чула цей голос. Виявилось, що це було саме в той час, коли ми з другом перетинали кордон.

Хоч я не можу назвати свою країну, будь ласка, моліться про Божу роботу. Дякую вам за місіонерські пожертвування, завдяки яким люди в усьому світі чують вістку спасіння.

КОЛИ ВИНИКАЮТЬ КОНФЛІКТИ

Біблійні тексти для дослідження:

Дії 6:1-6; 10:1-23; Матв. 5:17-20; Дії 11:3-24; 15:1-22;
Амоса 9:11, 12.

Пам'ятний вірш:

«Бо ви, що в Христа хрестилися, в Христа зодягнулися. Немає юдея, ні грека; нема ані раба, ані вільного; нема чоловічого роду, ні жіночого, бо в Ісусі Христі ви всі – одно» (Гал. 3:27, 28).

Одне з найскладніших завдань будь-якої християнської спільноти – підтримувати єдність, коли виникають розбіжності з питань, що стосуються Церкви та її місії. Ці розбіжності можуть призвести до руйнівних наслідків.

Сучасні християнські громади мало чим відрізняються від новозавітних церков, адже розбіжності, навіть щодо основних питань, у них також виникають. Ранні християни зіткнулися з конфліктами, причиною яких були міжособистісні упередження й суттєві відмінності в тлумаченні ос-

новних старозавітних історій і практик. Ці конфлікти могли зруйнувати Церкву, якби не служіння дбайливих апостолів і лідерів, котрі шукали керівництва Святого Духа і Писання для розв'язання цих складних ситуацій.

Кілька тижнів тому ми говорили про єдність у ранній Церкві. Упродовж цього тижня проаналізуємо, як рання Церква розв'язувала внутрішні конфлікти, що підривали її єдність і ставили під загрозу її існування. Що це за конфлікти і яким чином їх вирішували? Які уроки можна почерпнути з цього досвіду?

Неділя, 11 листопада

ЕТНІЧНІ ЗАБОБОНИ

Прочитайте Дії 6:1. Що спонукало людей у ранній Церкві скаржитися на нечесний розподіл їжі серед вдів?

Деякі християни з євреїв упереджено ставилися до вдів, котрі прийшли з діаспори й розмовляли грецькою мовою, і давали їм менше їжі, ніж місцевим вдовам. Таке ставлення стало причиною розбіжностей у ранній громаді віруючих. Достовірність цієї інформації Біблія не підтверджує. Лише зазначено: деякі люди вважали, що це так. Конфлікт загрожував єдності Церкви. Дивним було те, що в Церкві так скоро виявився етнічний поділ.

Прочитайте Дії 6:2-6. Які прості кроки здійснила рання Церква для вирішення конфлікту?

Рання Церква стрімко зростала, що ускладнювало роботу апостолів. Призначення семи осіб, яких називають «дияконами» (у Новому Завіті немає такого слова; воно походить від використаного тут дієслова *διακονεο* – служити, прислужувати, дбати), полегшило напруженість у Єрусалимській церкві і дало змогу залучити більше людей до служіння.

Апостоли уважно вислухали скарги грекомовних віруючих і попросили їх допомогти в розв'язанні проблеми. Цій групі доручили вибрати сім чоловіків для допомоги апостолам, і вона рекомендувала сім грекомовних учнів: «надійних мужів, сповнених Святого Духа й мудрості» (Дії 6:3). Служіння апостолів, які до цього мали проповідувати Слово Боже й роздавати їжу вдовам, було розділене на дві частини, однаково важливі для проголошення Євангелія. Лука використовує одне й те саме слово – «служіння» (грец. діаконія), говорячи про проповідь Слова апостолами (див. Дії 6:4) і про роздачу їжі дияконами (див. Дії 6:1).

Яке значення має факт, що керівники скликали «громаду своїх учнів» (Дії 6:2) для вирішення проблеми?

Понеділок, 12 листопада

НАВЕРНЕННЯ ЯЗИЧНИКІВ

Прийняття язичниками Євангелія Ісуса Христа спричинило серйозний конфлікт у житті ранньої Церкви. Він загрожував її існуванню та місії.

Прочитайте Дії 10:1-23. Як цей уривок свідчить про те, що Святий Дух працював над серцями багатьох людей, готуючи шлях для прийняття язичниками Євангелія?

Петру це видіння видалося дивним. Він був вражений, оскільки, дотримуючись закону, ніколи не вживав м'яса нечистих тварин (див. Левит 11; Єзек. 4:14 і Дан. 1:8). Однак у видінні йшлося не про принципи харчування, а наявні бар'єри між євреями та язичниками, які ускладнювали поширення Євангелія. Такі ж перепони існують і тепер.

У перші десятиліття Церква складалася переважно з євреїв, які прийняли Ісуса як Месію зі старозавітних пророцтв. Перші віруючі в Ісуса були правовірними євреями, навченими дотримуватися Закону. Вони не вважали, що Євангеліє Ісуса Христа скасовує розпорядження Старого Завіту (див. Матв. 5:17-20).

Прочитайте Дії 10:28, 29, 34, 35. Як Петро зрозумів значення отриманого в Йопії видіння? Що спонукало його до такої інтерпретації? _____

Події, описані в книзі Дії апостолів, указують на дії Святого Духа, Який підготував шлях для язичників, щоб вони були прийняті в християнську спільноту. Для цього їм не потрібно було спочатку приймати обрізання і ставати юдеями. У тому, що це справді прояв Божої волі, Петра і його друзів переконало злиття Святого Духа на Корнилія і його сім'ю, аналогічне злиттю Духа на учнів Ісуса в день П'ятидесятниці (див. Дії 10:44-47). Якщо Святий Дух може бути даний язичникам таким самим чином, як і євреям, тоді стає очевидним, що обрізання не є обов'язковою умовою для приєднання до Церкви Ісуса Христа. Такий висновок став причиною богословської суперечки серед ранніх християн.

Вівторок, 13 листопада

КЕРІВНИЦТВО ДУХА

Новини про те, що сталося в Кесарії з Корнилієм, незабаром досягли керівників християнської громади в Єрусалимі, члени якої попросили Петра розповісти про те, що трапилося. Вони були ображені діями Петра, адже згідно з їхнім розумінням Закону Мойсея, правовірним євреям заборонялося їсти разом з язичниками (Дії 11:3).

Прочитайте Дії 11:4-18. Що сказав Петро, пояснюючи дії Святого Духа і Його керівництво в цій ситуації? На що він хотів звернути увагу? _____

Хоч деякі засумнівалися в правомірності дій Петра і його рішенні хрестити язичників, шестеро свідків (див. Дії 11:12) підтвердили, що Святий Дух справді виявив Свою присутність так само, як і в день П'ятидесятниці. Керівництво Святого Духа було очевидним. «Почувши це, вони замовкли і про-

славили Бога, кажучи: Отже, і язичникам Бог дав покаєння для життя» (Дії 11:18).

Прочитайте Дії 11:19-24. Що сталося потім у житті ранньої Церкви? _____

Можливо, деякі в Єрусалимі визнали: те, що трапилося з Корнилієм і його сім'єю, було винятком і такий досвід не повторюватиметься. Однак Святий Дух продовжив Свою роботу. Оскільки учні Ісуса розсіялися за межами Єрусалиму та Юдеї через гоніння, що почалися після смерті Степана (див. Дії 8:1), і вирушили до Самарії, Фінікії, Кіпру й Антіохії, дедалі більше язичників приймало Ісуса як свого Спасителя. Саме це передбачав Христос (див. Дії 1:8). З огляду на такий вплив язичників, неважко зрозуміти розгубленість, у якій перебували єврейські віруючі.

Як наші обмежені погляди на сутність Церкви й дану нам вістку можуть перешкодити нашому свідченню?

Середа, 14 листопада

СОБОР У ЄРУСАЛИМІ

Прочитайте Дії 15:1, 2 і Гал. 2:11-14. Які ще дві проблеми викликали серйозні конфлікти в ранній Церкві? _____

Загроза єдності Церкви, з якою зіткнулися ранні християни, була реальною і її важко було подолати. Деякі християни з юдеїв вважали: спасіння можливе тільки для тих, хто належить до Божого народу заповіту, що передбачало обов'язкове обрізання. Як вірні юдеї, єврейські віруючі також вважали, що їм потрібно уникати будь-яких контактів з язичниками, що можуть перешкодити їхньому спасінню.

У євреїв були дуже суворі правила щодо спілкування з язичниками. Ці правила стали каменем спотикання для нової християнської громади, коли апостоли почали проповідувати язичникам, котрі прагнули прямувати за Ісусом. Оскільки,

згідно зі старозавітним пророцтвом, Месія був Спасителем Божого народу заповіту, то чи не повинні язичники спочатку стати юдеями, а потім виконувати ті самі правила заповіту, щоб отримати спасіння?

Прочитайте Дії 15:3–22. Які питання були порушені на Єрусалимському соборі? _____

Проблема була викликана суперечностями з усталеним тлумаченням старозавітних текстів про обрізання і взаємини з язичниками. Апостоли, пресвітери й делегати з Антіохії сиділи разом, утім, мабуть, тривалий час не могли знайти рішення.

Потім Петро, Варнава та Павло виклали своє бачення. Петро говорив про дане йому Богом об'явлення і про дар Святого Духа, Який відкрив шлях для місії язичникам. Потім Павло і Варнава поділилися своїми досвідами про те, що Бог здійснив через них для язичників. У результаті багато сердець відкрилося для нової істини. Петро сказав: «Але віримо, що ми, як і вони, спасемося благодаттю Господа Ісуса» (Дії 15:11). Багатовікова традиція була зруйнована під тиском Євангелія.

Чи доводилося вам змінювати свої тверді погляди та переконання? Чого навчив вас цей досвід?

Четвер, 15 листопада

ВАЖКЕ РІШЕННЯ

Церква в Антіохії мала проявити довіру, щоб її представники вирушили до Єрусалиму для пошуку найкращого розв'язання конфлікту. Після кількох годин дискусії між апостолами і пресвітерами Яків, брат Ісуса, який, імовірно, головував на цьому соборі, оголосив рішення (див. Дії 15:13-21). Собор однозначно вирішив, що язичникам, котрі виявили бажання стати християнами, необов'язково навертатися в юдаїзм і ретельно виконувати церемоніальні закони, зокрема закон про обрізання.

Прочитайте Амоса 9:11, 12 і Єрем. 12:14–16. Що провістили старозавітні пророки щодо сусідніх з Ізраїлем народів?

Хоч Яків цитує Амоса 9, думка про спасіння язичницьких народів простежується і в інших старозавітних пророцтвах. Таким був намір Бога – спасти весь світ через свідчення й досвід Ізраїлю. Насправді заклик Бога до Авраама включав благословення всіх народів через нього та його нащадків (див. Бут. 12:1-3). Керівництво Святого Духа, служіння Петра, Варнави й Павла серед язичників, навернення багатьох з них – цим свідченням не можна було знехтувати. Це допомогло керівникам християнської громади в Єрусалимі зрозуміти, що багато пророцтв Старого Завіту тепер виконується. Насправді Бог вже дав закони, які регулюють присутність язичників у Ізраїлі, і застосовні щодо них обмеження (див. Левит 17, 18). Яків також посилається на ці закони, оголошуючи рішення (див. Дії 15:29). Кожному стало зрозуміло, що Бог закликає язичників приєднатися до Його народу й отримати спасіння в Ісусі. Керівництво Святого Духа дало їм глибше розуміння Писання й розкрило важливі, невідомі раніше істини.

У Дії 15:30-35 сказано про реакцію віруючих в Антіохії на прийняте в Єрусалимі рішення: «Прочитавши, зраділи від цієї потіхи» (Дії 15:31).

Таким чином, у книзі Дії апостолів показаний приклад того, як рання Церква, підкоряючись Слову Божому й керуючись принципами любові, єдності та довіри, під керівництвом Святого Духа запобігла можливому розділенню.

Наскільки важливо для нас не тільки слухати, що говорять інші, але й перевіряти цю інформацію Божим Словом?

П'ятниця, 16 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Дії апостолів», розділи «Шукач істини», с. 131-142, і «Євреї та язичники», с. 188-200.

«Собор, який вирішував цю справу, складався з апостолів і вчителів, котрі відіграли важливу роль у заснуванні християнських церков серед євреїв та язичників, а також з обраних посланців від різних громад. Там були присутні пресвітери з Єрусалима, представники з Антіохії та найвпливовіших церков. На соборі панував дух розсудливості й гідності, при-

таманний Церкві, створеній за Божественною волею. Після зрілих роздумів усі побачили, що Сам Бог дав відповідь на спірне питання, даруючи язичникам Святого Духа, керівництву Котрого необхідно підкоритися.

Це питання не розв'язувалося шляхом голосування християн, присутніх на Соборі. Апостоли й пресвітери, впливові розважливі мужі підготували й оголосили постанову, котру потім ухвалили всі християнські церкви. Не всі, проте, були задоволені прийнятим рішенням; деякі честолюбні й самовпевнені брати не погодилися з ним. Ці люди відважилися діяти на власний розсуд. Вони багато нарікали й прискіпувалися, пропонували нові плани, намагаючись гальмувати роботу мужів, яким Бог доручив проповідувати євангельську вістку. З такими перешкодами Церква зустрілася вже на початку, і вони існуватимуть аж до кінця часу» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 196).

Питання для обговорення:

1. Які принципи вирішення суперечностей, виявлені в досліджених на цьому тижні уривках, можна застосувати в разі виникнення розбіжностей у вашій громаді? Хоч Церква зіткнулася саме з богословським питанням, яким чином уроки з цієї історії можуть допомогти Церкві, коли її єдності загрожують культурні, політичні чи етнічні питання?
2. Прочитайте ще раз вищенаведену цитату Еллен Уайт. Незважаючи на позитивний результат, не всі були задоволені. Який урок можемо почерпнути з цього?

Висновок:

Рання Церква зіткнулася з внутрішніми розбіжностями щодо низки питань, що могло справити на неї руйнівний вплив. Ми побачили, як Церква під керівництвом Святого Духа і, дослухаючись до порад Божого Слова, змогла розв'язати ці конфлікти й запобігти розколу.

Місіонерська історія

МОЛИТВА ПРО ЗАБЛУДЛУ ВІВЦЮ

Ллойд Перрін

Офіційна кількість членів Церкви, у якій я здійснюю пасторське служіння в штаті Орегон, США, – 491 особа. Шість відсотків з них – літні члени Церкви, які перебувають удома за станом здоров'я. Тридцять вісім відсотків задіяні в церковному та євангельському служінні. А п'ятдесят шість відсотків узагалі не беруть участі в житті Церкви.

За десятиліття пасторського служіння в Америці ця цифра вже перестала мене дивувати. Проблема не обмежується тільки церквами в США. Приблизно половина всіх, хто хрестився в Церкві адвентистів сьомого дня за останні п'ятдесят років, пішла з церкви. Апостол Петро застерігає: «Пасіть те Боже стадо, що є у вас» (1 Петра 5:2). Церква зобов'язана пасти своє стадо.

Тому ми почали переглядати церковну книгу адвентистської громади в Мілтон-Фриуотер, штат Орегон. Я роздав кожному члену список людей, що залишили церкву. Ми вирішили щодня молитися за кожного та просити Бога допомогти відновити зв'язок з ними.

Проводячи такий молитовний марафон на місці мого попереднього служіння в Спокані, штат Вашингтон, ми спостерігали дивовижні досвіди.

Через три тижні після того, як ми почали молитися, я отримав листа від жінки, котра залишила церкву п'ятнадцять років тому. Вона пішла з церкви, не повернувши книгу до церковної бібліотеки. Жінка переїхала до іншого штату і, як вона писала, не знала, яким чином повернути її. Вона згадала про книгу і, відчуваючи провину, вирішила звернутися до церкви. Жінка попросила вибачення за те, що не повернула вчасно книгу, і вклала в конверт 50 доларів, щоб покрити вартість книги і штраф за п'ятнадцять років прострочення.

Я відразу ж зателефонував цій жінці й дізнався, що почуття провини в неї з'явилося тоді, коли наша церква почала молитися за 2500 кілометрів від неї. Я дав жінці контакти місцевого адвентистського пастора, і вона стала активним членом цієї Церкви.

Ми продовжуємо молитися за членів громади Мілтона, котрі залишили Церкву. Ми сповнені бажання знайти наших заблудлих овець і повернути їх додому.

Ллойд Перрін, старший пастор Церкви адвентистів сьомого дня в Мілтон-Фриуотері, штат Орегон.

ЄДНІСТЬ У ВІРІ

Біблійні тексти для дослідження:

Дії 4:8–12; 1:11; Матв. 25:1–13; Євр. 9:11, 12; Вих. 20:8–11; 1 Кор. 15:51–54.

Пам'ятний вірш:

«І в нікому іншому немає спасіння, бо під небом нема іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися!» (Дії 4:12).

У 1888 році адвентисти сьомого дня пережили період жвавих дискусій щодо тлумачення деяких основних біблійних текстів. У той час як пастори й церковні лідери обговорювали значення десяти рогів з пророцтва Дан. 7 і закону в Гал. 3:24, мало хто усвідомлював, що їхнє вороже ставлення один до одного руйнує братнє спілкування й дружбу, затьмарюючи єдність і місію Церкви.

Еллен Уайт глибоко переживала з приводу ситуації, яка склалася. Вона закликала всіх учасників дискусій проаналізувати свої взаємини з Христом і замислитися над тим, як наша поведінка має свідчити про любов до Ісуса, особливо якщо ми не згодні з чимось. Еллен Уайт наголошувала: не варто очікувати, що всі в Церкві будуть згодні з кожним пунктом тлумачення всіх біблійних текстів. Однак вона також

підкреслила, що ми повинні прагнути до єдиного розуміння основних адвентистських доктрин (див. Е. Уайт. Поради авторам і редакторам, с. 28-32). На цьому тижні ми розглянемо деякі ключові біблійні положення, що формують віровчення і єдність віри адвентистів сьомого дня.

Неділя, 18 листопада

СПАСІННЯ В ІСУСІ

Хоч адвентисти сьомого дня мають багато спільного з іншими християнськими деномінаціями, наші доктрини відображають унікальну систему біблійної істини, яку в християнському світі проголошуємо тільки ми. За цими істинами й визначається Божий останок останнього часу.

Прочитайте Дії 4:8–12; 10:43. Як Петро розуміє роль Ісуса Христа в Плані спасіння? _____

Апостол Павло писав коринтянам: Блага вістка полягає в тому, що «Бог у Христі примирив світ із Собою» (2 Кор. 5:19). Смерть Христа – це наше примирення з Отцем, подолання прірви, утвореної гріхом і смертю. Протягом століть християни розмірковували про значення смерті Ісуса, Його воскресіння й здійснене примирення. Відповідно викуплення має на увазі відновлення гармонії у взаєминах, і якщо відбувається відчуження, гармонії можна досягти завдяки примиренню. Таким чином, єдність Церкви – це Божий дар примирення.

Що повідомляється в наступних уривках про значення смерті й воскресіння Ісуса?

Римл. 3:24, 25 _____

1 Івана 2:2 _____

1 Івана 4:9, 10 _____

1 Петра 2:21–24 _____

Хоч ми поділяємо з християнами інших конфесій віру в смерть і воскресіння Христа, проте проголошуємо її в контексті «вічного Євангелія» (Об'явл. 14:6), що є складовою Трьохангельської вістки з Об'явл. 14:6-12. Як адвентисти сьомого дня, ми акцентуємо увагу на цій вістці, на відміну від інших християнських конфесій.

Як навчитися постійно пам'ятати про смерть і воскресіння Христа і ту надію, яку вони дарують?

Понеділок, 19 листопада

ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА

Апостоли і ранні християни вважали повернення Христа «блаженною надією» (Тита 2:13) й очікували виконання всіх пророцтв і обітниць Священного Писання при Другому приході. Адвентисти сьомого дня й сьогодні мають щодо цього тверді переконання, на що вказує і сама назва «адвентисти» (від лат. *adventus* – приход). Усі, хто любить Христа, з нетерпінням чекають того дня, коли зможуть спілкуватися з Ним віч-на-віч. До настання цього дня обітниця Другого приходу Христа об'єднує нас як Божий народ.

Що повідомляється в наступних уривках про те, яким чином повернеться Христос? Як ця картина відрізняється від деяких популярних уявлень про повернення Ісуса? Див. Дії 1:11; Матв. 24:26, 27; Об'явл. 1:7; 1 Сол. 4:13–18; Об'явл. 19:11–16.

Біблія неодноразово запевняє нас, що Ісус знову прийде, щоб забрати Свій викуплений народ. Точний час Другого приходу не має бути предметом спекуляцій, оскільки Сам Господь сказав: «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24:36).

Наприкінці Свого земного служіння Ісус розповів притчу про десять дів (див. Матв. 25:1-13), щоб проілюструвати, як Церква очікує Його Другого приходу. Дві групи дів представляють два класи віруючих, які чекають Христа. На перший погляд, ці дві групи нічим не відрізняються, але в момент, коли Ісус затримується, різниця між ними стає очевидною. Одна група, незважаючи на затримку, зберегла надію і завчасно духовно підготувалася. Цією притчею Спаситель хотів навчити Своїх учнів, що християнський досвід повинен ґрунтуватися не на емоційному підйомі або ентузіазмі, а на постійній залежності від Божої благодаті й наполегливості у вірі. Навіть

коли здається, що немає видимих доказів виконання Божих обітниць, Ісус закликає нас сьогодні, як і раніше, «не спати» і в будь-який час бути готовими до Його Приходу.

Що означає постійно очікувати Другий прихід Христа? Як з плином часу нам не припуститися тієї ж помилки, про яку Ісус попереджав у притчі про десять дів?

Вівторок, 20 листопада

СЛУЖІННЯ ІСУСА В НЕБЕСНІЙ СВЯТИНІ

У старому заповіті Бог наказав Мойсеєві побудувати скинію, або святиню, яка слугувала б місцем Його перебування на Землі (див. Вих. 25:8). Завдяки здійснюваному в ній служінню святиня стала місцем, де народ Ізраїлю вивчав План спасіння. Пізніше, за часів царя Соломона, переносну скинію замінив чудовий храм (див. 1 Цар. 5-8). І намет, і храм були побудовані за зразком Небесної святині – «святині та істинного намету, який поставив Господь, а не людина» (Євр. 8:2; Вих. 25:9, 40).

У багатьох текстах Святого Письма відкривається факт існування Небесної святині, яка слугувала основним місцем проживання Бога. Служіння в земній святині вказувало на План спасіння і священницьке служіння Ісуса на Небесах.

Прочитайте Євр. 8:6; 9:11, 12, 23–28; 1 Івана 1:9–2:2. Що повідомляється в цих уривках про священницьке служіння Ісуса на Небесах?

З моменту вознесіння Ісуса Небесна святиня – місце, де Христос звершує Своє священницьке служіння задля нашого спасіння (див. Євр. 7:25; 9:24). Тому ми «приступаймо сміливо до престолу благодаті, щоб одержати милість і знайти благодать для своєчасної допомоги» (Євр. 4:16).

Оскільки священницьке служіння в земній скинії мало дві фази – щоденне служіння у Святому й щорічне – у Святому святих, Священне Писання також описує дві фази служіння Ісуса на Небесах. Його служіння у Святому на Небі характеризується заступництвом, прощенням, примиренням і

відновленням. Розкаяні грішники мають прямий доступ до Отця через Посередника Ісуса (див. 1 Івана 2:1). З 1844 року служіння Ісуса у Святому святих пов'язане із судом та очищенням, які відбувалися раз на рік у День викуплення (див. Левит 16). Служіння очищення святині також ґрунтується на пролитій крові Ісуса. Здійснене в цей день викуплення провіщало остаточне знищення гріха завдяки заслугам Христа і повне примирення Всесвіту, який досягнув гармонії під Божим керівництвом. Доктрина адвентистів про двофазне служінні Христа в Небесній святині важлива в розумінні всього Плану спасіння.

Середа, 21 листопада

СУБОТА

Ще одне важливе біблійне вчення, у яке вірять і якого дотримуються адвентисти сьомого дня, – вчення про суботу. Це ключова доктрина, що об'єднує нас. За рідкісним винятком, у християнському світі цієї доктрини дотримуються тільки адвентисти.

Субота – Божий дар людству, даний у кінці тижня творіння (Бут. 2:1-3). При створенні Бог трьома характерними діями заснував суботу: (1) Бог спочивав у суботу, (2) благословив цей день і (3) освятив його. Завдяки цьому субота стала особливим Божественним даром, який дозволяє людській сім'ї відчувати небесну реальність на Землі та визнати буквральність семиденного тижня творіння. Відомий рабин Авраам Джошуа Хешель назвав суботу «палацом у часі», святим днем, коли Бог особливим чином зустрічається зі Своім народом.

Що повідомляється в наступних уривках про значення суботи для людства? Вих. 20:8-11; П. Зак. 5:12-15; Єзек. 20:12, 20.

Прагнучи наслідувати приклад Христа (див. Луки 4:16), адвентисти сьомого дня дотримуються суботи. Участь Ісуса в суботних богослужіннях свідчить про те, що Він визнавав суботу днем відпочинку й поклоніння. Деякі зі Своїх чудес

Спаситель здійснив у суботу, щоб явити зцілення (як фізичне, так і духовне), дароване святкуванням суботи (див. Луки 13:10-17). Апостоли й перші християни розуміли, що Ісус не скасував суботу; вони самі дотримувалися її і відвідували богослужіння цього дня (див. Дії 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4).

Субота також є ознакою нашого визволення від гріха. Субота нагадує про Боже визволення Ізраїлю від єгипетського рабства й обітований спокій у ханаанській землі (див. П. Зак. 5:12-15). І хоч Ізраїль не зміг повністю насолодитися цим спокоєм через свій неодноразовий непослух та ідолопоклонство, Господь продовжує звіщати, що «для Божих людей залишається дотримання суботи» (Євр. 4:9). Усі, хто бажає увійти в цей спокій, можуть зробити це через віру в дароване Ісусом спасіння. Крім буквального значення, дотримання суботи символізує духовний спокій у Христі й те, що в питанні спасіння від гріха й отримання вічного життя ми покладаємося виключно на Його заслуги, а не на наші діла (див. Євр. 4:10; Матв. 11:28-30).

Яким чином дотримання суботи допомагає вам відчувати єдність і спілкування, які Христос бажає бачити серед Свого народу?

Четвер, 22 листопада

СМЕРТЬ І ВОСКРЕСІННЯ

При творінні «створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, – і стала людина живою душею» (Бут. 2:7). Історія про створення людства свідчить, що життя походить від Бога. Чи є безсмертя невід'ємним аспектом цього життя? Біблія говорить, що тільки Бог безсмертний (див. 1 Тим. 6:16). Безсмертя не дається людям при народженні. На відміну від Бога, люди смертні. Святе Письмо порівнює наше життя з парою, яка ненадовго з'являється, а потім зникає (див. Якова 4:14). Мертва людина перебуває в несвідомому стані (див. Екл. 9:5, 6, 10; Псал. 146:4; Псал. 115:17 (за новим перекладом Псал. 114, 115:25); Івана 11:11-15).

Хоч люди народжуються смертними, Біблія говорить про Ісуса Христа як про Джерело безсмертя. Він обіцяє безсмертя й вічне життя всім, хто вірить у Його спасіння. «Божий дар благодаті – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім» (Римл. 6:23). Ісус «знищив смерть, а життя і нетління освітив Євангелієм» (2 Тим. 1:10). «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Прочитайте 1 Кор. 15:51–54 і 1 Сол. 4:13–18. Що ці уривки повідомляють про відновлення життя після смерті і про той час, коли людям буде дане безсмертя?

Апостол Павло пояснює, що Бог подарує людям безсмертя, однак не в момент смерті, а при воскресінні, коли прозвучить остання сурма. Хоч віруючі отримують обітницю вічного життя в той момент, коли приймають Ісуса як свого Спасителя, безсмертя буде подароване тільки при воскресінні. Новий Завіт нічого не говорить про те, що душа відразу підноситься на Небеса; це вчення сягає своїм корінням язичницьких вірувань, філософії древніх греків, і не зустрічається ані в Старому, ані в Новому Завітах.

Як розуміння смерті допомагає нам ще більше цінувати обітницю Другого приходу? Яким чином ця віра об'єднує нас як адвентистів сьомого дня?

П'ятниця, 23 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Поради авторам і редакторам», розділ «Підстави, стовпи і межі», с. 28-32. D. Fortin, J. Moon, *The Ellen G. White Encyclopedia*, «Значення доктрин», с. 778, 779.

Як адвентисти сьомого дня, ми поділяємо важливі загальнохристиянські доктрини разом з іншими християнськими деномінаціями. Безумовно, центральною є доктрина про спасіння через віру завдяки викупній і замісній смерті Ісуса. Як і інші християни, ми вважаємо, що наша праведність ґрунтується не на наших ділах, а на праведності Христа, дарованій нам через

віру як незаслужений дар благодаті. Еллен Уайт висловила це наступними словами: «З Христом повелися так, як того заслуговуємо ми, щоб з нами повелися так, як того заслуговує Він. Христос був засуджений за наші гріхи, до котрих Він не мав жодної причетності, щоб ми могли бути виправдані Його праведністю, до котрої ми не причетні. Він прийняв нашу смерть, щоб ми прийняли Його життя» (Христос – надія світу, с. 25).

Водночас біблійні основоположні істини, а також релігійні практики і спосіб життя, які ґрунтуються на цих істинах, роблять нас унікальними серед християнського світу. Інакше наше існування як адвентистів сьомого дня не мало б сенсу. Наша любов до Ісуса і вчення, яке ми проголошуємо, повинні бути для нас найсильнішим об'єднувальним чинником.

Питання для обговорення:

1. У книзі «Віра і діла», с. 103, Еллен Уайт прирівнює виправдання до прощення гріхів. Чому правильне розуміння прощення і виправдання в Христі є основою нашого спілкування і єдності з братами та сестрами?
2. Подумайте, наскільки важливі наші доктрини в контексті церковної єдності. Що ще привернуло мільйони людей з різних етнічних, релігійних, політичних та культурних груп, крім наших загальних доктринальних переконань? Як це свідчить про важливість доктрини не тільки в контексті місії і поширення вістки, а й для досягнення єдності Церкви?
3. Назва «адвентисти сьомого дня» вказує на дві важливі доктрини: про сьомий день – суботу і про Другий прихід. Одна частина назви вказує на творіння, інша – на викуплення. Як пов'язані ці два вчення і яким чином так лаконічно передають суть того, ким ми є?

Висновок:

Адвентисти сьомого дня дотримуються єдиних переконань. Деякі з них спільні з християнами інших конфесій; інші – відрізняються. Доктрини роблять нас Божою Церквою і є основою нашої єдності в Ісусі.

РОЗПЛАТА ЗА ЧУЖІ ГРІХИ

Ендрю Макчесні, Адвентистська місія

Коли люди вперше зустрічали цього хлопчика, їхнім першим запитанням було: «Що з твоїми ногами?»

Джек Чен, що народився в центральному Тайвані, до п'яти років не міг ходити. Завдяки щоденним фізичним вправам йому вдалося зміцнити м'язи. Коли Джек пішов до першого класу, він уже міг тримати спину рівно. Утім, оскільки ходив він незграбно, на пальчиках, інші діти сміялися з нього і дражнили його. Іноді хлопці, проходячи повз, плювали в нього.

Джек народився з хворобою ніг, яка викликала запитання в лікарів. Проте Джек і його батьки не сумнівалися в причині цієї хвороби: хтось у їхній родині завинив, і тепер вони несуть покарання.

«Моя родина поклонялася ідолам, і батьки вірили, що ми покарані за свої гріхи або за гріхи наших прашчурів», – розповідає Джек.

Друг сім'ї припустив, що дванадцятирічний Джек, у якого була низька успішність у загальноосвітній школі, міг би домогтися більшого, навчаючись у найближчій школі адвентистів сьомого дня.

Джек почув про Ісуса вперше, коли перевівся до сьомого класу адвентистської школи. Він уперше прочитав Біблію. У віці тринадцяти років хлопчик вирішив віддати своє серце Христу.

Відповідь на своє найголовніше запитання – чому несе покарання за чужі гріхи? – хлопчик отримав через рік, читаючи в Євангелії від Івана історію зцілення сліпого від народження: «Його учні запитали Його, кажучи: Учителю, хто згрішив: він чи батьки його, що сліпим народився? Ісус відповів: Ні він не згрішив, ні його батьки, але щоб виявилися на ньому Божі діла» (Івана 9:2, 3).

Джек відчув, як важкий тягар упав з його плечей. «Я зрозумів, що це було не покарання, а благословення, – розповідає він. – Якби у мене не було цієї хвороби, то, мабуть, не було і б шансу пізнати Бога самому й моїй сім'ї».

Джек продовжив навчатися, закінчив Тайванський адвентистський коледж і тепер здійснює служіння пастора в прибережному місті Цзядін. Він трохи кульгає на одну ногу, проте це не заважає йому повноцінно жити й працювати. Джек одружений і виховує двох синів.

Тридцятидворічний Джек захоплюється тим, як Ісус знайшов його. «Я не був християнином, але шукав Бога – Того, хто міг би спасти моє життя, – говорить він. – Ви повинні спочатку відкрити свій розум для того, щоб знайти Бога, а потім Бог скаже вам, що робити далі».

НАЙПЕРЕКОНЛИВІШИЙ ДОКАЗ

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 11:51, 52; Ефес. 2:13–16; 2 Кор. 5:17–21; Ефес. 4:25–5:2; Римл. 14:1–6; Дії 1:14.

Пам'ятний вірш:

«Це він сказав не від себе, але, будучи того року первосвящеником, пророкував, що Ісус мав померти за народ, – і не тільки за народ, але щоб і розсіяних Божих дітей зібрати разом» (Івана 11:51, 52).

Минулого тижня ми досліджували, як єдність проявляється в проголошенні вістки, зосередженої на Спасителі Христі й на важливих істинах Святого Письма. Бог довірив нам проголосити цю вістку всьому світові.

Протягом тижня ми зосереджуватимемо увагу на видимих проявах єдності Церкви в повсякденному житті християн та її місії. Ісус говорив, що Церква не просто проголошує Божу вістку про спасіння і примирення. Єдність Церкви сама по собі вже є значущим проявом цього примирення. У світі, зараженому гріхом і схильному до повстання, Церква виступає як видимий свідок спасіння й сили Христа. Якщо з

боку членів Церкви не буде такого свідчення, спасенна сила Господа навряд чи буде очевидною в цьому світі. «Єдність із Христом поєднує нас родинними зв'язками одне з одним. Ця єдність є для світу найпереконливішим доказом величчя й добродішності Христа, а також Його сили спасати від гріха» (Е. Уайт. Біблійний коментар АСД, т. 5, с. 1148).

Неділя, 25 листопада

БІЛЯ ГОЛГОФСЬКОГО ХРЕСТА

Як і багато інших духовних благословень, котрі Бог дає Своему народові, церковна єдність також є Його даром. Вона не створена завдяки нашим зусиллям, добрим вчинкам і намірам, а Ісусом Христом через Його смерть і воскресіння. Приймаючи вірою Його смерть, воскресіння і прощення гріхів, приєднуючись до громади віруючих через хрещення і поширюючи Трьохангельську вістку, ми стаємо єдині з Христом і одне з одним.

Прочитайте Івана 11:51, 52 і Ефес. 1:7-10. Яка подія в житті Ісуса закладає основу нашій єдності як адвентистів сьомого дня? _____

«Це він сказав не від себе, але, будучи того року первосвященником, пророкував, що Ісус мав померти за народ, – і не тільки за народ, але щоб і розсіяних Божих дітей зібрати разом» (Івана 11:51, 52). Здається дивним, що Бог використовував Каяфу, щоб пояснити значення смерті Ісуса, хоч Каяфа не усвідомлював, що робить, засуджуючи Ісуса на смерть. Священик навіть не замислювався над тим, наскільки глибокою була його заява. Каяфа вважав, що робить виключно політичну заяву. Іван, однак, використовував її, щоб показати значення замісної смерті Христа для вірного народу Божого, який одного разу буде зібраний «разом».

Як адвентисти сьомого дня ми можемо з упевненістю сказати: наша єдність ґрунтується на прийнятті нами замісної смерті Христа.

Ми також відчуваємо цю єдність у Христі при хрещенні. «Адже через віру в Ісуса Христа ви всі – сини Божі. Бо ви,

що в Христа хрестилися, в Христа зодягнулися» (Гал. 3:26, 27). Хрещення об'єднує нас, оскільки символізує нашу віру в Христа. У нас є спільний Отець, і всі ми – сини і дочки Бога; у нас є спільний Спаситель, у смерть і воскресіння Якого ми хрестилися (див. Римл. 6:3, 4).

Чому наша спільна віра в Ісуса перевершує всі наші культурні, соціальні, етнічні й політичні відмінності?

Понеділок, 26 листопада

СЛУЖІННЯ ПРИМИРЕННЯ

Наш світ наповнений проблемами, війнами та конфліктами. Усі ці фактори впливають на наше життя на особистому, громадському й національному рівнях. Час від часу здається, що наше життя – сукупність конфліктів. Але роз'єднаність і безлад не завжди переважатимуть. Бог має намір досягти вселенської єдності. Хоч гріх призвів до дисгармонії, Божий вічний План примирення поверне мир і цілісність.

В Ефес. 2:13-16 Павло викладає принципи, що демонструють, як діяв Христос, аби встановити мир серед віруючих: через Свою смерть на хресті Ісус зробив євреїв і язичників одним народом і зруйнував наявні етнічні та релігійні бар'єри. Якщо Христос зміг об'єднати євреїв і язичників в першому столітті, хіба Він не в змозі зруйнувати такі ж бар'єри, що розділяють людей у сучасній Церкві?

Тільки подолавши внутрішні розбіжності, ми можемо звіщати світові вістку спасіння.

У 2 Кор. 5:17-21 Павло стверджує, що в Христі ми – нове, примирене з Богом творіння. Яким є наше служіння в цьому світі? Як ми можемо перетворити наше суспільство, діючи як єдиний церковний організм? _____

Як нове Боже творіння віруючі прийняли потрібне служіння примирення. 1. Наша Церква складається з віруючих, які колись були відірвані від Бога, але завдяки спасенній благодаті Христової жертви тепер об'єднані з Богом Святим Духом. Ми – Останок, покликаний проголосити світові вістку

про останній час, а також запросити тих, хто ще не прийняв Бога, примиритися з Ним і приєднатися до Христової Церкви в нашій місії. 2. Церква – це Божий народ, члени якого примирилися один з одним. Єдність із Христом – реальність, а не просто високий ідеал, вона також означає, що ми єдині одне з одним. Мир і злагода між братами і сестрами – це безпомилкове свідчення світові про те, що Ісус Христос – наш Спаситель і Викупитель. «З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:35). 3. За допомогою служіння примирення Церква свідчить Усесвіту про те, що Божий План викуплення – істинний і могутній. По суті, велика боротьба зосереджена на Особі Бога і Його характері. Коли Церква культивує єдність і примирення, Усесвіт бачить прояв одвічної мудрості Господа (Ефес. 3:8-11).

Вівторок, 27 листопада

ПРАКТИЧНА ЄДНІСТЬ

У 1902 році Еллен Уайт написала: «Яким був Христос у Своему земному житті, таким має бути і християнин. Він – наш Приклад не тільки в незаплямованій чистоті, але й у терпінні, м'якості та красі характеру» (Е. Уайт. Ознаки часу, 16 липня 1902 р.). Ці слова нагадують заклик Павла до филип'ян: «Плекайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (Филп. 2:5).

Прочитайте Ефес. 4:25-5:2 і Колос. 3:1-17. У яких сферах життя ми покликані виявити свою відданість Ісусові? Яким має бути наше свідчення в суспільному житті про Євангеліє Ісуса?

Багато текстів Писання запрошують християн наслідувати приклад Ісуса та свідчити ближнім про Божу благодать. Ми також покликані сприяти добробуту інших людей (див. Матв. 7:12); носити тягарі одне одного (див. Гал. 6:2); жити в простоті й приділяти більше уваги духовності, а не тільки зовнішній поведінці (див. Матв. 16:24-26; 1 Петра 3:3, 4); практикувати здоровий спосіб життя (див. 1 Кор. 10:31).

«Улюблені, благаю вас – як чужинців і мандрівників, стримуватися від тілесних пожадлиностей, які воюють проти душі, мати добру поведінку серед язичників, щоб за те, за що вас обмовляють, мов злочинців, побачивши добрі діла, прославили Бога в день відвідин» (1 Петра 2:11, 12). Як часто ми недооцінюємо вплив християнського характеру на оточення! Терпіння, виявлене у хвилини роздратування, дисципліноване життя в період напруженості й конфліктів, лагідність у відповідь на нетерпіння й різкі слова – усе це ознаки Христового духу, який ми покликані наслідувати. Оскільки адвентисти сьомого дня свідчать у світі, який неправильно розуміє характер Бога, ми стаємо силою, яка чинить добро на славу Божу. Як представники Христа, віруючі повинні бути відомі не тільки високою мораллю, але й своєю участю в житті інших. Якщо наш релігійний досвід буде справжнім, він проявить себе і вплине на світ. Єдиний організм віруючих, що являє характер Христа світу, справді стане могутнім свідченням.

Яке ваше свідчення? Що у вашому житті може спонукати інших йти за Ісусом?

Середа, 28 листопада

ЄДНІСТЬ У РІЗНОМАНІТНОСТІ

У Римл. 14 і 15 апостол Павло розглядає питання, які глибоко розділили церковну громаду в Римі. Він радить римлянам проявляти терпимість один до одного і не розколювати Церкву через спірні питання. Чого ми можемо навчитися з його поради?

Прочитайте Римл. 14:1-6. Які переконання змушували членів Церкви в Римі засуджувати один одного, ускладнюючи братнє спілкування?

Цілком імовірно, що ці переконання були пов'язані з єврейським розумінням церемоніальної нечистоти. Павло використовує вислів «суперечки щодо переконань» (Римл. 14:1), наголошуючи, що ці спірні питання не були вирішальними для спасіння, а лише являли собою особисту думку кожного (Римл. 14:5).

Спочатку ці суперечки стосувалися різного раціону харчування. Павло не згадує тут вживання в їжу м'яса нечистих тварин, заборонених у Левит 11. Немає жодних доказів того, що ранні християни, за часів Павла, почали вживати свинину або м'ясо інших нечистих тварин. Ми достеменно знаємо, що Петро ніколи не вживав це (див. Дії 10:14). Той факт, що немічні їли тільки овочі (див. Римл. 14:2) і що порушувалося також питання вживання напоїв (див. Римл. 14:17, 21), свідчить: насамперед ішлося про церемоніальне опоганення. Це підтверджує і використаний у Римл. 14:14 прикметник «нечистий» (гр. *койнос*), яким у давньогрецькому перекладі Старого Завіту позначаються непридатні в їжу тварини, а не нечисті тварини з Левит 11. Мабуть, у римській громаді були люди, які не їли разом з усіма, оскільки не були впевнені, що їжа була належним чином приготовлена або що її не приносили до цього в жертву ідолам.

Те ж саме стосується суперечки щодо дотримання певних днів. Не обговорювалося питання щотижневої суботи, адже, як ми знаємо, Павло регулярно дотримувався суботи (див. Дії 13:14; 16:13; 17:2). Вочевидь, ішлося про різні єврейські свята або дні посту. У цих текстах Павло закликає бути терпимими до тих, хто щиро й сумлінно дотримується цих ритуалів, якщо тільки їх не розглядають як засіб спасіння. Єдність серед християн проявляється в терпінні й поблажливості тоді, коли простежується відмінність думок з другорядних, не суттєвих для нашої віри питань.

Подумайте в класі над запитанням: що з того, у що ми віримо і що практикуємо як адвентисти сьомого дня, не є безумовною вимогою?

Четвер, 29 листопада

ЄДНІСТЬ У МІСІЇ

Порівняйте настрої учнів під час Вечері Господньої (див. Луки 22:24) та їхній дух напередодні П'ятидесятниці (див. Дії 1:14 і 2:1, 46). Що спричинило такі зміни в їхньому житті? _____

У Дії 1:14 і 2:1, 46 вжите слово «однодушно». Одностайність була результатом того, що віруючі перебували разом, прагнучи і молячись, щоб здійснилася обітниця Ісуса послати їм Утішителя.

Під час очікування легко можна було піддати критиці один одного. Деякі могли б вказати на те, що Петро відрікся від Ісуса (див. Івана 18:15-18, 25-27), а Хома засумнівався у воскресінні Христа (див. Івана 20:25). Вони могли б згадати про те, як Іван та Яків просили для себе високі пости в Царстві Ісуса (див. Марка 10:35-41), або про минуле Матвія, який був зневажуваним збирачем податків (див. Матв. 9:9).

«Ці дні приготування були для них днями глибокого дослідження серця. Усвідомлюючи свою духовну потребу, учні благали Господа про святе помазання, яке зробило б їх здатними трудитися задля спасіння людських душ. Вони просили благословення не лише для себе. Учні розуміли, що на них лежить відповідальність за спасіння душ і що Євангеліє має бути проповідане світові, тому просили в Христа обіцяної їм сили» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 37).

Братнє спілкування між учнями та їхні ревні молитви підготували їх до знаменного досвіду П'ятидесятниці. Наблизившись до Бога і зрікшись себе, учні були підготовлені Святим Духом, щоб стати безстрашними і сміливими свідками воскресіння Ісуса. Вони знали, що Христос простив їхні численні гріхи, і це дало їм сміливість просуватися вперед. Учні усвідомили, що здійснив Ісус у їхньому житті; знали, що обітниця спасіння зосереджена в Ньому, тому «віруючі прагнули явити світові хриstopодібний характер і працювати для зростання Його Царства» (там само, с. 48). Не дивно, що Господь зміг зробити через них такі великі чудеса. Який урок для нас як Церкви сьогодні!

У чужому житті завжди легко побачити помилки. Як можна навчитися не помічати чужих помилок заради великої мети – виконати волю Бога в єдиній Церкві?

П'ятниця, 30 листопада

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Євангелізм», «Єдність у різноманітності», с. 98-103.

Наступна цитата показує, як рання Церква, об'єднана в Христі, змогла зберегти єдність, незважаючи на всі відмінності,

і стати могутнім свідченням для світу. «Святе Письмо ілюструє, як Святий Дух керував ранньою Церквою в процесі прийняття рішень. Це відбувалося, як мінімум, трьома взаємопов'язаними способами: через об'явлення (конкретну вказівку Духа Корнелію, Ананії, Пилипу й кидання жереба), через Писання (Церква приймала рішення на основі Писання) і через прийняття спільного рішення (у процесі обговорення й дослідження питання Церква під впливом Святого Духа досягала згоди). Вочевидь, стикаючись з культурними, доктринальними й богословськими суперечками серед віруючих, Святий Дух використовував консенсус* як спосіб вирішення конфліктів. У цьому процесі ми бачимо активну роль усієї спільноти віруючих, а не тільки її лідерів, а також першорядну важливість молитви. Керівництво Святого Духа відчувається в розумінні громадою Слова Божого, задоволенні потреб громади, а також у служінні лідерів. Різні церковні рішення були прийняті в процесі, яким керував Святий Дух і в якому Писання, молитва й досвід були елементами богословського осмислення» (Denis Fortin, "The Holy Spirit and the Church" in ed. *Message, Mission, and Unity of the Church*, Ángel Manuel Rodríguez, pp. 321, 322).

Питання для обговорення:

1. У класі дайте відповідь на запитання: яким чином ми визначаємо, які вчення і практики суттєві для нас як адвентистів сьомого дня, а які – ні?
2. Яким має бути наше ставлення до християн інших конфесій, що також вірять у смерть і воскресіння Ісуса?

Висновок:

Найбільш переконливим доказом єдності є те, що брати і сестри за прикладом Христа люблять один одного. Усвідомлення нами прощення наших гріхів і дар спасіння – найкраща об'єднувальна сила нашої Церкви. У Христі ми покликані показати світові нашу єдність і віру!

*Консенсус – спільний погляд чи позиція, прийнята певною групою осіб або сторін під час обговорення, без процедури голосування.

Місіонерська історія

ЛЮБОВ – НАЙКРАЩІ ЛІКИ

Ендрю Макчесні, Адвентистська місія

До Блантайрської адвентистської лікарні в Малаві привезли тридцятирічну жінку з важкою формою пневмонії. Оскільки антибіотики не допомагали, лікар-місіонер Тіффані Прістер направила пацієнтку пройти тест на ВІЛ. Результати виявилися позитивними. У неї був СНІД.

Тіффані пояснила рідним, що лікування пневмонії зазвичай триває три тижні, і у хворої є 50-відсотковий шанс на одужання. Проте потім у жінки виникли проблеми з нирками, і Тіффані сказала рідним жінки, що надії мало.

«Ми віримо в Бога! – відповів один з родичів. – Ми віримо в Його чудеса! Молімося!»

Оточена рідними пацієнтка Тіффані помолилася за подальше лікування й підключила хвору до апарату штучної вентиляції легенів.

Через 24 години в жінки відмовили нирки. Здавалося, будь-яка надія втрачена. Проте згодом їй несподівано стало краще. Через кілька тижнів жінку виписали з лікарні.

«Медицина має свої межі, – говорить Тіффані. – Лікарі роблять усе залежне від них, решта робить Бог».

Тіффані п'ять років працює кардіологом у Блантайрі – другому за величиною місті в Малаві з населенням близько мільйона осіб.

У Блантайрській адвентистській лікарні, де працюють шість медиків-місіонерів, два стоматологи-місіонери й сім малавійських лікарів, майже десять років не було кардіолога – до появи Тіффані 2011 року. Нестача кваліфікованого медперсоналу – поширена проблема в країні, де на одного лікаря припадає 88 тисяч осіб.

Усього населення Малаві становить 18 мільйонів осіб, зокрема 483 тисячі адвентистів сьомого дня.

Тіффані розповідає, що займатися місіонерським служінням її спонукає вірш Івана 13:35, де Ісус говорить: «З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою».

Одного разу до Тіффані прийшла малавійська жінка зі скаргою, що вона щоночі прокидається близько опівночі від сильного серцебиття. Результати аналізів не виявили проблем з діяльністю серця. Інші лікарі, можливо, пов'язали б цей випадок з нічними кошмарами. «Того дня Святий Дух спонукав мене як слід розпитати цю жінку!» – розповідає Тіффані. Вона дізналася, що в пацієнтки виникли проблеми зі сном після зустрічі з самопроголошеним пророком, який сказав, що її згвалтують опівночі. Тіффані запитала жінку: «Хто сильніший: Бог чи людина?» «Довір свої страхи Господу!» – порадила вона.

«Ви – перший лікар, який розповів мені про силу Бога!» – відповіла жінка.

За словами Тіффані, «любов мати між собою» означає докладати додаткових зусиль, щоб сприяти фізичному, духовному й емоційному зціленню людей.

ЄДНІСТЬ І ПОРУШЕНІ ВЗАЄМИНИ

Біблійні тексти для дослідження:

2 Тим. 4:11; Филм. 1-25; 2 Кор. 10:12-15; Римл. 5:8-11;
Ефес. 4:26; Матв. 18:15-17.

Пам'ятний вірш:

«Коли, ще будучи ворогами, ми примирилися з Богом смертю Його Сина, тим більше, примирившись, спасемося Його життям» (Римл. 5:10).

Як ми побачили, навіть після П'ятидесятниці взаємини між віруючими були іноді напруженими. У Новому Завіті ми знаходимо приклади того, як церковні лідери й окремі члени Церкви вирішували проблеми. Ці принципи надзвичайно цінні сьогодні для членів Церкви. Вони показують, які благословення ми отримуємо, використовуючи біблійні принципи для залагодження конфліктів і зберігаючи нашу єдність у Христі.

Цього тижня ми проаналізуємо, як відновлення взаємин між людьми сприяє нашій єдності в Христі. Служіння Святого Духа передбачає наближення людей до Бога й одне до одного, сприяє подоланню бар'єрів у взаєминах. По суті, сила

Євангелія виявляється не в тому, що говорять члени Церкви, а в тому, як вони живуть.

«З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:35). Без цієї любові всі наші розмови про єдність Церкви будуть безрезультатними.

Неділя, 2 грудня

ВІДНОВЛЕНА ДРУЖБА

Павло і Варнава разом здійснювали служіння, свідчили про Ісуса. Утім, у них виникли розбіжності щодо того, чи можуть вони довіряти такій людині, як Іван Марко (див. Дії 15:36-39). Небезпеки, пов'язані з проповіддю Євангелія, змусили Марка в якийсь момент залишити Павла і Варнаву й повернутися додому (Дії 13:13). «Йому ще потрібно було навчитися мужньо дивитися в лице небезпеці, гонінню та злигодням. У міру того як апостоли рухалися вперед, очікуючи ще більших труднощів, Марко сповнився страхом і, втративши мужність, відмовився йти далі...

Це дезертирство призвело до того, що Павло деякий час відгукувався про Марка несхвально й навіть суворо. Варнава ж, навпаки, був схильний виправдовувати його недосвідченістю. Він непокоївся, щоб Марко взагалі не залишив служіння, бо зауважував у ньому якості, що могли зробити його корисним працівником для Христа» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 170).

Хоч Бог діяв через кожного з цих людей, між ними виникли розбіжності, які необхідно було залагодити. Апостол, який проповідував благодать, повинен був проявити її до молодого проповідника, котрий розчарував його. Апостол, що закликав до прощення, мав пробачити. Варнава з подвоєною силою взявся наставляти Марка (див. Дії 15:39), і зміни, що відбулися в юнакові, а також переосмислення цього питання самим Павлом зрештою відновило їхні взаємини.

Як листи Павла до Тимофія і церкви в Колосах свідчать про його відновлені взаємини з Марком та довіру до цього молодого проповідника? Див. Колос. 4:10, 11; 2 Тим. 4:11.

Хоч ми не знаємо всіх подробиць примирення Павла з Марком, Біблія ясно повідомляє: Марко став одним з найближчих співпрацівників апостола. Павло відрекомендував Марка колоссянам як «співпрацівника для Царства Божого». Наприкінці свого життя Павло наполегливо закликав Тимофія привести Марка з собою в Рим, оскільки той був потрібний «для служіння» (2 Тим. 4:11). Цей молодий проповідник, якого Павло пробачив, збагатив його служіння. Перешкода між ними була зруйнована, і вони змогли разом здійснювати євангельську справу.

Як ми можемо навчитися пробачати тим, хто заподіяв нам біль або розчарував нас? Водночас чому прощення не завжди включає цілковите відновлення попередніх взаємин? Чому це не завжди необхідно?

Понеділок, 3 грудня

ВІД РАБА – ДО СИНА

Перебуваючи в ув'язненні в Римі, Павло зустрів раба-втікача на ім'я Онисим, який утік з Колос у Рим. Апостол зрозумів, що особисто знає господаря Онисима. Послання до Филимона – особисте звернення Павла до свого друга з проханням прийняти раба-втікача.

Взаємини були важливі для апостола. Він знав, що зруйновані відносини завдають шкоди духовному зростанню і єдності Церкви. Филимон був лідером Церкви в Колосах. Якби він затаїв образу на Онисима, це послабило б не тільки його християнське свідчення, але й вплив Церкви на невірнуче суспільство.

Прочитайте Филм. 1–25. Які важливі принципи відновлення взаємин ми тут знаходимо?

На перший погляд, дивно, що Павло не засуджує рабство. Проте стратегія Павла була значно ефективнішою. Євангеліє руйнує всі класові відмінності (див. Гал. 3:28, Колос. 3:10, 11). Апостол послав Онисима назад до Филимона, але вже не як

раба, а як свого сина в Ісусі та «улюбленого брата... в Господі» для Филимона (Филм. 16).

Павло знав, що рабів-утікачів чекає тяжке майбутнє: їх могли затримати в будь-який час, вони були приречені на життя, наповнене злиднями й поневіряннями. Однак тепер, як брат Филимона у Христі і добровільний працівник, Онисим міг мати краще майбутнє. Филимон був здатний забезпечити його всім необхідним – харчуванням, житлом і роботою. Відновлення зруйнованих взаємин могло повністю змінити його життя. Онисим став «вірним і улюбленим братом» і співробітником Павла в євангельській роботі (Колос. 4:9). Апостол настільки ревно й непохитно намагався примирити їх, що був готовий оплатити можливі матеріальні витрати.

Які згадані вище євангельські принципи можуть допомогти вам у розв'язанні конфліктів і в налагодженні взаємин з людьми? Як дотримання цих принципів може сприяти єдності вашої громади?

Вівторок, 4 грудня

ДУХОВНІ ДАРИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ЄДНОСТІ

Як ми побачили в попередніх уроках, у Коринтській церкві виникли серйозні проблеми. Які принципи зцілення й відновлення викладає Павло в 1 Кор. 3:5–11; 12:1–11 і 2 Кор. 10:12–15? Чому вони важливі для єдності Церкви?

У цих текстах апостол описує найважливіші принципи єдності Церкви. Він наголошує, що для виконання різних служінь у Своїй Церкві Ісус використовує різних працівників, а всі разом вони працюють над встановленням Божого Царства (див. 1 Кор. 3:9).

Бог закликає нас до співпраці, а не до конкуренції. Кожен віруючий обдарований Богом, аби робити свій внесок у служіння тілу Христа й суспільству (див. 1 Кор. 12:11). Немає більших або менших дарів, усі вони необхідні в Церкві Христа (див. 1 Кор. 12:18–23). Дані Богом дари не призначені

для егоїстичного прояву, вони даровані Святим Духом для поширення вістки Євангелія.

Не слід порівнювати себе з іншими людьми, оскільки це викликає або гіркоту, або зарозумілість. Якщо ми думаємо, що інші значно перевершують нас, то відчуватимемо себе пригніченими й можемо розчаруватися в служінні, яке звершуємо. З іншого боку, якщо вважаємо, що наша праця для Христа більш ефективна, ніж праця інших, ми можемо загордитися, чого в жодному разі не можна допускати.

Обидва погляди підривають наше служіння Господу та спілкування між собою. Працюючи в тій сфері впливу, яку довірив нам Ісус, ми знаходимо радість і задоволення в нашому свідченні для Христа. Наші старання доповнять зусилля інших членів, і Церква Христа наблизить Небесне Царство.

Павла непокоїв прояв заздрості й гордості, властивих гріховній людській природі. Як навчитися безкорисливо служити ближнім, що дозволяє зберегти нашу єдність у Христі?

Середа, 5 грудня

ПРОЩЕННЯ

Що таке прощення? Чи виправдовує наше прощення поведінку людини, яка дуже образила нас? Чи залежить прощення від покаяння кривдника? Якими будуть наші дії, якщо той, хто образив нас, не заслуговує прощення?

Як наступні уривки допомагають зрозуміти біблійний сенс прощення? Римл. 5:8–11; Луки 23:31–34; 2 Кор. 5:20, 21; Ефес. 4:26.

Христос взяв ініціативу примирення у Свої руки. «Доброта Божа» веде нас до покаяння (Римл. 2:4). Христос помер за нас тоді, коли ми були ще грішниками. Примирення стало можливим не завдяки нашому визнанню гріха й каяттю, а смерті Христа на хресті. Ми можемо лише прийняти або відкинути те, що було здійснене для нас.

Справді, ми не можемо отримати благословення прощення, доки не визнаємо наші гріхи. Але це не означає, що наше

визнання породжує прощення в Божому серці. Воно було в Його серці завжди. Коли ж ми визнаємо свої гріхи, то стаємо здатними прийняти це прощення (див. 1 Івана 1:9). Визнання гріхів і покаяння життєво важливі не тому, що змінюють ставлення Бога до нас, а тому, що змінюють наше ставлення до Нього. Коли ми піддаємося викривальній силі Святого Духа, щоб покаятися і визнати наш гріх, наше внутрішнє ество й мислення змінюються.

Прощення надзвичайно важливе і для нашого духовного благополуччя. Нездатність пробачити нашому кривднику, навіть якщо ця людина не заслуговує прощення, заподіює нам більше болю, ніж йому. Відмовляючись пробачити людині, яка образила вас, ви завдаєте собі ще більшого болю. Як часто образа є причиною розділення й напруженості в Церкві! Конфлікти й розбіжності між членами Церкви порушують єдність Христового тіла.

Прощення звільняє іншу людину від нашого осуду, оскільки Христос звільнив нас від Свого осуду. Воно не виправдовує поведінку іншої людини щодо нас. Ми можемо примиритися із кривдником, бо Христос примирив нас із Собою, коли ми завдали Йому болю. Ми можемо пробачити, тому що нас пробачили. Ми можемо любити, оскільки нас люблять. Прощення – це вибір. Ми можемо усвідомлено пробачити, незважаючи на вчинки або ставлення іншої людини. У цьому виявиться істинний дух Ісуса.

Як думка про прощення, яке ми отримали в Христі, допомагає нам навчитися пробачати іншим? Чому прощення є важливим аспектом нашого християнського досвіду?

Четвер, 6 грудня

ВІДНОВЛЕННЯ І ЄДНІСТЬ

Прочитайте Матв. 18:15–17. Яку пораду дає Ісус, щоб допомогти нам розв'язати конфлікти з іншими членами Церкви? Як ми можемо застосовувати її в сучасних умовах?

Даючи пораду в Матв. 18, Ісус показав, що в міжособистісний конфлікт усередині Церкви має бути залучено якомога менше людей. Бажано, щоб двоє людей самі вирішили свою проблему. Ось чому Він заявляє: «Коли згрішить твій брат проти тебе, піди й докори йому віч-на-віч. Коли послухає тебе, ти придбав свого брата» (Матв. 18:15). У міру збільшення кількості людей, що беруть участь у двосторонньому конфлікті, може виникнути ще більше суперечок, що ускладнить спілкування інших віруючих. Люди долучаються до однієї зі сторін, і конфлікт розростається. Однак коли християни намагаються врегулювати свої розбіжності в приватному порядку, у дусі християнської любові та взаєморозуміння, створюється атмосфера примирення. У такій атмосфері з людьми співпрацює Святий Дух, оскільки вони прагнуть вирішити, а не поглибити конфлікт.

Іноді особистий заклик до вирішення конфліктів не ефективний. У такому разі Ісус запрошує нас узяти із собою одну або двох осіб. Це другий крок у процесі примирення. Мета полягає в тому, щоб об'єднати людей, а не роз'єднувати їх ще більше. Людина, яка прийшла з ображенням, не доводить свою думку і не приєднується до звинувачення іншого. Виявляючи дух християнської любові та співчуття, вона виступає в ролі консультанта й посилено молиться, аби примирити людей.

Трапляються випадки, коли всі спроби вирішити проблему безрезультатні. У такому разі Ісус навчає нас представити питання перед усією Церквою. Він, звичайно ж, не говорить про те, що потрібно переривати ранкове суботнє богослужіння розглядом особистого конфлікту. Якщо перші два кроки не допомогли примирити сторони конфлікту, відповідним місцем вирішення проблеми є церковна рада. Мета Христа – примирення. Церковна рада не має звинувачувати одну сторону й виправдовувати іншу.

«Не дозволяйте, щоб вами заволоділо почуття образи, яке може перерости в злобу. Не дозволяйте рані гноїтися і прориватися назовні за допомогою отруйних слів, які вражають розум тих, хто їх чує. Не дозволяйте гірким думкам

наповнювати розум ваш і вашого співрозмовника. Підійть до вашого брата і в смиренні та щирості поговоріть з ним про виниклі непорозуміння» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 499).

П'ятниця, 7 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Наочні уроки Христа», «Міра вибачення», с. 243-251.

«Коли в душах працівників перебуватиме Христос, коли будь-який егоїзм помре й не буде суперництва та прагнення до переваги, коли вони будуть єдині й освящать себе, так що їхня любов один до одного стане видимою, тоді потоки благодаті Святого Духа зйдуть на них, і це так само достеменно, як виконання будь-якої Божої обітниці» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 175).

«Якщо ми прагнемо перебувати разом з Ісусом Христом у великий день Господній – як нашим пристановищем і високою вежею, – нам необхідно позбутися будь-якої заздрості, уникати будь-якої суперечки про перевагу. Необхідно позбутися коріння цих не святих явищ, щоб вони не виникли знову в нашому житті. Нам необхідно повністю стати на бік Господа» (Е. Уайт. Події останніх днів, с. 190).

Питання для обговорення:

1. Прочитайте Колос. 3:12-17. Обговоріть християнські якості, котрі апостол Павло радить розвивати членам громади в Колосах. Чому ці якості є основою для вирішення конфліктів? Як вони направляють нас до дотримання принципів, викладених Ісусом у Матв. 18:15-18?
2. Проаналізуйте ще раз поради, які містяться в Колос. 3:12-17. Чому вони необхідні для єдності в Церкві?
3. Що найбільше перешкоджає єдності адвентистів сьомого дня, необхідній для проголошення вістки всьому світові? Доктрини? Звичайно, ні! Це саме те, що Бог доручив нам звіщати світові. Можливо, проблема полягає виключно в нас – у наших міжособистісних

взаєминах, у причіпках до дрібниць, сперечаннях, егоїзмі, прагненні до переваги і в безлічі інших негативних явищ. Чому необхідно молитися про силу Святого Духа, щоб Він здійснив у нас зміни, перш ніж ми побачимо єдність усієї Церкви?

Висновок:

Євангеліє Ісуса Христа говорить про зцілення і перетворення. І коли ці процеси відбуваються, вони впливають на наші взаємини з іншими. Біблія дає нам могутні принципи й приклади того, як ми можемо мати хороші та близькі взаємини з людьми, навіть живучи в гріховному світі.

Місіонерська історія

ШКОЛИ – ОПОРА ЦЕРКВИ

Ендрю Макчесні, Адвентистська місія

За словами керівників Церкви, у Республіці Бангладеш адвентистська освіта – шлях до людських сердець.

«Церква в Республіці Бангладеш розвивається завдяки нашим християнським школам, – говорить Мілтон Дас, директор з питань комунікацій у Бангладеській уніонній місії. – Освіта – це найсильніший інструмент навернення людей у нашій країні. Де є церква, там є і школа».

Перша місіонерська станція, яка започаткувала адвентистську освіту в країні, була заснована 1906 року Лалом Гопалом Мукерджі та його дружиною, шкільним учителем Грейс Келлог, на території колишньої Східної Бенгалії.

Сьогодні адвентистські школи – це успішні центри впливу в країні з чисельністю населення – 162 млн осіб. У 174 сільських школах, 10 міських школах і 9 школах-інтернатах навчається близько 10 тисяч учнів. З них 60-70 % – не адвентисти, а в міських школах цей показник становить 99 %, як, наприклад, в адвентистській школі в Дацці, де навчається 1535 учнів.

За словами Мілтона Даса, адвентистська освіта затребувана серед батьків різних віросповідань, які бажають прищепити своїм дітям християнські цінності.

«Ще багато дітей бажає навчатися в наших школах!» – говорить Мілтон Дас. Протягом п'яти років він був директором адвентистської школи в Дацці й відповідав за роботу Бангладеської служби підтримки дітей, підрозділи Бангладеської уніонної місії, що щорічно покривають витрати на навчання трьох тисяч дітей із неблагополучних сімей завдяки співпраці з Генеральною Конференцією, адвентистському служінню «Допомога Азії», чеським відділенням ADRA й іншим організаціям.

Сам Дас отримав 16-річну адвентистську освіту завдяки жінці з Австралії, яка покривала його щомісячні витрати на навчання. Зокрема таку спонсорську допомогу надають не лише дітям, а й 90 % керівників місцевих церков.

Шова Рані Байен, 76-річна вчителька на пенсії, розповіла, як адвентистська освіта змінила життя народу сантали на кордоні Бангладешу з М'янмою. Коли на початку 1960-х років вона вперше приїхала в цей район зі своїм чоловіком, євангелістом Нароттом Байеном, люди там не носили одягу, окрім пов'язок на стегнах, і вживали равликів, щурів, кішок і собак. У цих людей не було бажання змінювати свій спосіб життя.

«Проте потім ми відкрили адвентистську школу, – розповідає Байен. – Молоде покоління почало змінюватися. Після того як діти закінчили третій клас, ми відправили їх до школи-інтернату. Тепер багато хто з них звершує служіння церковного працівника, пастора чи євангеліста».

ЄДНІСТЬ У ПОКЛОНІННІ

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 4:8, 11; Матв. 4:8, 9; Дан. 3:8-18; Об'явл. 14:6, 7, 9; Дії 4:23-31.

Пам'ятний вірш:

«І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічне Євангеліє, щоб звіщати її жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені і народності, – проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7).

Після дня П'ятидесятниці ранні християни проводили більшу частину свого часу в поклонінні. «Перебували вони постійно в навчанні апостолів і в братерській спільності, в ламанні хліба та в молитвах» (Дії 2:42). Радість від пізнання Ісуса як Месії і виконання старозавітних пророцтв наповнила їхні серця вдячністю Богові. Який привілей знати цю чудову істину! Ранні християни відчували потребу проводити разом час у спілкуванні, навчанні та молитві, щоб дякувати Богові за Його об'явлення в житті, смерті й воскресінні Ісуса і за те, що Він звершив у їхньому житті.

Церква Ісуса Христа за визначенням є спільнотою тих, хто поклоняється Господу, покликаних Ним будувати «духовний дім, щоб бути святим священством, приносити духовні жертви, приємні Богові, через Ісуса Христа» (1 Петра 2:5). Вдячність Господу, виражена в спільному поклонінні, перетворює серце й розум людей за Божою подобою та готує їх до служіння.

Урок цього тижня порушує питання важливості поклоніння і його ролі в єднанні віруючих в Ісуса.

Неділя, 9 грудня

ПОКЛОНІННЯ НАШОМУ ТВОРЦЮ І СПАСИТЕЛЮ

Обговорюючи тему поклоніння, ми переважно зазначаємо елементи і способи поклоніння. Однак яке глибинне значення поклоніння? Що означає поклонятися Богу? І з якою метою ми це робимо? У Псал. 29:2 Давид говорить: «Дайте Господу славу імення Його, у препишній святині впадінть перед Господом!». Цей псалом вказує на значення поклоніння. Поклонятися Господу – означає віддавати Йому славу і честь, яких Він заслуговує.

В Об'явл. 4 і 5 зображена інаугурація Ісуса на Небесах після Його вознесіння. З яких причин небожителі поклоняються Богові Отцю і Синові? Див. Об'явл. 4:8, 11; 5:9, 10, 12, 13.

Сцена поклоніння в небесному тронному залі, куди входить Ісус як Божий Агнець і Спаситель світу, вражає. Поклоніння відбувається, коли Боже творіння звертається до Христа зі словами любові й подяки за те, що Він зробив. Поклоніння – це відгук вдячної людини на творіння і спасіння. Наприкінці часу викуплені також приєднуються до поклоніння і з вдячністю відгукнуться на Боже спасіння. «Великі та дивні діла Твої, Господи Боже, Вседержителю! Праведні й правдиві дороги Твої, Царю народів! Хто не буде боятися, Господи, і не прославить Імені Твого? Бо Ти єдиний Святий, і всі народи прийдуть та поклоняться перед Тобою, бо об'явилися Твої суди!» (Об'явл. 15:3, 4).

Таким чином, поклоніння – це відгук нашої віри в Бога на Його могутні діла: по-перше, Він створив нас і, по-друге, спас. У процесі поклоніння ми віддаємо Богові ушанування, хвалу, любов, виявляємо благоговіння і послух, тому що Він достойний. Звичайно, своє знання про Господа як нашого Творця і Спасителя ми черпаємо зі Святого Письма. Істина про Бога, яку знають християни, була більш повно розкрита в Особі й служінні Христа (див. Івана 14:8-14). Християни поклоняються Ісусу як Спасителеві й Викупителеві, оскільки Його жертвна смерть і воскресіння – у центрі поклоніння.

Коли християни збираються разом для поклоніння, вони керовані почуттям благоговіння й подяки.

Подумайте про те, що Христос подарував нам як Творець і Спаситель та від чого нас урятував. Чому ці істини мають бути основою нашого поклоніння?

Понеділок, 10 грудня

ФАЛЬШИВЕ ПОКЛОНІННЯ

Прочитайте Матв. 4:8, 9. Якою була третя спокуса Ісуса в пустелі? _____

З гордістю і зарозумілістю сатана оголосив себе законним правителем світу, володарем усіх його багатств і слави, вимагаючи шанування і поваги від усіх, хто живе в ньому, неначе це він створив світ. Яка образа для Бога-Творця! Сатана показав, що добре розумів значення поклоніння – віддати честь і ставу законному власнику Всесвіту.

Порівняйте досвід трьох єврейських юнаків (див. Дан. 3:8-18) та поведінку злої сили, яка виявить себе останнього часу (див. Об'явл. 13:4 і 14:9-11). Що буде поставлено на карту в останній час? Яке питання порушується в цих текстах? _____

Від часів Каїна й Авеля й аж до фінальних подій, пов'язаних зі «знаком звіра» (Об'явл. 16:2), сатана прагне вста-

новити фальшиву систему поклоніння, яка відведе людей від істинного Бога й непомітно спрямує їх до нього. Адже ще до свого падіння він бажав уподібнитися до Бога силою і владою (див. Ісаї 14:14). Подібно до того як троє єврейських юнаків у Вавилоні зіткнулися із загрозою смерті, оскільки не поклонилися бовванові, так і в останні дні вірний Божий народ зіткнеться із загрозою смерті, якщо не поклониться «образові». Навіщо поклонятися будь-якому образу, якщо ми покликані поклонятися правдивому Богові?

«Які важливі уроки можна почерпнути з досвіду, пережитого вірними юнаками в долині Деір... Майбутній час горя вимагає від Божого народу непохитної віри. Його діти мають засвідчити, що Бог – єдиний об'єкт їхнього поклоніння і ніщо, навіть смерть, не примусить їх піти хоча б на найменшу поступку фальшивому служінню. Для вірних людей постанови смертної людини втратять будь-яке значення перед Словом вічного Бога. Вони будуть дотримуватися істини, незважаючи навіть на ув'язнення, вигнання і смерть» (Е. Уайт. Пророки і царі, с. 512, 513).

Якими різними способами ми можемо бути спокушені поклонитися комусь ще, крім Бога, Котрий єдиний гідний поклоніння? Чому не можна недооцінювати загрозу фальшивого поклоніння?

Вівторок, 11 грудня

ВІСТКА ПЕРШОГО АНГЕЛА

Адвентисти сьомого дня вважають Трьохангельську вістку з Об'явл. 14:6-12 відображенням своєї місії і суттю вістки, яку вони звіщають безпосередньо перед Другим приходом Христа (див. Об'явл. 14:14-20). Її необхідно сповістити «сильним голосом» усім жителям Землі.

Прочитайте Об'явл. 14:6, 7. Яка вістка першого ангела та що вона повідомляє про Бога? Чому ця вістка містить вказівки щодо поклоніння? _____

Перший із трьох ангелів проголошує свою вістку всьому світу. Це виконання провіщення Ісуса в Матв. 24:14. В

описі трьох ангелів та їхній місії простежується, наскільки ця вістка нагальна. Вістка першого ангела спонукає людей зосередитися на Богові, оскільки «прийшла година Його суду» (Об'явл. 14:7). Другий прихід Ісуса знаменує початок виконавчої фази суду.

«Побійтеся Бога», – закликає ангел (Об'явл. 14:7). У тих, хто не сприймає Бога як Творця, ця вістка і заклик до дії справді можуть викликати страх. Однак у послідовників Ісуса вони викликають благоговіння й повагу. Віруючі дивляться на Бога і бачать виконання Його обітниць. Їх охоплює почуття подяки й поваги до Бога.

«Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод» (Об'явл. 14:7). Вірш вказує на четверту заповідь про суботу, пов'язану з творінням (див. Вих. 20:8-11). Бог-Творець, Котрий установив суботу як пам'ятник Своєї творчої сили, – це Той, Кому потрібно поклонитися і Кого необхідно шанувати.

Слід зауважити, що наприкінці часу питання поклоніння буде вирішальним у великій боротьбі за володіння людством. До всього світу звернений заклик поклонитися Творцеві.

«Центральним питанням останньої кризи буде поклоніння. Книга Об'явлення ясно говорить, що мірилом оцінки буде не сам факт поклоніння, а його об'єкт. Під час кінця у світі будуть тільки дві групи людей: ті, хто вшановує правдивого Бога і поклоняється Йому (див. Об'явл. 11:1, 18; 14:7), і ті, хто ненавидить істину й поклоняється дракону і звіру (див. Об'явл. 13:4-8; 14:9-11).

Якщо поклоніння є центральним питанням в останньому конфлікті, не дивно, що Бог посилає Свою звістку для останнього часу, закликаючи жителів Землі повернутися до Нього й поклонитися Йому як Творцю – єдиному, Хто гідний поклоніння» (Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, pp. 444, 445).

Середа, 12 грудня

ВИВЧЕННЯ БІБЛІЇ ТА СПІЛКУВАННЯ

Прочитайте Дії 2:42. Якими були елементи раннього християнського богослужіння? _____

«Перебували вони постійно в навчанні апостолів і в братерській спільності» (Дії 2:42). Центральною частиною поклоніння ранньої Церкви було вивчення Божого Слова, переданого апостолами. Перші християни старанно вивчали Писання, щоб дізнатися про Ісуса-Месію. Вони перебували в постійному спілкуванні, ділячись даними Богом благословеннями й заохочуючи одне одного в духовному ходінні з Господом. У Слові Божому християни черпали священні істини, які стали основою їхньої проповіді світу.

Що повідомляють наведені уривки про важливість спільного вивчення Божого Слова?

2 Цар. 22:8-13 _____

Дії 17:10, 11 _____

2 Тим. 3:14-17 _____

«Де б не проповідувалися євангельські істини, люди, котрі щиро бажають чинити правду, спонукувані старанно досліджувати Писання. Якби в кінці історії нашої Землі ті, котрим звіщаються випробувальні істини, наслідували приклад верійців і щоденно досліджували Писання, порівнюючи Боже Слово із проповідуваною їм вісткою, то там, де сьогодні є порівняно невеличка кількість людей, вірних Заповідям Божого Закону, їх було б значно більше» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 232).

Ми – єдиний народ завдяки істині, яку знаходимо в Божому Слові й проголошуємо світу. Так було в ранній Церкві, те ж саме відбувається в Церкві й сьогодні. Вивчення Слова Божого утворює стрижень як нашого поклоніння Богові, так і нашої єдності як народу, покликаного проголошувати Трьохангельську вістку світу. Коли ми збираємося разом як сім'я для братського спілкування й поклоніння, Писання передає нам слова від Бога і керує нашим життям, готуючи до місії та Другого приходу Ісуса.

Наскільки твердо ви вкорінені в тому, у що вірите на підставі Біблії? Іншими словами, чи достатньо ви сильні у своїй вірі, щоб, подібно до трьох єврейських юнаків, мужньо стояти перед обличчям смерті?

ЛАМАННЯ ХЛІБА І МОЛИТВА

Якими б не були проблеми, з якими зіткнулася рання Церква, віруючі були єдині у своїй спільній вірі в Ісуса і в істині, яку Він довірив їм нести світу. Цю істину Петро назвав «теперішньою істиною» (див. 2 Петра 1:12). Об'єднавшись в істині, християни виявляли свою єдність кількома способами.

«Перебували вони постійно в... ламанні хліба та в молитвах» (Дії 2:42). Згадування про ламання хліба, імовірно, стосується спільного прийняття віруючими святої Вечері. У якийсь момент такої трапези служитель Церкви особливим чином благословляв хліб і пиття на згадку про смерть і воскресіння Ісуса і в очікуванні Його якнайшвидшого повернення. Ранні християни на спільних обідах любили обговорювати значення життя і служіння Ісуса. Спільні трапези стали часом поклоніння. «І щодня вони однодушно перебували в храмі та, ламаючи по домах хліб, в радості й простоті серця приймали їжу, хвалячи Бога та маючи милість у всіх людей. Господь же додавав до них щодня тих, що спасалися» (Дії 2:46, 47). Звичайно, час спільного спілкування допомагав зміцнити відчуття єдності, яке віруючі мали в Ісусі.

Які приклади спільної молитви ранніх християн ми знаходимо в книзі Дії апостолів? Про що вони молилися?

Дії 1:14 _____

Дії 4:23-31 _____

Дії 12:12 _____

Рання Церква дорожила можливістю спілкуватися з Богом і завжди підносила Йому свої молитви на богослужіннях. Павло в Першому посланні до Тимофія згадує про важливість молитви в моменти, коли християни збираються разом (див. 1 Тим. 2:1). У Посланні до ефесян він також наголошує на необхідності молитви: «Постійно моліться духом всякою молитвою і проханням, дбайте про це з усякою витривалістю і благанням за всіх святих і за мене, щоб мені було дано слово, коли відкриваю свої уста, аби відважно проповідувати таємницю Євангелія» (Ефес. 6:18, 19).

Як ми можемо відчувати глибшу єдність завдяки силі заступницької молитви? Як ця молитва допомагає об'єднати нас як Церкву?

П'ятниця, 14 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Молитва», «Молитва і богослужіння», с. 198-206.

«Важливість суботи як пам'ятника творіння полягає в тому, що вона вказує на істинну причину нашого поклоніння Богові, а саме: Він – Творець, а ми – Його творіння. Таким чином, субота лежить в основі служіння, бо вона чіткіше і переконливіше за всяку іншу постанову проголошує цю істину. Справжньою причиною для поклоніння Богові, поклоніння, яке має місце не тільки для суботнього, є та різниця, що існує між Творцем і Його творінням. Цей важливий факт ніколи не застаріє, і про нього не слід забувати» (J. N. Andrews. History of the Sabbath. 27).

Щоб ця істина завжди залишалася в пам'яті людей, Бог встановив суботу в Едемі; і доки ми будемо поклонятися Йому як нашому Творцеві, доти субота залишатиметься знаком і пам'ятником Його творчої діяльності. Якщо б увесь світ святкував суботу, думки й почуття людей були б звернені до Творця як до Об'єкта благоговіння і поклоніння; тоді не було б жодного ідолопоклонника, атеїста або невірного. Дотримання суботи є ознакою вірності правдивому Богові, Котрий «створив небо і землю, і море, і джерела вод» (Об'явл. 14:7). Вістка, котра велить людям поклонятися Богові та виконувати Його Заповіді, особливим чином закликає їх до виконання Четвертої заповіді» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 437, 438).

Питання для обговорення:

1. З урахуванням того, що біблійні концепції поклоніння, творіння і спасіння тісно переплітаються, чи може дотримання заповіді про суботу бути Божою протитрутою від фальшивого поклоніння? Яку роль

- відіграє субота в пророцтві про останній час в Об'явл. 14:6, 7? Чому субота згадується у вістці першого ангела?
2. Говорячи про поклоніння, ми часто перелічуємо те, що повинні або не повинні робити. Чи достатньо цього? Що є суттю поклоніння? Яким чином ваша місцева церква наповнює поклоніння змістовними елементами?
 3. У деяких країнах християнське спільне поклоніння втрачає свою значущість. Що може зробити ваша місцева церква, аби протистояти цій тенденції?

Висновок:

Поклоніння Господу – це вдячний відгук християнина на Божий дар спасіння, а також важливий елемент християнського досвіду єднання й братерського спілкування. Без молитви й вивчення Біблії, спричиненого бажанням пізнати Божу істину, неможливо відчутти єдність у Христі.

Місіонерська історія

УКРАЇНЕЦЬ ПОБУДУВАВ 22 ЦЕРКВИ

Ендрю Макчесні, Адвентистська місія

Керівник будівельної компанії Володимир Владовський знав, наскільки складно побудувати Молитовний будинок адвентистів сьомого дня в Архангельську – північному російському морському порту.

Проекту майбутньої будівлі ще не було, а на його зведення відведено лише кілька літніх місяців. Крім того, голова адміністрації міста, не називаючи причин, категорично заявив, що ніколи не підпише документи на введення будівлі в експлуатацію.

Проте Володимир Владовський узгодив проект фундаменту й приступив до його закладення.

«Літо в Архангельську дуже коротке, і в нас не було часу займатися паперовою тяганиною», – розповідає Володимир, уроженець України, який за два десятиліття побудував 22 Молитовні будинки в Росії, Україні та Монголії.

Після закладення фундаменту Володимир отримав проект будівлі, і його бригада почала зводити стіни, а згодом – дах.

Цікаво, що ніхто з міського начальства не намагався зупинити будівництво. Однак Володимир не забував про необхідність введення будівлі в експлуатацію. Щоранку він збирав свою команду, щоб помолитися про чудо на будівельному майданчику.

Минули три літні місяці. Зовнішні оздоблювальні роботи були завершені до першого снігу, який випав у вересні. Внутрішні роботи були закінчені в грудні.

Володимир знову пішов до голови адміністрації, щоб той підписав документи. Він не знав, чого очікувати, але відчував спокій на серці. Голова адміністрації, не промовивши жодного слова, просто підписав усі документи.

«Це було справжнє чудо!» – упевнений Володимир.

Володимир Владовський, адвентист у третьому поколінні, став свідком багатьох чудес відтоді, як пов'язав свою професійну діяльність з Адвентистською церквою. 1995 року він побудував офіс Євро-Азійського дивізіону в Москві, нині буде Молитовні будинки в Красноярську, Томську та інших російських містах.

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ

Біблійні тексти для дослідження:

**Ефес. 5:23–27; Матв. 20:25–28; Тита 1:9; Матв. 16:19;
Гал. 6:1, 2; Матв. 28:18–20.**

Пам'ятний вірш:

«Не так буде у вас: бо хто хоче між вами стати великим, той хай буде вашим слугою, і хто лише хоче між вами бути першим, хай буде вашим рабом» (Матв. 20:26, 27).

Як адвентисти сьомого дня, ми є християнами-протестантами й віримо, що спасіння дароване винятково через віру в Ісуса Христа і Його подвиг задля людства. Нам не потрібне посередництво ієрархів, щоб отримати все здійснене для нас Спасителем – нашим Замісником на хресті й Первосвящеником у Небесній святині.

Бог створив Церкву не як засіб спасіння, а як засіб виявлення та проголошення цього спасіння світові. Церква – тіло Христове. Вона створена Ісусом для поширення Євангелія у світі. Організація важлива, оскільки закріплює місію Церкви

і сприяє її здійсненню. Без церковної організації поширення спасенної вістки Ісуса не було б таким ефективним. Діяльність церковних керівників також важлива, оскільки вони сприяють єдності й демонструють приклад Ісуса.

Цього тижня ми проаналізуємо, чому Церква має вирішальне значення для місії і як вона може сприяти єдності віруючих.

Неділя, 16 грудня

ХРИСТОС – ГОЛОВА ЦЕРКВИ

З попереднього уроку ми вже знаємо, що в Новому Завіті Церква представлена в образі тіла Христа. Ця метафора вказує на кілька аспектів Церкви і взаємин між Христом і Його народом. Як тіло Христа, Церква залежить від Нього. Він – Голова (див. Колос. 1:18; Ефес. 1:22) і Джерело життя Церкви, без Котрого її б не існувало.

Свою ідентичність Церква також черпає у Христа, оскільки Він є Джерелом, Основою й Автором її віри і вчення. Проте Церква перевершує віру і вчення, хоч ці чинники дуже важливі. Сутність Церкви визначають Христос і Його Слово. Таким чином, Христос формує Церкву й дорукає їй місію.

В Ефес. 5:23–27 Павло використовує взаємини між Христом і Його Церквою, аби проілюструвати стосунки, які повинні бути між чоловіком і дружиною. Які основні принципи взаємин між Христом та Його Церквою?

Хоч ми можемо не погоджуватися з концепцією підпорядкування через те, що лідери протягом багатьох століть зловживали нею, проте Божа Церква та її члени підпорядковуються Голові – Христу, Котрий має над нею владу. Наше визнання Христа як Голови Церкви допомагає пам'ятати, що ми віддані Господу й нікому іншому. Церква повинна мати організацію, котра має завжди підкорятися авторитету Ісуса – істинного Керівника нашої Церкви.

Як навчитися покладатися на Христа, а не на «смертну істоту»?

Понеділок, 17 грудня

КЕРІВНИЦТВО ЯК СЛУЖІННЯ

Під час Свого служіння Ісус неодноразово засмучувався, помічаючи, як Його учні прагнуть панувати один над одним. Апостоли, імовірно, бажали стати впливовими лідерами Царства Ісуса (див. Марка 9:33, 34; Луки 9:46). Навіть під час Таємної Вечері в них простежувалося прагнення панування й переваги (див. Луки 22:24).

Під час одного такого випадку Ісус ясно висловив Свої думки щодо духовного лідерства серед Його народу. Про які принципи лідерства ми дізнаємося з настанови Ісуса в Матв. 20:25–28? Як ми можемо застосувати цей принцип у нашому житті й особливо в наших церквах?

«У цьому короткому уривку Ісус представляє нам дві моделі влади. Перша – римська модель, згідно з якою еліта ієрархічно величається над іншими. Вона має право приймати рішення й очікувати підпорядкування від нижчих. Ісус ясно відкинув цю модель влади, сказавши: «Не так буде у вас!» Натомість Він представив учням нову модель, протилежну знайомій їм ієрархічній» (Darius Jankiewicz, «Serving Like Jesus: Authority in God's Church», *Adventist Review*, March 13, 2014, p. 18).

Концепція влади, яку Ісус представляє в цій історії, заснована на двох ключових словах: «слуга» (грец. *діаконос*) і «раб» (грец. *дулос*). У деяких версіях слово «слуга» перекладене як «служитель», а «раб» – як «слуга». При цьому втрачається значна частина значення слів Ісус. Христос не мав наміру скасувати всі владні структури, натомість хотів підкреслити: церковні лідери насамперед повинні бути рабами і слугами Божого народу. Повноваження дані їм не для того, щоб розпоряджатися людьми, домінувати над ними або купувати собі репутацію. «Христос засновував царство на зовсім інших засадах. Він закликав людей не панувати над іншими, а служити їм, щоб сильніший ніс немочі слабшого. Влада, становище, талант, виховання покладають на їхньо-

го власника більшу відповідальність у служінні ближнім» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 550).

Прочитайте Івана 13:1–20. Який приклад лідерства Ісус залишив Своїм учням? Чого Христос бажає навчити нас? Як ми можемо проявити цей принцип у взаєминах з іншими людьми як в Церкві, так і за її межами?

Вівторок, 18 грудня

ЗБЕРІГАЮЧИ ЦЕРКОВНУ ЄДНІСТЬ

Прочитайте 2 Тим. 2:15 і Тита 1:9. Згідно з порадами Павла Тимофієві й Титу, якими є важливі завдання вірного лідера і пастора Церкви? _____

Зверніть увагу, якого великого значення надає Павло тому, щоб зберегти чистим віровчення. Це відіграє вирішальну роль для єдності, особливо тому, що біблійне вчення найбільше об'єднує нашу Церкву. Як адвентисти – люди з різних соціальних верств, що мають різну освіту й походження, – ми досягаємо єдності в Христі завдяки спільному розумінню даної Христом істини. Якщо ми засумніваємося у вченні, виникнуть хаос і розділення, тим більше що ми наближаємося до кінця.

«Тому свідчу перед Богом та Ісусом Христом, Який має судити живих і мертвих під час Свого приходу і у Своему Царстві. Проповідуй Слово, утверджує за сприятливих і несприятливих обставин, докоряй, потішай, закликай – з усякою терпеливістю і повчанням. Бо настане час, коли не слухатимуть здорового вчення, а виберуть собі вчителів за своїми пожадливістю, щоб лестили слух, аби відвернути вуха від істини та схилитися до небилиць» (2 Тим. 4:1–4).

У наведеному уривку Павло зосереджує увагу на Другому приході Ісуса та дні суду. Апостол використовує дану йому Богом владу (див. 1 Тим. 1:1), пропонуючи Тимофієві цю важливу раду. У контексті останніх днів, коли рясніють фальшиві вчення і світ наповнений нечестям, Тимофій має звершувати служіння, до якого покликаний, – проповідувати Боже Слово.

Здійснюючи своє служіння, Тимофій зобов'язаний проповідувати, викривати й умовляти. Ці дієслова перегукуються зі словами, які вказують у 2 Тим. 3:16 на функції Священного Писання. Таким чином, робота Тимофія полягала в тому, щоб дотримуватися й навчати принципів Святого Письма. І виконувати її потрібно було з належним терпінням. Жорсткі й суворі докори рідко приводять грішника до Христа. Дотримуючись під керівництвом Святого Духа порад Павла та практикуючи підхід лідера-слуги, Тимофій мав стати значною об'єднуювальною силою в Церкві.

Якими практичними способами ми можемо допомогти нашим церковним лідерам підтримувати єдність у Церкві? Як упевнитися в тому, що ми завжди сприяємо єдності, навіть при наявності спірних питань?

Середа, 19 грудня

ЦЕРКОВНА ДИСЦИПЛІНА

Одним з основних питань церковної організації є дисципліна. Питання про те, як дисципліна допомагає підтримувати церковну єдність, досить делікатне, і його можуть неправильно зрозуміти. Однак з біблійного погляду церковна дисципліна зосереджена на двох важливих факторах: 1) збереженні чистоти вчення; 2) збереженні репутації Церкви.

Новий Завіт наголошує на важливості збереження чистоти біблійного вчення на протигагу відступництву й поширенню фальшивого вчення в останній час. Не менш важливим є збереження хорошої репутації християнської спільноти шляхом боротьби з аморальністю, нечестям і вадами. «Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності» (2 Тим. 3:16).

Прочитайте Матв. 16:19 і 18:15–20. Які принципи щодо внутрішньої дисципліни і вмовляння тих, що провинилися, Ісус залишив Церкві?

Біблія підтримує поняття дисципліни і нашої відповідальності одне перед одним у духовному й моральному житті.

Фактично однією з характерних ознак Церкви є її святість, або відокремленість від світу. У Біблії можна знайти багато прикладів складних ситуацій, коли Церква зобов'язана була рішуче виступити проти аморальної поведінки людей. Церква повинна дотримуватися моральних стандартів.

Яких принципів необхідно дотримуватися при розв'язанні складних питань у Церкві? Див. Матв. 7:1–5; Гал. 6:1, 2.

Ми не можемо заперечувати біблійне вчення про необхідність церковної дисципліни, без якої неможливо бути вірними Слову. Але зверніть увагу на елемент милосердя в багатьох із цих настанов. Дисципліна має бути милосердною, наскільки можливо. Необхідно пам'ятати: усі ми – грішники, які потребують благодаті. Таким чином, вдаючись до дисциплінарних заходів, ми повинні робити це з покорою і розумінням власних недоліків, зі щирим бажанням сприяти виправленню людини й повернути її до Христової Церкви.

Як навчитися виявляти щодо людей, які оступилися, дух покори, навіть якщо доведеться вдатися до покарання?

Четвер, 20 грудня

ОРГАНІЗАЦІЯ МІСІЇ

Уже неодноразово було зазначено, що як Церква ми організовані й об'єднані для виконання місії. Ідеться не про соціальні клуби для однодумців, щоб збиратися разом і утверджувати одне одного в наших поглядах. Ми зібралися разом, щоб поділитися зі світом істиною, яку полюбили.

У Матв. 28:18–20 Ісус дав Своїм учням останні настанови щодо їхньої місії у світі. Визначте ключові слова повеління Ісуса. Що вони означають для Церкви сьогодні?

Велике доручення Ісуса Своїм учням включає в себе чотири ключових дієслова: «йти», «навчити» (в оригіналі – «зробити учнями»), «хрестити» і «вчити». Згідно з правилами грець-

кої граматики, головне дієслово в цьому ряду – «навчити» («зробити учнями»), а інші три дієслова показують, як цього досягнути. Учнями стають, коли віруючі йдуть до всіх народів, проповідують Євангеліє, хрестять людей і навчають їх дотримуватися того, що звелів їм Ісус.

У міру того як члени Церкви відгукуються на це доручення, Боже Царство розширюється і дедалі більше людей різних національностей вливається до лав тих, хто приймає Христа як Спасителя. Підкоряючись повелінню Ісуса хреститися й дотримуватися Його вчення, вони створюють універсальну сім'ю. Нові учні також мають запевнення, що Ісус перебуває з ними щодня, оскільки вони самі наворачують до християнства нових учнів. Присутність Ісуса – це обітниця постійної присутності Бога. Євангеліє від Матвія розпочинається з розповіді про народження Ісуса, Чие ім'я означає «З нами Бог» (Матв. 1:23), і наприкінці ми читаємо обітницю Спасителя бути з нами до Його Другого приходу.

«Христос не говорив учням, що їхня праця буде легкою... Він запевнив, що перебуватиме з ними, якщо вони з вірою йтимуть уперед. Він закликав їх бути мужніми й незламними, бо в їхніх рядах Той, Хто могутніший за ангелів, – Вождь Небесного війська. Він подбав про все необхідне для виконання цієї роботи і взяв на Себе відповідальність за її успіх. Доки вони будуть слухняними Його Слову і працюватимуть разом із Ним, доти не зазнають поразки» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 29).

Подумайте про значення обітниці Ісуса перебувати зі своїм народом до Його Другого приходу. Яким чином ця обітниця виконується в нашому житті, коли ми прагнемо здійснити дане Господом доручення?

П'ятниця, 21 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Свідчення для проповідників», «Особиста відповідальність і християнська єдність», с. 485-505; Е. Уайт «Служителі Євангелія», «Єдність у різноманітті», с. 483-485, «Церковна дисципліна», с. 498-503.

«Принципи доброго лідерства застосовні в усіх громадських інститутах і в Церкві зокрема. Однак лідер у Церкві має бути не тільки лідером, а й слугою.

Існує уявна суперечність між ролями лідера і слуги. Як можна водночас керувати й служити? Хіба лідер не обіймає почесну посаду? Хіба він не керує й не очікує, що інші підкорятимуться йому? Як тоді він займає нижче становище слуги, отримуючи накази й виконуючи їх?

Щоб вирішити цей парадокс, проаналізуємо життя Ісуса. Він представляв собою вищий зразок лідера-слуги. Усе Його життя було служінням. І водночас Христос був видатним лідером, Якого будь-коли знав світ» (G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be*, p. 106).

Питання для обговорення:

1. Поміркуйте про ідею лідера-слуги. Чи є приклади таких лідерів у світському товаристві?
2. Прочитайте ще раз Матв. 20:25-28. Згідно з цими текстами, який зміст Бог вкладає в слово «великий» (Матв. 20:26)?
3. Що робити, якщо церковні лідери вагаються і їхня людська природа заважає їм виконати свій обов'язок – сприяти єдності Церкви?
4. Чому так важливо практикувати церковну дисципліну в душі милості й любові до тих, хто помиляється? Чому при цьому необхідно завжди пам'ятати вірш Матв. 7:12?

Висновок:

Церковна організація має велике значення для виконання місії Церкви і збереження єдності віруючих. Христос – Голова Церкви, і церковні лідери повинні наслідувати Його приклад, ведучи Божий народ. Єдність зберігається завдяки повчанням у Слові Божому і життю згідно з ним.

МОЯ ДРУЖИНА ПІШЛА З ЦЕРКВИ

Даніель Гатан

Моя дружина перестала відвідувати Церкву адвентистів сьомого дня, проте я не втрачаю надії. Аргументую свою думку.

Під час репресій у комуністичній Румунії одна жінка дізналася про Адвентистську церкву й почала регулярно відвідувати суботні богослужіння. Це розгнівало її чоловіка.

– Куди ти ходиш щосуботи? – запитав він.

– Любий, я відвідую Адвентистську церкву, – відповіла вона.

– Мені це вже відомо! – роздратовано сказав чоловік. – Ти можеш ходити туди, але в жодному разі не хреститися, інакше я тебе вб'ю!

У міру того як жінка читала Біблію й дізнавалася дедалі більше про Ісуса, вона переконувалася, що їй потрібно заявити про свою віру через обряд хрещення.

Члени Адвентистської церкви вітали новохрещених після суботнього богослужіння. Усі обіймали їх і дарували квіти. Усі усміхалися, окрім жінки, яка боялася реакції чоловіка.

Повернувшись додому з квітами в руках, вона зустріла чоловіка на подвір'ї. Той сидів за дерев'яним столом з гострим ножом у руках.

– Звідки квіти? – запитав він.

– Я сьогодні уклала заповіт з Богом! – відповіла вона.

Обличчя чоловіка почервоніло від люті.

– Хіба я не сказав, що покараю тебе, якщо ти приймеш хрещення? – закричав він, схопивши ніж і прямуючи до дружини.

Жінка побігла в город за будинком. Чоловік наздогнав її в заростях кукурудзи. Коли він заніс ніж над головою дружини, вона почала благати про останнє бажання – помолитися. Чоловік погодився і стежив за тим, як вона стала на коліна. Поки дружина розмовляла з Богом, він тримав ніж над її головою.

Раптом лезо ножа вискочило з дерев'яної ручки і впало на землю. Обличчя чоловіка зблідло. Його тіло почало тремтіти, і він упав поруч на землю. Дружина підхопилася й допомогла йому підвестися. Вони мовчки увійшли до будинку.

Бог змінив серце її чоловіка. Через деякий час він уклав заповіт з Господом.

Якщо Бог зміг змінити серце цього чоловіка, я знаю, що він також торкнеться серця моєї дружини. Я можу довіряти Богу навіть тоді, коли здається, що надії немає.

Даніель Гатан, 68 років, будівельник на пенсії з Плоскі, Румунія.

ОСТАТОЧНЕ ВІДНОВЛЕННЯ ЄДНОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

Івана 14:1–3; Ісаї 11:1–10; Об'явл. 21:1–5; 1 Сол. 4:13–18; Об'явл. 22:1–5; Ісаї 35:4–10.

Пам'ятний вірш:

«Ми за Його обітницею чекаємо нових небес і нової землі, в яких проживає праведність» (2 Петра 3:13).

Однією з найбільших обітниць Біблії є обітниця Ісуса прийти знову. Наша надія ґрунтується на цій обітниці та її значенні для нас. Коли Христос повернеться на хмарах небесних, усе земне й гріхове, тимчасове і безглузде буде знищене. Після тисячолітнього царства на Небесах Земля буде відновлена і стане місцем проживання викуплених, які нарешті воз'єднаються зі своїм Господом та одне з одним.

Надія на Другий прихід Христа – головна тема Нового Завіту, і протягом століть християни прагнули виконання цієї обітници. Як адвентисти сьомого дня, ми також очікуємо Його повернення. Уже сама назва нашої Церкви проголошує цю надію.

У заключному уроці ми розглянемо цю обітницю та її значення для християнської єдності. Нашій єдності в Христі часто загрожують людські слабкості. Однак нам більше не потрібно буде шукати ліків від роз'єднаності, адже її вже не буде. Коли Христос прийде вдруге, ми будемо єдині з Господом і нарешті об'єднаємося та сформуємо одну велику родину.

Неділя, 23 грудня

УПЕВНЕНІСТЬ У ПОВЕРНЕННІ ХРИСТА

В Івана 14:1-3 міститься відома обітниця Другого приходу Ісуса. Що вона повідомляє про життя викуплених на Новій Землі?

Ранні християни називали повернення Христа «блаженною надією» (Тита 2:13). Вони очікували, що всі пророцтва й обітниці Священного Писання будуть виконані при Другому приході, оскільки це – головна мета християнських подорожувань. Усі, хто любить Христа, з нетерпінням очікують того дня, коли зможуть спілкуватися з Ним віч-на-віч. Його слова в наведених віршах указують на близькість взаємин не тільки з Ісусом, а й одне з одним.

Християни вірять у цю обітницю, оскільки Біблія запевняє нас у її виконанні. Наша впевненість ґрунтується на словах Ісуса: «Знову прийду» (Івана 14:3). Подібно до того як був передбачений Перший прихід Христа, провіщений і Його Другий прихід, навіть у Старому Завіті. Перед потопом Бог сказав патріарху Еноху, що Прихід Христа у славі покладе край гріху. «Про них [нечестивих] пророкував Енох, сьомий від Адама, кажучи: Ось прийшов Господь з десятками тисяч Своїх святих ангелів, щоб учинити суд над усіма й звинуватити кожну душу в усіх вчинках їхньої безбожності, які вони безбожно накоїли, і за всі жорстокі слова, які говорили проти Нього безбожні грішники!» (Юди 14, 15).

За тисячу років до того, як Ісус прийшов на Землю, цар Давид також пророкував про Прихід Месії, Котрий збере разом Божий народ. «Приходить наш Бог, – і не буде мовчати:

палючий огонь перед Ним, а круг Нього все буриться сильно! Він покличе згори небеса, і землю – народ Свій судити: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною”» (Псал. 50:3-5).

Другий прихід Ісуса тісно пов'язаний з Його Першим приходом. Пророцтва, що провіщали Його народження і служіння (див., наприклад, Бут. 3:15; Михея 5:1; Ісаї 11:1; Дан. 9:25, 26), лежать в основі нашої надії й довіри до обітниць Другого приходу. «Він [Христос] з'явився один раз наприкінці віків, щоб Своєю жертвою виявити гріх... так і Христос: один раз приніс Себе, аби понести гріхи багатьох; другий же раз з'явиться не задля гріха, а тим, що очікують Його на спасіння через віру» (Євр. 9:26, 28).

Як можна вже зараз отримати для себе надію й розраду в обітниці Другого приходу?

Понеділок, 24 грудня

ОБІТНИЦЯ ВІДНОВЛЕННЯ

Прочитайте Ісаї 11:1-10. Яку обітницю дано Ізраїлю і що вона повідомляє про вічне місце проживання викуплених?

Біблія розпочинається з розповіді про створення Землі (див. Бут. 1, 2). Це опис прекрасного гармонійного світу, довіреного нашим прабатькам – Адамові та Єві. Ідеальний світ і оселя для створеного Богом людського роду! У двох останніх розділах Біблії розповідається про те, що Бог відтворить досконалий, гармонійний світ для викупленого людства (див. Об'явл. 21, 22), знищивши руйнівні наслідки гріха.

У багатьох текстах Божого Слова говориться, що вічна оселя викуплених буде реальним місцем, а не уявною фантазією або мрією. Викуплені зможуть побачити, почути, відчути, пережити новий досвід, нове життя. Пророцтво з 11-го розділу книги Ісаї – прекрасний уривок, який передвіщає Прихід Месії і початок нової епохи. Він покладе край насильству і проголосить вічний мир. Царювання Бога на Новій Землі встановить гармонію.

Прочитайте Об'явл. 21:1–5. Що зникне назавжди в процесі встановлення нової гармонії? _____

Еллен Уайт писала про те, що чекає викуплених:

«Минаючі роки вічності приносять багатші й славніші одкровення Бога і Христа. У міру збільшення знань зростатимуть любов, благословення і щастя. Чим більше люди пізнаватимуть Бога, тим більше будуть захоплюватися Його характером. Коли Ісус відкриє перед ними багатство Викуплення й дивовижні здобутки у Великій боротьбі із сатаною, серця спасених заб'ються ще в більшому посвяченні, і вони ще з більшим завзяттям торкнуться золотих струн арф; тоді тисячі і десять тисяч голосів зіллються в єдиному могутньому пишальному співі» (Е. Уайт. Історія викуплення, с. 432, 433).

Яким чином ми можемо зрозуміти характер Бога вже зараз? Як гармонійне життя в єдності з іншими свідчить про характер і природу Бога?

Вівторок, 25 грудня

ВОСКРЕСІННЯ І ВІДНОВЛЕНІ ВЗАЄМИНИ

Від перших днів існування Церкви обітниця про повернення Христа найбільше підтримувала серця вірних Божих дітей, особливо під час випробувань. Якою б складною не була їхня боротьба, якими б невтішними не були їхні горе й болі, у них була надія на повернення Христа й виконання всіх чудових обітниць, пов'язаних з Другим приходом.

Прочитайте 1 Сол. 4:13–18. Яку обітницю містить цей уривок? Що тут повідомляється про надію на відновлення взаємин? _____

Другий прихід Христа торкнеться всього людства. Важливий аспект встановлення Божого Царства полягає ось у чому: «І з гучною сурмою Він пошле Своїх ангелів, і зберуть Його вибраних з чотирьох вітрів, з одного кінця неба до другого» (Матв. 24:31). У цей момент померлі праведники воскреснуть і отримають безсмертя (див. 1 Кор. 15:52, 53). «Першими воскреснуть померлі у Христі» (1 Сол. 4:16). Це очікувана

всіма нами мить. Воскреслі воз'єднаються з тими, із ким їх розлучила смерть. Ось що пише Павло про цю подію: «Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1 Кор. 15:55).

У момент першого воскресіння оживуть не хворі, старі, понівечені тіла, поховані в могилах, а нові, безсмертні, досконалі тіла, не спотворені гріхом. Зазнавши заключного етапу відновлювальної діяльності Христа, воскреслі святі будуть відображати досконалий образ Бога, задуманий при творінні (див. Бут. 1:26, 1 Кор. 15:46–49).

У момент другого приходу Ісуса, коли воскреснуть померлі викуплені, праведники, що живуть на Землі, також зміняться й отримають нові, досконаліші тіла. «Адже це тлінне має зодягнутися в нетління, і це смертне має зодягнутися в безсмертя» (1 Кор. 15:53). Таким чином, дві групи викуплених – воскреслі й перетворені праведники – будуть «підхоплені на хмари, на зустріч з Господом у повітрі, – і так завжди будемо з Господом» (1 Сол. 4:17).

У наш час науково-технічного прогресу деякі християни намагаються знайти природне пояснення чудес. Чому, згідно з обітницею про воскресіння, тільки надприродні дії Бога можуть врятувати нас?

Середа, 26 грудня

НОВА ЗЕМЛЯ ДЛЯ ВИКУПЛЕНИХ

«Бо ось Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце!» (Ісаї 65:17). Ісаї та Іван (див. Об'явл. 21:1) бачили у видінні обіцяну Нову Землю.

Подумайте про чудове місто викуплених, Новий Єрусалим, зображений Іваном в Об'явл. 21:2, 9–27. Що повідомляють ці вірші про єдність і гармонію, які пануватимуть у місті?

Прочитайте Об'явл. 22:1–5. Ріка життя, що тече від престолу Бога, і дерево життя – важливі особливості нового міста. Якою буде їхня роль на Новій Землі?

Дерево життя, до якого Адам втратив доступ через своє падіння (див. Бут. 3:22-24), буде відновлене Христом у Новому Єрусалимі. Доступ до цього дерева – одна з обітниць для переможців (див. Об'явл. 2:7). На ньому буде дванадцять видів плодів, щомісяця – новий вид. На Новій Землі «кожного новомісяччя в часі його, і щосуботи за часу її кожне тіло приходитиме, щоб вклонитися перед обличчям Моїм, – говорить Господь» (Ісаї 66:23). Згадка про «оздоровлення народів» також підкреслює намір Бога усунути всі бар'єри між людьми й відновити людство відповідно до початкового задуму: об'єднати всіх людей, племена й нації в одну нероздільну сім'ю, яка живе в гармонії й мирі, і віддає славу Богу.

«Вислів “оздоровлення народів” образно передає усунення всіх національних і мовних бар'єрів... Листя дерева життя залікують рани у взаєминах між народами. Неєвреї перестануть бути “язичниками” та об'єднуються в одну сім'ю як істинний народ Божий (пор. Об'явл. 21:24-26). Тепер здійсниться те, чого очікував Михей багато століть тому: “І вони перекують мечі свої на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ на народ, і більше не будуть навчатись війни! І буде кожен сидіти під своїм виноградником, і під своєю фіговницею, і не буде того, хто б страшив, бо уста Господа Саваота оце прорекли” (Михея 4:3-4, пор. Ісаї 2:4). Там, на берегах річки життя, викуплені запросять своїх ближніх під виноград і фігове дерево (див. Зах. 3:10). Цілюще листя дерева вилікує всі рани – расові, етнічні, племенні або мовні, – які століттями руйнували й розділяли людство» (Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, p. 593).

Четвер, 27 грудня

ЖИТТЯ НА НОВІЙ ЗЕМЛІ

Прочитайте Ісаї 35:4-10; 65:21-25. Яким чином життя на Новій Землі відрізнятиметься від сучасного?

Кілька разів у книзі Ісаї ми читаємо про «нове» (див. 42:9, 10; 43:19; 48:6; 62:2). У розділі 65 зображено новий порядок. Між усіма творіннями Бога панують мир і гармонія. Прокляття, що обрушилися на Землю за непослух і повстання (див. Левит 26:14-17; П. Зак. 28:30), зникнуть назавжди, тому що гріха більше не буде. Замість них будуть рясні благословення, оселі для проживання та чудова їжа.

Яким буде життя в такому прекрасному місці? Деякі люди замислюються над тим, чи зможемо ми впізнати наших друзів і членів сім'ї після того, як наші тіла отримають безсмертя й перетворяться на Божу подобу. Після воскресіння Христа учні змогли впізнати Його. Марія впізнала голос Ісуса (див. Івана 20:11-16), Хома впізнав Його постать (див. Івана 20:27, 28), а двоє учнів в Емаусі – Його манери за обіднім столом (див. Луки 24:30, 31, 35). У нас є всі підстави вважати, що у вічності триватимуть взаємини з тими, кого знаємо й любимо.

«Там спасенні пізнають, подібно до того, як і вони пізнані. Любов і співчуття, які сам Бог заклав у душу людини, знайдуть найчистіші та найсолодші прояви. Чисте спілкування зі святими істотами, гармонійне життя в товаристві блаженних ангелів і вірних Божих усіх віків, котрі обмили й убілили свій одяг кров'ю Агнця, святі узи, що з'єднують “усю сім'ю на небесах і на землі” (Ефес. 3:15), – усе це приносить щастя спасенним» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 677).

«Тому ми не втрачаємо відваги... Бо наше тимчасове легке терпіння готує нам понад міру вічну славу, адже ми не дивимосся на видиме, а на те, що невидиме, бо видиме – тимчасове, а невидиме – вічне» (2 Кор. 4:16-18). Як у минулому світі навчитися розуміти невидиме і вічне?

П'ятниця, 28 грудня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Е. Уайт «Поради для Церкви», «Так, незабаром прийду», с. 355-359.

«Воскресіння і вознесіння нашого Господа є переконливими свідченнями тріумфу святих Божих над смертю й могилою, а також заперукою того, що Небо відчинене для тих, хто очистив

і вибілив одяг свого характеру кров'ю Агнця. Ісус вознісся до Отця як представник людського роду. І Бог дозволить усім, хто відображає Його образ, споглядати Його славу і скуштувати її.

Там приготувані оселі для тих, хто прийшов із Землі. Там їх чекає одяг праведних, разом із коронами слави й пальмовими гілками перемоги. Усе, що бентежило нас на шляхах Божого провидіння в цьому світі, тоді стане зрозумілим. Що було недоступне нашому розумінню, тепер знайде своє пояснення. Перед нами відкриються таємниці Божої благодаті. Усе, що бентежило наш обмежений людський розум і в чому ми бачили порушення обіцянки, тепер відкриється нам досконалою і прекрасною гармонією. Ми зрозуміємо, що тільки безмежна любов вела нас через переживання, що здавалися найважчими. Усвідомивши ніжну турботу Того, завдяки Кому все сприяє нашому добру, ми радітимемо невимовною радістю в повноті Божої слави» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 286).

Питання для обговорення:

1. Хоч багато християн вірять у буквальный Другий прихід Ісуса, що робить унікальною надію адвентистів на Другий прихід Христа?
2. Як ми, істоти, котрі народжені в гріху, сповнені гріхом та живуть у грішному світі, можемо по-справжньому усвідомити, наскільки чудове нове життя чекає нас на Новому Небі й Новій Землі? Чому, незважаючи на нашу обмеженість, нам все ж таки потрібно спробувати уявити, яким усе це буде?
3. Яким би не було наше існування на Новій Землі, ми житимемо в єдності з усіма. Що ми можемо зробити тепер, щоб підготуватися до цього?

Висновок:

Біблія переконливо говорить про те, що наша Земля буде відновлена, а наслідки гріха назавжди зникнуть. Нарешті людство перетвориться на Божу подобу і всі люди житимуть у гармонії. Наша нинішня духовна єдність у Христі тоді стане живою вічною реальністю.

Місіонерська історія

ПЕРЕДСМЕРТНИЙ СПИСОК ПОБАЖАНЬ

Боб Стюарт

Лікар подивився мені у вічі. «У вас неоперабельний рак простати, – сказав він. – Вам залишилося жити 18 місяців».

Повернувшись із лікарні додому, ми з сім'єю вирішили скласти список справ, які потрібно встигнути зробити за 18 місяців. Один з моїх чотирьох синів сказав, що хотів би разом зі мною проїхати територію країни на велосипеді. Другий син запропонував проїхати марафон у Сіетлі. Донька виявила бажання записати разом зі мною диск з музикою.

Потім я замислився: «А чого хочу я?» Відповідь була простою: розповісти якомога більшій кількості людей про Благую вістку. Я вирішив щомісяця приводити хоча б одну людину до церкви.

Можливість запросити когось з'явилася вже через декілька днів, коли знайома запитала мене: «Бобе, як ти себе почувашь?»

Я розповів їй про свій список справ і бажання запрошувати людей відвідувати церкву.

– Чи не бажаєш ти прийти до церкви наступної суботи? – запитав я.

Жінка подивилася на мене зі співчуттям. Вона сприйняла це запрошення як моє останнє бажання.

– Звичайно, я прийду! – відповіла вона.

Упродовж року до мене приходило 2200 клієнтів, тому я мав чудову нагоду запросити їх до церкви.

Принаймні двоє людей – чоловік і дружина – прийняли хрещення. Через кілька тижнів уклала заповіт з Богом і їхня старша донька. Сьогодні жінка з цієї подружньої пари проводить заняття в дитячому класі Суботньої школи та приводить інших людей до Церкви.

Будь-яка людина може скласти схожий список справ. Незалежно від стану вашого здоров'я, виконуйте справи, записані до нього, щомісяця запрошуйте хоча б одну людину відвідати вашу громаду. Уявіть, як зросте кількість адвентистів, якщо кожен член нашої 20-мільйонної Церкви приведе хоча б одну людину на рік. Таким чином чисельність нашої Церкви може збільшитися вдвічі лише за 12 місяців.

Відтоді, як лікар сказав, що мені залишилося жити 18 місяців, минуло вже 27. Я запросив до Адвентистської церкви багато людей, і близько половини з них прийшли. Приємно, коли запрошені вами обіймають вас і сидять поруч під час служіння. Вони стають частиною вашої родини.

68-річний Боб Стюарт – підприємець із Коледж Плейс, штат Вашингтон.

Посібник з вивчення Біблії в Суботній школі
IV квартал 2018 р.

Єдність – у Христі

Деніс Фортін

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Переклад **Н. Качмар**

Богословська експертиза **І. Корещука**

Редактор **І. Джердж**

Коректор **О. Мехоношина**

Комп'ютерна верстка **В. Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **А. Аптер**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Папір газетний. Офсетний друк. Підписано до друку 13.07.2018 р.
Гарнітура Октава. Наклад 8100 прим.

Видавництво «Джерело життя» 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А.